

“Educația este cea mai puternică armă pe care voi o puteți folosi pentru a schimba lumea.”

Nelson Mandela

ANUL I NR. 1, 2017

ISSN 2559 - 3323
ISSN-L 2559 - 3323

Tinerii spun NU discriminării!

Scurtă prezentare a perspectivei studierii interculturalității în școala românească

3

Mihaela Petrov

Timișoara, Capitală culturală europeană

3

Diversitatea ca atitudine de viață

4

Diana Ureche

Implicarea, antidot al discriminării multiple

Mariana Eftimie

Școala între realitate și utopie

Daniela Florica Boianțu

Timișoara 2016

Ediția I

“Hai să ne ținem de mână cu toții!

Hai să ne privim, să ne zâmbim, să ne salutăm! Hai să ne vorbim și să ne ascultăm! Este timpul să schimbăm ceva. Hai să nu mai fim indiferenți, să ne ajutăm, să ne cunoaștem!

Crezi că suntem diferiți? Suntem.

Crezi că acesta e un motiv să ne despărțim? Nu este.

Pentru că ceea ce ar trebui să ne lege țină de suflet – empatie, iubire, speranță, dorință.

Eu cred, chiar cred că putem schimba lumea.

Singuri suntem puternici. Dar împreună? Împreună suntem invincibili.”

Împreună

Tuțuraș-Egri Carmina-Claudia, Colegiul Național Bănățean

Parteneri în proiect

Consiliul Județean Timiș
 Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării
 Inspectoratul Școlar Județean Arad
 Inspectoratul Școlar Județean Bihor
 Inspectoratul Școlar Județean Caraș Severin
 Inspectoratul Școlar Județean Timiș
 Inspectoratul Școlar Județean Satu Mare
 Casa Corpului Didactic Timiș
 Asociația pentru Promovarea Femeii din România
 Institutul Intercultural Timișoara
 Colegiul Național Bănățean, Timișoara
 Colegiul Tehnic "Emanuil Ungureanu", Timișoara

Structura concursului

- **Secțiunea I**
Conviețuire multiculturală
- **Secțiunea II**
Discriminare de gen.
- **Secțiunea III**
Discriminare etnică/religioasă

"Este mai ușor să
 construiești o
 punte peste
 oceanul ce
 desparte două
 continente, decât
 să treci peste
 prăpastia ce
 desparte doi
 indivizi sau două
 popoare."
 Mahatma Gandhi

Obiectivele proiectului

Conștientizarea
tinerilor asupra
discriminării și
efectelor acesteia

Promovarea unui
comportament tolerant
și solidar față de
diverse grupuri
vulnerabile

Dezvoltarea relațiilor
de comunicare,
cooperare și a
spiritului de
competiție.

Veniți cu noi! Împreună suntem puternici în Echilibru!

Scurtă prezentare a perspectivei studierii interculturalității în școala românească

Începând cu anul școlar 2017-2018, conform noilor planuri cadru ce se vor aplica gradual în următorii ani, se va studia disciplina Educația interculturală, disciplină din cadrul ariei curriculare *Om și societate*. Studiul acestei discipline, subliniază caracterul formativ, privind profilul de for-

mare al elevilor și din perspectiva studierii inter și multiculturalității.

Spun acest lucru, deoarece noul Curriculum național, aprobat prin O.M.E.C. nr. 3590/2016 introduce la clasa a VI-a o disciplină numită *Educație interculturală*, ceea ce va duce la accentuarea, în profilul de formare al absolventului, a competențelor sociale și civice, ca de pildă: operarea cu valori și norme de conduită relevante pentru viața personală și pentru interacțiunea cu ceilalți, precum și manifestarea disponibilității pentru participarea civică în condițiile respectării regulilor grupului și valorizării diversității (etno-culturale, lingvistice, religioase).

Cum vor fi elevii noștri la sfârșitul unui an de studiu privind Educația interculturală?

Vom ști răspunsul după aplicarea noului Curriculum național dar, cu siguranță, activitățile pe care le vor desfășura, le vor dezvolta sensibilitatea la manifestările multiculturale având ocazia să își exerseze curiozitatea, dorința și interesul pentru a descoperi, valoriza și aprecia cultura diferitelor etnii care conviețuiesc în țara noastră.

Prof. Mihaela Petrov

**Inspector Școlar
General Adjunct,**

**Inspectoratul Școlar
Județean Timiș**

Timisoara - Capitala culturala europeana

Prima atestare documentară a Timișoarei este destul de controversată și este plasată între anii 1212 și 1266. În momentul atestării sale orașul făcea parte din comitatul Timiș, o unitate administrativ-teritorială a regatului ungar. Fiind așezată într-un punct strategic, de unde putea fi controlată o mare parte a Câmpiei Banatului, atât Timișoara cât și funcția de comite de Timiș au devenit din ce în ce mai importante.

Rege Carol Robert de Anjou în 1307 a ordonat construirea aici a unui palat regal. În timpul anarhiei feudale, acesta va muta capitala Ungariei la Timișoara.

Numirea lui Ioan Huniade în funcția de comite de Timiș, în 1440 marchează un capitol aparte din istoria Timișoarei. Iancu de Hunedoara a fost cunoscut în întreaga regiune pentru reputata victorie de la

Belgrad asupra otomanilor, fiind considerat în acea vreme apărător al creștinătății. El a transformat orașul într-o tabără militară permanentă și în domiciliul său, după ce s-a mutat aici împreună cu familia.

La adunarea din 31 octombrie 1918, dr. Otto Roth proclamă Republica Bănățeană. În martie 1919 Otto Roth îi propune comandantului trupelor franceze Franchet d'Esperey, crearea unui Banat independent, sub protecția Franței. În 1919 Banatul este împărțit între România, Serbia și o mică parte în Ungaria, iar în Timișoara se instaurează, pentru prima oară în istoria cetății, administrația românească.

Pe 16 decembrie 1989 la Timișoara s-a început revoluția care avea să ducă la înlăturarea lui Nicolae Ceaușescu și a regimului comunist din România.

Pe 20 decembrie 1989, Timișoara a fost declarată primul oraș din România liber de comunism, în urma unor confruntări sângeroase soldate cu peste 1000 de morți și alte câteva mii de răniți.

Schimbările care au avut loc au dus la noi proteste din partea timișorenilor, proteste ce au

culminat cu redactarea controversatei Proclamații de la Timișoara, în martie 1990.

Cerințele timișorenilor

se sintetizau în punctul 8 al proclamației, prin care se cerea ca foștii activiști ai PCR să nu mai poată candida la funcții publice în stat, cerințe ce nu au fost niciodată puse în aplicare.

Diversitatea ca atitudine de viață

Diana URECHE

Consilier, Direcția Programme și Relații Internaționale,
Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării (CNCD)

Într-o lume imperfectă și inegală – așa cum îi șade bine oricărei lumi posibile – redefinirea limitelor dintre întunericul constrângerii și libertatea asumării responsabile motivează căutarea unor soluții pentru a-i însoți pe oameni în acest periplu. Excluzând modalitățile persuasive, delicate și riscante, rămâne centrală pentru indivizi înțelegerea faptului că actele lor au efecte inimaginabile iar atitudinile lor pot schimba lumea și pe ei înșiși. Ținând cont de faptul că mentalitatea este un sistem de atitudini este posibil să inițiem un real proces de schimbare a mentalităților.

Putem vedea acest drum ca pe un demers responsabil de *îmbrățișarea* dintre Etică și Estetică, astfel încât constrângerile să nu mai fie reprezentate (doar) ca inconfortabile iar frumosul (doar) ca unic aducător de satisfacții. Oboseala cu care ființa umană răspunde la „impuneri” normative, etice sau morale, dovedită prin legități ale psihologiei, poate fi înlăturată printr-un adaos de perspectivă estetică, deși nu coerciția îi face pe oameni mai agresivi, ci mai degrabă libertatea (vezi fenomenal hippie)¹. Insistăm totuși în convingerea că o insensibilitate estetică poate duce mai târziu la o prăbușire etică iar sancționarea oficială a actelor indezirabile (discriminatorii ca exemplu de referință) riscă să sfârșească în indiferență dacă nu este în măsură să articuleze și o atitudine publică față de ceea ce condamnă.

Cerința de obținere a plăcerii imediate în pofida bucuriei (*Freud fără Freude*), nu ne permite să așteptăm ca societatea să se schimbe pentru a putea fi tratată cu rețetele clasice, ineficiente acum. Putem porni însă de la nevoia de netăgăduit a unui fundament etic și frumusețea pe care fiecare individ o poate descoperi în bogăția nuanțelor, în diversitate. Cu alte cuvinte, *Etica nediscriminării și estetica diversității*. Fiindcă lipsa de nuanțe poate naște maniheisme, intoleranță.

Tocmai de aceea un demers filosofic de substanță este cel așteptat. Structurile autoritare, ca și populismele de altfel, accentuează maniheismul și se împotrivesc democrației (vezi în acest sens teoria lui Titu Maiorescu, cea a „formelor fără fond”. Istoria autohtonă, ca și prezentul de altfel, poartă în continuare amprenta acestei teorii. Suntem și acum în căutarea unei potriviri între conținuturi (valorice) și forme (instituționale) pentru a-i da finalmente vieții sens și substanță, eticitate și esteticitate. În lipsa lor, ne putem învârti la nesfârșit în „morală închisă” a lui Bergson, prin dezvoltarea prejudecăților și prin manipularea a ceea ce este mai profund în ființa umană². Preferințele nu fac decât să ne *deosebească* între noi, pe când conținuturile valorice, îndeosebi cele morale, „ne *unesc* într-o comunitate spirituală supraindividuală; iar ceea ce ne face să sesizăm și să prețuim valorile (...) ține de *judicata rațională* (...)”³.

Etica în drepturile omului este un instrument util, dar nu suficient. Estetica diversității întregeste sistemul. După cum ar spune Vasile Morar - *între util și frumos nu există decât o deosebire de atitudine din partea noastră. De la util la frumos trecem prin schimbarea atitudinii de valoare printr-o retragere de la presiunea nevoilor vitale*. Valoarea este un scop în sine și reprezintă adeviziunea la ceea ce este de dorit, o mixtură

¹ Konrad Lorenz, *Cele opt păcate capitale ale omenirii civilizate*, Ed. Humanitas, București, 2006

² Henri Bergson, *Cele două surse ale moralei și religiei*, Institutul European Iași, 1998

³ Vasile Morar, *Etica în afaceri și politică. Morală elementară și responsabilitate socială*, Ed. Universității din București, 2006, p. 58

între norme și atitudini. Cum normarea excesivă duce la diluarea valorilor, prin adăugarea de atitudine obținem trăsături de personalitate. Aceste trăsături formează stiluri de comportament. Unii psihologi susțin că atitudinile nu pot fi influențate, ci doar comportamentul care este expresia lor. Psihosociologii afirmă că ele pot fi schimbate prin persuasiune și că există reușită dacă sursa este credibilă, cât mai asemănătoare cu receptorul (*in-group*) iar argumentele provin de la surse multiple.

Atitudinile sunt orientări ale unui individ/unui grup, rezultate din combinații de elemente: afective (emoții și sentimente), cognitive (imitație, experiențe proprii, comparații și cunoaștere) și conative (comportamentale) – cele conative fiind consecințe ale primelor două. Ele influențează, după cum observăm, tot universul vieții individuale: comportamentul, percepția, gândirea, imaginația, motivațiile, voința. Iar când ating un grad mare de stabilitate, ele devin însușiri caracteriale ale persoanei. Schimbarea unei atitudini apare ca necesară pentru reconstruirea echilibrului, atunci când intervin tensiuni provocate de către informații diferite, dar o atitudine devine cu atât mai greu de modificat cu cât este susținută de un grup mai mare/puternic, care aprobă atitudinea adoptată. Limitată în timp, cu suport afectiv, dobândită, atitudinea poate avea ca suport cognitiv stereotipiile. Acestea funcționează ca prejudecăți (ambele făcând parte din categoria reprezentărilor) și traduse în comportament ca discriminări.

Am constatat că potențialul discriminator al individului este cu atât mai ridicat cu cât sesizăm mai multe *atitudini sursă* ale discriminării: eclecticismul, intoleranța, mizantropia, subiectivismul, sugestibilitatea, negativismul, susceptibilitatea, vanitatea, vedetismul, victimizarea, voluntarismul, cinismul, aroganța, dezavuarea, pesimismul. Dificultatea sporește prin apariția posibilă a modificărilor de sens a conceptului de *discriminare* în contextul globalizării. În căutările noastre legate de atitudini și relația lor cu actele de *discriminare* am identificat atitudini care sunt atât surse, cât și efecte al discriminării. Faptul că am identificat că o parte semnificativă dintre efectele discriminării sunt efecte pozitive, deschide un lung șir de întrebări și de încercări pentru căutarea unor posibile soluții pentru a folosi aceste efecte pozitive în ușurarea drumului către o „societate bună”.

Este posibil să facem prin acest demers și o încercare de a schimba teama cu un fel de iubire. Dacă *omul devine competent în ceea ce iubește*, conform convingerii lui Alexandru Paleologu, reușitele nu vor întârzia să apară. Fiindcă natura umană tânjește după apartenența la un grup, fie el și un spațiu ideatic comun, iar imperfecțiunea are nevoie în compensație de frumos. Și, cine sau ce este perfect?

O combinație între *bunul simț* și *bunul gust* poate înlesni o altă trecere, *fără dureri*, cea de la subiectiv la obiectiv, de la prejudecată la buna judecată. În acest proces oamenii vor urca pe un plan superior de înțelegere și în același timp de așteptare. Se poate crea astfel o solidaritate stranie, asemănătoare celei dintre profesioniștii aceluiași domeniu. Iar dacă sunt făcuți părtași la construcție, tocmai prin impulsul pe care îl primesc pentru a se apleca asupra propriilor atitudini și înțelegerea atitudinilor celorlalți, rezultatul îl reprezintă conștiința de grup. Pentru a menține ordinea socială este nevoie de o consolidare permanentă a valorilor interiorizate.

Civilizația pare să fi atrofiat simțurile etice și chiar estetice ducând la indiferență, izolare, insensibilitate, imaturitate, intoleranță la neplăceri. Iar cu cât crește independența oamenilor/grupurilor cresc și diferențele, fiecare ajungând să se considere unic în autenticitate. De aici până la discriminare nu mai este mult. O asemenea constatare este neliniștitoare și poate duce cu gândul la un soi de *boală psihică socială*.

Perpetuarea discriminării în societățile democratice europene este o realitate care produce mari îngrijorări și tensiuni, îndeosebi din cauza atitudinii de respingere (mai mult sau mai puțin mascate) din partea populației majoritare. Cum este bine cunoscut faptul că între grupuri diferite există atât asemănări cât și deosebiri, o simplificare puțin exagerată poate să reprezinte perspectiva pe care o propunem: dacă asemănările ar

putea fi încadrate în valorile etice comune iar deosebirile în valorile estetice, reprezentarea pe care o avem asupra *celuilalt* o să câștige în seninătate.

Studiile confirmau încă din anii '70 că în Europa Occidentală accentul se mutase de pe bunăstarea materială pe calitatea vieții. Ori, tocmai valorile morale sunt cele care dau un sens calitativ vieții. Conform legilor, criteriile de excludere nu pot fi rasa, originea etnică, religia, orientarea sexuală și o întreagă serie de alte criterii bazate pe atribuirea unui status. De aici reiese că legăturile dintre *comunitățile bune* sunt întemeiate pe o afinitate a cărei natură vrem să o definim. Iar o comunitate bună se bazează mai degrabă pe gândirea etică pentru a-și stabili valorile împărtășite decât a le întemeia pe tradiție sau pe lege. Dacă prin contribuția eticii normele sociale devin tot mai puternice, legile devin tot mai puțin necesare și astfel societatea are de câștigat, fiind astfel tot mai compatibilă cu libertatea.

Prezentul se confruntă cu un puternic fenomen al migrației, fenomen cu specificități proprii grupurilor de migranți dar și țărilor de destinație. România a trecut de la statutul de țară intermediară la acela de țară destinată pentru imigranții din Orient, Africa, Asia și chiar America de Sud, motiv pentru care această dimensiune se cere considerată. Ideologii tot mai diferite vin astfel în contact pe teritorii tot mai compacte, buna lor gestionare cerându-ne mai întâi să le înțelegem, pentru ca mai apoi să găsim punctele comune.

Lumea în care o treime dintre morțile declarate au drept cauză sărăcia⁴ este mai mult decât o lume a inegalităților, este o lume a nedreptăților sau « radical inequalities ».⁵ Cetățenii țărilor bogate, adică nici un sfert din populația lumii, nu se implică moralmente în ajutorul celor săraci, ci consideră actele lor ca fiind pură generozitate. Ori, lipsa generozității nu îi face să se simtă imorali.⁶ De ce omenirea eșuează în căutarea propriului echilibru prin cultura drepturilor omului?

Drepturile Omului sunt în impas. Oboseala ființei umane poate fi depășită doar printr-o redefinire a sensurilor, prin combinația bunului simț cu bunul gust, prin prioritizarea autonomiei morale.

⁴ Thomas W. Pogge, *Symposium. World Poverty and Human Rights*, in *Ethics & International Affairs* 19, no. 1, 2005

⁵ *Ibidem*

⁶ *Ibidem*

Implicarea, antidot al discriminării multiple

Mariana EFTIMIE

Coordonator Proiect “Tinerii spun NU discriminării!”

Discriminarea este o boală socială.

Acest lucru se întâmplă pentru că unii așa doresc, alții sunt indiferenți și mulți spun că ea nu există, sau “Nu există la noi!”.

Discriminarea există și ea ne face rău! Există în orice domeniu, diferența o face doar intensitatea ei.

Fie că este pozitivă și atunci ne acceptăm statutul de victimă, fie că este negativă și atunci suntem victime.

Proiectul “**Tinerii spun NU discriminării!**” este un ajutor cu care societatea civilă (Asociația Română pentru Dezvoltare Europeană) vine în completarea educației pentru civilizație, pentru solidaritate și pentru o viață mai bună în ansamblul ei.

Este o mare șansă faptul că acest proiect a făcut un prim pas pentru **realizarea integralei sociale în educație: instituția care are ca scop educația** – Inspectoratul Școlar Județean Arad, Inspectoratul Școlar Județean Bihor, Inspectoratul Școlar Județean Caraș Severin, Inspectoratul Școlar Județean Satu Mare și Inspectoratul Școlar Județean Timiș, **societatea civilă** – Asociația Română pentru Dezvoltare Europeană, Asociația pentru Promovarea Femeii din România, Institutul Intercultural Timișoara și **administrația locală** – Consiliul Județean Timiș, **cu suportul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării**.

În acest context, implicarea profesorilor prin prisma experienței, expertizei și dedicației pentru educație pe care aceștia o au și pe de altă parte, participarea tinerilor ca modalitate prin care și-au susținut și argumentat viziunea despre viață, colaborare și implicare, constituie un pas important pentru ceea ce aceștia vor deveni.

La concurs au participat 115 elevi și profesori, pe cele trei secțiuni: Conviețuire multiculturală, Discriminare de gen și Discriminare etnică-religioasă.

Informații complete se găsesc pe site-ul www.spuneNUdiscriminarii.wordpress.com. În perioada imediat următoare vom finaliza elaborarea Revistei *Unitate&Diversitate*, care va deveni disponibilă pe același site.

Ne propunem pentru editia din 2017 să extindem concursul din punct de vedere geografic – la nivelul României și de ce nu DKMT, din punct de vedere al adresabilității – intrarea în concurs și a elevilor din ciclul gimnazial și în al treilea rând emoțional – prin implicarea nu numai formală ci și informală a autorităților.

Toate acestea se constituie în argumente pentru ca noi să devenim mai responsabili, implicați și solidari în dorința de a ne construi o viață armonioasă în integralitatea ei.

ȘCOALA ÎNTRE REALITATE ȘI UTOPIE

Daniela Florica BOLEANȚU

Colegiul Tehnic „Emanuil Ungureanu” Timișoara

Școala nu este o simplă instituție în care elevii merg pentru a acumula noi cunoștințe.

Ea se identifică cu educația, cu comunicarea, colaborarea, dorința de a forma noi deprinderi; își propune a deveni o entitate de sine stătătoare, care să se poată integra cu succes societății moderne.

Școala reprezintă transformare, dezvoltare, progres.

Școala și viața sunt registre de manifestare a omului ce presupun scopuri, dinamici, procesualități, regii specifice. Școala are rolul ei - constituie o secvență a vieții.

De foarte multe ori succesul social nu este direct proporțional cu cel școlar. Problema care apare „scurtcircuitarea valorică și inversiunea paradoxală” ne obligă să fim atenți la decretarea apriorică a binefacerilor educației. Ar trebui să schimbăm criteriile de valorizare a achizițiilor școlare. Sau criteriile de notare și nu în ultimul rând ar trebui schimbate conținuturile. Dacă un curriculum nu este suficient de adaptat la nevoile sociale, cu toate că este însușit de „nota 10” acesta nu va genera o bună situație și în societate la cei care-l dețin.

De foarte multe ori din cauza timpului limitat se face în ora de clasă mai mult informare decât formare. Elevii prin teme ar trebui să suplinească acasă, dar nu toți pot sau doresc acest lucru. Ideal ar fi ca elevul să-și formeze priceperi și deprinderi la școală.

Eficacitatea școlii poate fi dată de îmbinarea armonioasă dintre metodele de predare tradiționale, cu cele interactive, moderne.

Metodele tradiționale, cele specifice elevului dirijat în totalitate de către profesor, caracterizate de o oarecare rigiditate, prezintă anumite avantaje, precum sistematizarea eficientă a cunoștințelor, cheltuieli mai reduse, dozarea corectă a timpului sau rezultate dovedite de-a lungul timpului, ele trebuie însă să se limiteze în a constitui doar o bază în vederea acumulării noilor cunoștințe.

Metodele moderne sunt bazate pe comunicare, colaborare, dezbateri, muncă în echipă, competiție, acceptare, determinare, libertatea de a alege, curajul de a exprima liber opinii, puncte de vedere.

În sistemul de educație performant, ca cel din Finlanda, profesorul nu mai este suveranul disciplinei pe care o *predă*, s-a renunțat la viziunea unică asupra disciplinelor de studiu oferită de un profesor, în schimbul încurajării documentării elevilor. Mai ales în clasele de liceu este promovată și sprijinită autoeducarea ca pregătire a tânărului pentru viață. În acest caz, rolul profesorului rămâne acela de a corecta, îndruma, orienta studiul individual sau în echipă.

În concluzie profesorul este educatorul, cel care *formează și influențează în mod intenționat, sistematic și organizat dezvoltarea intelectuală*.

BIBLIOGRAFIE

1[^]. www.documentes.tips

2. <http://www.literaturadeazi.ro/rubrici/de-magistro/de-ce-unii-premianti-din-scoala-ajung-repetenti-in-viata->

3. <http://www.tribunainvatamantului.ro/metode-de-predare-clasice-sau-interactive-modul-ideal-de-stimulare-a-unei-invatare-eficiente/>

Secțiunea I

Convietuire multiculturală

Conviețuirea multiculturală între dat și multe alegeri

Alexandra Burtic
Liceul Teologic Baptist "Emanuel", Oradea
Profesor Iștoc-Zembrea Ramona

Fiecare om din această lume este liber să aleagă cum trăiește, dar originea, respectiv părinții și locul nașterii sunt un dat. Cei aproximativ 3 995 623 de copii care se nasc anual în Etiopia, una dintre cele mai sărace țări ale lumii dar cu cea mai mare natalitate, pot ei alege locul nașterii? Pot ei alege dacă vor supraviețui malariei, holerei? În Australia una dintre cele mai bogate țări ale lumii, anual se nasc aproximativ 270.351 de copii fără să aibă dreptul de a alege exclusiv această țară. Este acesta un avantaj meritoriu pentru ei? Din cei aproximativ 140 de milioane de copii care se nasc anual pe pământ, câți copii se nasc în familii sănătoase, monoparentale sau rămân orfani din naștere?

În această lume, ne naștem fără a ne alege locul, părinții și statutul social, așa cum spunea Mildred Taylor "Nu avem cum să alegem cu ce culoare ne naștem sau dacă părinții noștri vor fi bogați sau săraci. Ceea ce putem face este să alegem ce să facem cu viețile noastre". Astfel, conviețuirea pe acest pământ este o chestiune de alegere. Pun eu, pui tu și trebuie să învățăm să conviețuim împreună. Relaționarea obligatorie, dar în același timp firească și naturală unii cu alții, ne obligă zi de zi să asimilăm o serie de informații unii de la alții, să gestionăm competențe, abilități, aptitudini cu care ne întâmpinăm unii pe alții. Multiculturalitatea reprezintă existența mai multor culturi în cadrul aceleiași țări. Datorită faptului că suntem diferiți, conviețuirea nu a fost niciodată ușoară.

În țara noastră, românii au trebuit să învețe să conviețuiască cu minoritățile de maghiari, evrei, germani, slovaci, ș.a. Aceasta reprezentând un exercițiu continuu, care a presupus mult tact, bunătate, îngăduință și deschidere. Dar acum, când mobilitatea pe piața muncii și a capitalului este atât de mare și granițele țării sunt deschise, provocarea de a avea un spirit flexibil, e mult mai mare. Dacă înainte aveam colegi maghiari, slovaci, germani, evrei, acum învățăm în școli cu copii asiatici, originari din China, Coreea de Sud, Japonia, India, copii care s-au mutat împreună cu familiile lor în România, antrenați fiind în mediul de afaceri sau pur și simplu veniți la studii pentru o perioadă determinată de timp.

În școala noastră, în urmă cu câțiva ani, a venit un chinez. Acesta n-avea habar de limba română, de aceea era dificil să comunicăm cu el. Acomodarea lui părea un proces lent și deloc plăcut. Hong a încercat o tehnică de integrare, a cerut părinților să facă o reducere de 30% la magazinul lor pentru colegii care vin cu el la cumpărături. În acest fel, noi am fost atrași să îl cunoaștem mai bine, să învățăm cuvinte și expresii în chineză și să stabilim o prietenie cu el. După ce l-am cunoscut, Hong a devenit omul cel mai prețuit nu pentru reducerea la magazin ci pentru modul lui de a fi.

În concluzie, putem afirma că, copiii care se vor naște, nu vor putea decide locul sau timpul în care vor urma să se nască. Dar fiecare avem responsabilitatea pentru configurarea mediilor de viață. Când știm să trăim frumos unii cu alții, când știm să dăm și să luăm ce e mai frumos, putem face din comunitatea noastră, un loc ideal, un loc apreciat și dorit.

BIBLIOGRAFIE:

1. <http://political.ro/etiopia/> accesat la 22 octombrie 2016.
2. <http://political.ro/australia/> accesat la 22 octombrie 2016.
3. <http://www.worldometers.info/ro/> accesat la 22 octombrie 2016.
4. <http://www.citatepedia.ro/index.php?id=189993> accesat la 22 octombrie 2016.

Țuțuraș-Egri Carmina-Claudia
Colegiul Național Bănățean
Profesor Aida Lupulescu

Lumea se prăbușește, iar noi ne-am cumpărat bilete pentru locurile din primul rând. Întărim zidurile pe care ura și teama le-au pus între noi și trecem indiferenți pe lângă rămășițele podurilor care ne uneau odinioară. Ardem clădirile pe care le-am construit împreună cândva și le privim cu aceeași satisfacție cu care Nero urmărea spectacolul de foc și fum pe care i-l oferea Roma. Distrugem o lume pe care alții au ridicat-o cu greu din ruinele unei alte lumi. Căci lumea nu e nimic altceva decât o pasăre Phoenix care renaște din propria-i cenușă la nesfârșit. Acum eu simt că lumea se dezintegrează. Și nu mă refer la clădiri, ziduri, poduri, orașe sau alte lucruri materiale care ar putea deveni pulbere într-o secundă. Mă gândesc la oameni. Omenirea se prăbușește. Ne lăsăm despărțiți de ziduri de prejudecăți și ne mințim că ne e mai bine așa. Ne lipsesc poduri, dar în loc să le construim, ne îngropăm în indiferență. Demolăm clădirile în care se adăposteau amintiri pentru că suntem prea lași să ne acceptăm trecutul, prea lași să ne acceptăm pe noi. Suntem prea lași să îi acceptăm pe alții. Tocmai de aceea lumea se prăbușește. Pentru că noi toți adoptăm termenul de „omenire” și uităm că ar trebui de fapt să vorbim despre „umanitate”.

De ce? Sunt peste tot oameni care își întind mâinile, dar nu se ating pentru că nu au aceeași culoare a pielii. Sunt oameni care se privesc, dar nu își zâmbesc pentru că sunt străini – chiar dacă s-au mai văzut sau nu. Sunt oameni care nu se salută și nu își vorbesc pentru că nu au aceeași limbă maternă și nu provin din același neam. Sunt oameni care se urăsc fără să se cunoască doar pentru că provin din culturi diferite. Sunt peste tot oameni și oameni și oameni care nu se ajută, căroră nu le pasă, care închid ochii când sunt puși în fața suferinței altuia, care aleg să rămână nepăsători față de semenii lor, care urăsc fără motiv. De ce? Poate pentru că pare mai simplu. Pare mai simplu să faci ce fac toți ceilalți, nu? Pare simplu să urăști, să judeci, să arunci cu prejudecăți și cuvinte dureroase încoace și încolo. De ce? Doar pentru că unii nu sunt la fel ca majoritatea? Ei bine, uite. Acestea sunt rezultatele. Aceasta este lumea noastră. Lumea care se destramă... dar pe care o putem salva. Cum? Împreună.

Hai să ne ținem de mână cu toții! Hai să ne privim, să ne zâmbim, să ne salutăm! Hai să ne vorbim și să ne ascultăm! Este timpul să schimbăm ceva. Hai să nu mai fim indiferenți, să ne ajutăm, să ne cunoaștem! Crezi că suntem diferiți? Suntem. Crezi că acesta e un motiv să ne despărțim? Nu este. Pentru că ceea ce ar trebui să ne lege ține de suflet – empatie, iubire, speranță, dorință.

Eu cred, chiar cred că putem schimba lumea. Singuri suntem puternici. Dar împreună? Împreună suntem invincibili.

Diferiți, dar egali

Andreea Jurca
Colegiul Național Bănățean
Profesor Aida Lupulescu

În opinia mea, cheia unei conviețuiri multiculturale se bazează pe empatie. Dacă e să ne luăm după definiția din Dex unde empatia este o „formă de intuire a realității prin identificare afectivă și de cunoaștere a celuilalt”, realizăm că de la noțiune până la aplicare e o cărare greu de străbătut.

În primul rând, pentru a-i accepta pe cei din jur trebuie să te auto-accepti ca și individ unic și special, cu defecte și calități, cu asemănări și deosebiri, cu propria viziune asupra lucrurilor. Astfel, realizezi că cel de lângă tine, indiferent că are ochii albaștri/verzi/căprui, indiferent de rasa din care face parte, indiferent de naționalitate, de orientarea religioasă, de orientarea sexuală sau de capacitățile și aptitudinile pe care le are, acesta este unic și special ca și tine, ca noi toți .

Spre exemplu: locuitorii comunei Liebling, județul Timiș. Comuna a fost înființată în anul 1786 prin colonizarea etnicilor germani. Însă începând cu anul 1926, și-au făcut apariția primele familii de români (Oltenia, Ardeal, Moldova), maghiari, rromi și alte naționalități. De-a lungul timpului, consătenii au învățat să trăiască într-un mediu multicultural, au preluat obiceiuri unii de la ceilalți (ruga satului, kirchweih-ul, fasching-ul), diferite rețete culinare, elemente de limbaj, tradițiile specifice în zilele de sărbătoare, porturile populare, dansurile populare, denumiri ale insituțiilor publice (Apotheke), cusături și țesături. S-au acceptat și au învățat că fiecare este liber să fie diferit, aspecte demonstrate și prin faptul că în cadrul comunei există 7 lăcașuri de cult specifice unor diferite religii: Biserica Ortodoxă, Biserica Greco-Catolică, Biserica Evanghelică Luterană, Biserica Penticostală, Biserica Baptistă, Biserica Catolică, Biserica Adventistă. De asemenea, elevii care învață în cadrul Școlii Gimnaziale Liebling, au parte de cursuri de limbă germană încă din clasa I, profesorii organizând adesea activități de cunoaștere a multiculturii existente, astfel aceștia învață să se accepte reciproc și să aprecieze influențele care au avut loc asupra comunității locale.

În al doilea rând, cred că unicul aspect care ne diferențiază cu adevărat este educația. Pornind de la aceasta, legăturile dintre două sau mai multe persoane nu ar trebui să țină cont de elementele distinctive, dimpotrivă. Cum spune și proverbul: „Cei ce se aseamănă, se adună.” ; referindu-se nu la aspectele fizice, ci mai degrabă la aptitudinile și calitățile, capacitățile și talentele care unesc oamenii prin legături de prietenie sau strict legate de munca în echipă. „Egalitatea este sufletul prieteniei..”, spunea Aristotel, iar sufletul prieteniei este protejat de respect, afinitate reciprocă, înțelegere, acceptare, sprijin în momente de cumpănă, sinceritate, răbdare.

În orice tip de relație interumană, fie ea strict legată de școală sau serviciu, există persoane care lasă în urma lor adevărate lecții de viață fiindcă totul se întâmplă cu un scop, tocmai din această cauză prejudecata poate fi cheia care închide căile către noi pilde.

În concluzie, cred că a conviețui într-un mediu multicultural înseamnă a conviețui fără prejudecată, având puterea de a vedea dincolo de aparențe. Toți suntem diferiți, dar egali !

Bibliografie:

- https://ro.wikipedia.org/wiki/Comuna_Liebling,_Timi%C8%99
- <https://dexonline.ro/definitie/empatie>
- <http://autori.citatepedia.ro/de.php?a=Aristotel>

Conviețuire multiculturală

PĂCURAR Alin-Dan
Liceul "Sever Bocu" Lipova
Profesor: ROXIN Ana-Magdalena

"Conviețuirea multiculturală" se referă la coabitarea alături de alte persoane, indiferent de diferențele culturale ce se regăsesc între noi. Aceste diferențe pot varia de la etnie, la religie sau orice altă nepotrivire în percepția persoanelor.

În primul rând, pentru a înțelege mai bine de ce se creează aceste dispute, e nevoie să înțelegem ce ne determină să ne formăm opiniile în primul rând. Creierul nostru e creat în așa fel încât să-și creeze aceste percepții. Ele își au originea fie în tradiții, obiceiuri moștenite din familie, fie o îndoctrinare, manipulare care ne creează impresia că opinia noastră e cea corectă, eliminând oricare altă variantă fără a o analiza măcar mai întâi, fie ni-le formăm noi înșine pe parcursul vieții din propriile experiențe, care ne marchează îndeajuns.

În urma creării acestor impresii, ne dezvoltăm și un bagaj imens de motive pentru care opinia noastră e cea corectă și ne putem justifica de acele zise - motive în cadrul dezbaterilor pe o anumită temă în scopul susținerii opiniei noastre. Totul ar putea să se desfășoare într-un mediu ambiental plăcut și printr-o gândire unitară să descoperim multe secrete ale vieții, dar problema apare în cursul respectivelor dezbateri. În general oamenii sunt iritați de faptul că opinia lor este pusă la îndoială și simt nevoia să convingă pe toată lumea că dreptatea e a lor, cu orice preț. Datorită acestei îndărătniciri se ajunge la violență între mase de oameni și o continuă neliniște, deși totul ar putea fi făcut cu ușurință, dacă am accepta să ascultăm și părerea celorlalți, să stăm să o analizăm puțin înainte de a o nega.

Iluminismul este o mișcare care a încercat să convingă oamenii în a-și folosi rațiunea cu scopul de a ajunge la concluzii asemănătoare, lucru care ar fi ajutat la "conviețuirea multiculturală". Ei chiar doreau construirea unui loc în care oamenii să se accepte între ei indiferent de diferențe, dar aproximarea posibilității construirii unui astfel de loc a fost exprimată după anul 2400.

Poate vom reuși peste câteva secole să devenim o comunitate mai unită și vom reuși să ne înțelegem reciproc sau poate nu vom reuși niciodată, dar un lucru cert este faptul că trebuie să încercăm. Deși satisfacția unei dezbateri e imensă cât timp ești în avantaj, trebuie să renunțăm la aceste neînțelegeri și să înțelegem că e posibil să aibă dreptate și cealaltă persoană.

Analizând totul, conviețuirea multiculturală e posibil chiar și peste noapte să fie realizată, defapt, ea deja există, oameni de religii și etnii diferite locuiesc într-un mediu comun, dar trebuie să învățăm să ne acceptăm unii pe alții și să nu ne mai judecăm și în același timp nici să nu luăm orice glumă drept o batjocură. Viața e frumoasă, indiferent de punctul de vedere al meu, al tău sau al oricărui altcuiva, așa că de ce să continuăm să trăim în conflict când am putea să ne ducem viețile uniți și cu respect unii față de ceilalți?

BIBLIOGRAFIE:

<http://www.ipedia.ro/iluminismul-354/>

Stier Robert
Colegiul Economic "Francesco Saverio Nitti" Timișoara
Profesor Aghiciuc Monica

În opinia mea, Banatul era o regiune multiculturală cu mult înainte ca habsburgii s-o integreze în sistemul lor administrativ, o regiune în care dominante ca număr, erau populațiile de religie creștin-ortodoxă vorbitoare de limbă română și de limbă slavo-sârbă. În Banat coexistau nemți vorbitori de limbă germană, veniți pentru a coloniza Banatul, unguri vorbitori de limbă maghiară, veniți în aceeași perioadă în care au venit și nemții, având același scop, precum și romi, dar și musulmani vorbitori de limbă turcă. Cu toții conviețuiau în pace, la fel ca în zilele noastre.

Deoarece fiecare naționalitate locuitoare a Banatului are o cultură proprie, se poate afirma faptul că Banatul este teritoriul României în care multiculturalitatea este „la ea acasă”. Astfel, există în Banat obiceiuri, tradiții, sărbători proprii fiecărei naționalități și chiar dacă sunt diferite, oamenii le sărbătoresc împreună, fiecare aducând mâncăruri tradiționale specifice culturii lor, recitând poezii specifice, cântând cântecele populare proprii, dansând dansurile specifice. Astfel, prin conviețuirea pașnică, și respect dau dovadă de toleranță. Un exemplu ar fi sărbătorirea Crăciunului sârbesc, la dată diferită de cel ortodox sau catolic. Sau Paștele catolic, sărbătorit de majoritatea maghiarilor și nemților. La sărbătoarea Crăciunului sârbesc se mănâncă, bucate tradiționale sârbești, cum ar fi prăjitura cu bănuțul norocos, care reprezintă o prăjitură cu nucă. Aceste prăjituri sunt pregătite în număr mare și între ele este amplasată o prăjitură în care este un bănuț. Cine găsește bănuțul, este considerat foarte norocos și trebuie să cinstească comensii cu o sticlă de vin.

Porturile tradiționale sunt diferite în Banat, deoarece există mai multe influențe, rezultând că fiecare cultură are stilul propriu de port popular: costumul ungueroaicelor este format dintr-un batic cu motive florale, o bluză largă, din bumbac, o fustă albă și un șorț roșu. Portul sârbilor e format dintr-o pereche de pantaloni albi, largi, din bumbac, o cămașă largă și o vestă neagră din catifea, pe care sunt brodate motive florale, în culori aurite. Portul nemțoaicelor este format dintr-o cămașă subțire din bumbac, care ajunge până la genunchi cu dantelă în zona decolteului și a capetelor mânecilor scurte, 5 fuste care au lungimi diferite, care cresc de la interior spre exterior, din bumbac, albe, plisate și apretate. Fusta exterioară este din mătase cu diferite modele inspirate din natură, care acoperă toate celelalte fuste. Costumul e completat cu o vestă neagră, din catifea, un șorț din mătase, de diferite culori, dantelate în partea de jos. Peste vestă se poartă un șal cu franjuri, de mătase, cu diferite modele florale, o altă parte a costumului, este formată din două bucăți ovale de mătase, cu franjuri, care se așează în spatele fetei, acoperind partea superioară din spatele fustelor.

În concluzie, în Banat, există o varietate de culturi, care conviețuiesc în pace de sute de ani. Acest lucru determină evoluția unei comunități unite, în care oamenii se ajută între ei, indiferent de naționalitate.

Bibliografie:
[www. Wikipedia.com](http://www.Wikipedia.com)

Oravița multiculturală

Găină Dănuț
Liceul Teoretic „General Dragalina” Oravița,
Profesor Editoiu Cornelia

Trăiesc într - un oraș mic, asemănat de unii cu târgurile cenușii de provincie, dar, în opinia mea, într-un oraș multicultural și multiethnic care a fost și este un exemplu de conviețuire multiculturală .

Nu am cunoscut perioada comunistă în care orașul era muncitoresc și sărbătorile marcate erau 1 mai, 23 August, Ziua Recoltei sau Ziua Republicii, nici perioada ei de glorie interbelică. Eu m-am născut în vremea în care orașul încearcă să se afirme prin turism, prin viața culturală animată de personalități precum: Ionel Bota, Mihai Moldovan, familia Iana-Mihăilescu când marile sărbători sunt Festivalul Internațional de Poezie. Zilele Muzicii la Oravița, Peripatetica, Festivalul ”Noi suntem români”, când se marchează artistic și Ziua Culturii Naționale , dar și a Austriei și Ziua Rromilor și Ziua Națională și Halloweenul și Făsangul.

Sub îndrumarea profesorilor de istorie, religie și de literatură română am descoperit că aici catolicii, ortodocșii, greco- catolicii se roagă împreună, se respectă participând la sărbătorile lor distincte. Discursurile domnului Ionel Bota mă fascinează. Într-o călătorie pe jos prin oraș, alături de dumnealui, am aflat povestea unor clădiri, a unor familii faimoase, grație cărora la Oravița au sosit Eminescu, Enescu, Minulescu, Blaga, Goga, povestea tipografiei ”Progresul”, a farmaciei montaniste, a liniei ferate Oravița-Anina și Oravița – Baziaș , toate fiind realizări la care au contribuit toate etniile din zona Oraviței. Dl Bota vorbește cu entuziasm despre proiectele sale susținute de comunitate. Scopul este să demonstreze că această ”capitală a marginilor”, acest orașel vestic a fost, este și va fi un exemplu de multiculturalitate. Iată cum motiva dumnealui inițiativa FESTIVALULUI FILMULUI DOCUMENTAR EUROPEAN LA ORAVIȚA, în 2015”

”Acest proiect cultural trebuie să rezeze în mentalități ideea de Mitteleuropa, Europa Centrală, parte a continentului integrând Banatul, ca provincie românească și România în ansamblul derulărilor fenomenului cultural continental. Participanții provenind din țări ale Europei se vor afla în contact nemijlocit cu realitățile comunității locale, cu pitorescul locului, cu tradițiile și vestigiile istorice în așa fel încât vor putea identifica resurse inspiratoare pentru viitoare filme documentare. Oaspeții vor avea prilejul să constate, prin experiența participării lor la acest festival că Banatul e un exemplu al multiculturalismului activ pe care astăzi îl promovează personalități și instituții ale UE.”

La Oravița nu a existat niciodată discriminare. Aici ca și în zona Șiriei lui Slavici, copiii erau educați să răspundă la salut neamțului în germană, maghiarului, în maghiară, sârbului, în sârbă, cehului în limba cehă. Programul de sală de la teatru era realizat în patru limbi. Educația tinerilor se făcea prin și pentru cultură, un rol fundamental jucându-l existența Teatrului Vechi. În ultimii ani, ca elev la liceul ”General Dragalina” am văzut că eforturile sunt conjugate, Festivalul Internațional de Poezie derulându-se la școala noastră, poeții din diverse țări simțindu-se foarte bine în mijlocul liceenilor cu care pot conversa în limba engleză, germană, sârbă, italiană, greacă, maghiară, ucraineană.

Așadar, noi nu știm a discrimina, noi spunem nu discriminării prin educație și multiculturalitate!

Conviețuirea multiculturală în Banat

Trică Radu

Liceul Teoretic "Nikolaus Lenau", Timișoara

Profesor Trică Gabriela Adriana

Banatul este o provincie istorică, care astăzi este împărțită între România, Serbia și Ungaria.

Banatul este recunoscută ca o regiune multi-etnică, o regiune în care o multitudine de popoare au conviețuit și au prosperat. Naționalitățile cele mai răspândite au fost românii, maghiarii, sârbii și germanii, alături de care, în Banat au trăit și trăiesc în continuare comunități de croați, ucrainieni, romi, evrei, bulgari, slovaci, cehi etc. Cu toate că și contextul istoric a favorizat acest fapt, ceea ce a dus la acest mozaic etnic și cultural a fost mentalitatea și atitudinea locuitorilor. Persoane mereu deschise și primitoare, locuitorii majoritari ai Banatului au îmbrățișat întotdeauna minoritățile și au trăit și s-au sprijinit lăsând deoparte criteriile discriminatorii precum naționalitatea sau religia. Dovada pentru acest fapt stau multe evenimente din istoria Banatului, dar cel mai recent eveniment istoric în care minoritățile și-au adunat puterile pentru a schimba situația lor, a fost Revoluția din decembrie 1989, începută la Timișoara. În decembrie 1989 românii și ceilalți etnici, au sărit în sprijinul comunității maghiare, când pastorul reformat al comunității urma să fie mutat în alta parohie de către securitate.

Multiculturalitatea din Banat este demonstrată în capitala provinciei, Timișoara. Acesta este singurul oraș european cu trei teatre de stat în trei limbi diferite: maghiară, germană și română.

Deasemenea, în județul Timiș, etniile cele mai importante au și câte o unitate de învățământ sau o secție în cadrul căreia predarea se va face în limba maternă, de exemplu: liceele "Nikolaus Lenau", "Bela Bartok", "Dositej Obradovici", "Sfinții Kiril și Metodii" etc.

Credința este un element important în viața oamenilor, tocmai de aceea fiecare naționalitate are un lăcaș de cult. La Timișoara, în prezent, la Domul romano-catolic se țin slujbe în trei limbi diferite: maghiară, română și germană.

În final, se poate spune că Banatul reprezintă un loc de întâlnire a culturilor, fapt care a făcut din aceasta zonă, un loc special și unic în felul lui.

Conviețuirea multiculturală-între dorință și realitate

Dragomir Oana-Denisa
Colegiul Național Bănățean, Timișoara
Profesor Lupulescu Aida

Cultura unui popor este un element definitoriu în identitatea ontologică a acestuia. Conviețuirea multiculturală presupune atât conștientizarea elementelor comune cât și valorificarea elementelor definitorii fiecărei culturi în parte. Pentru a susține armonia unei comunități, toleranța, amabilitatea și empatia trebuie să ocupe un loc central în conduita persoanelor ce compun acel colectiv.

În primul rând, toleranța presupune o înțelegere deplină a contextului de dezvoltare a unei culturi, calitate ce nu poate fi dobândită decât prin contemplarea personalității generale a aparținătorilor. Tinerii trebuie să aibă o educație interculturală cu ajutorul căreia să îngăduie diferențele ce apar în grupul lor de prieteni sau în colectivul clasei. Astfel, ei vor asimila mai ușor noțiuni ca eu-celălalt sau aproapele-străinul și vor înțelege conceptul de egalitate între oameni, indiferent de criteriile impuse de societate. Vor învăța că discriminarea înseamnă înlăturarea unor persoane sau a unui grup de la accesul la diverse tipuri sau grade de învățământ, limitarea la un nivel inferior a educației unei persoane sau a unui grup și plasarea unei persoane sau a unui grup într-o situație incompatibilă cu demnitatea umană și că aceste acte trebuie să fie oprite. În colectivul clasei mele este o fată musulmană. Noi, colegii ei, colaborăm cu ea, o implicăm în tot ceea ce presupune organizarea clasei și o respectăm. Ea este mereu dornică să ne fie de ajutor, vine în excursiile organizate și este prezentă la activitățile extrașcolare în care doamna dirigintă ne înscrie.

În al doilea rând, amabilitatea nu poate fi privită decât ca o caracteristică specifică și imperios necesară civilizației. Amabilitatea trebuie să vină dintr-un comportament adecvat și dintr-o serie de principii construite în cei șapte ani de acasă, nu din supunere și nici din promovarea unei culturi ca fiind cea corectă și demnă de urmat. Trebuie să facem acest vis să devină o realitate înconjurătoare, să ne unim într-un singur glas și sub un singur semn: cel al amabilității care cuprinde întreaga lume.

Pornind de la ideile de mai sus, pentru ca o persoană să poată conviețui alături de indivizi parțial sau total diferiți din punct de vedere cultural, acea persoană are datoria de a cunoaște atât facilitățile, cât și dificultățile specifice culturii celorlalte persoane. Atât punctele comune, cât și notele personale ale fiecărei culturi pot fi sesizate numai prin empatie, datorită faptului că nu poți cunoaște pe cineva în mod deplin, decât dacă te pui în locul lui și încerci să gândești și să trăiești precum acel cineva. Empatia este dovada supremă că umanitatea nu s-a pierdut în această lume care promovează conceptul de "eu și numai eu", o lume în care valorile umane sunt acaparate de minciuni, de furt și de împlinirea propriilor dorințe egoiste.

Pentru a rezuma cele scrise mai sus, putem încadra conviețuirea multiculturală în categoria lucrurilor nu doar reale, dar mai ales necesare contextului în care se dezvoltă societatea din zilele noastre.

BIBLIOGRAFIE:

http://www.nondiscriminare.ro/files/list_pages/Pliant%20Ce%20inseamna%20discriminarea.pdf
<https://ro.scribd.com/doc/148375161/Interculturalitate-si-multiculturalitate>

Dumitru Ana-Maria
Liceul Atanasie Mariescu Lipova
Profesor Opriș Ancuța

Consider că, acceptarea și conviețuirea cu persoanele care au diferite naționalități, este o lege fundamentală pentru obținerea statutului de persoană în societate cât și menținerea echilibrului național.

În primul rând, încă din antichitate persoanele din societate erau caracterizate prin bunurile materiale pe care le dețineau și familia din care proveneau, iar aceste lucruri au determinat apariția sclaviei dar și de a devalorifica persoanele de alte naționalități. De cele mai multe ori nu acceptăm anumiți oameni, deoarece au altă naționalitate, culoare sau etnie. De asemenea prejudecățile pe care le adresăm unor oameni pot fi jignitoare și nepoliticoase, iar noi niciodată nu ne punem în locul lor pentru a realiza că diferențele nu sunt atât de importante în scopul acceptării în societate de care orice persoană are nevoie pentru a avea o viață liniștită. De exemplu din cauza unor persoane nedoritoare de statutul de om respectat și acceptat în societate care fac parte dintr-un colectiv, se poate ajunge la discriminarea întregului grup pe baza unor afirmații false, chiar dacă aceste fapte se dovedesc după aceea a fi necontestate ideea de discriminare a întregului colectiv va continua.

În al doilea rând, conviețuirea la un loc cu persoane de diferite culturi trebuie să se facă prin acceptarea și respectarea drepturilor omului în acord cu dreptul la viață pe care orice om îl are chiar dacă conflictele și neînțelegerile apar tot timpul cel mai important lucru este felul în care rezolvăm aceste cazuri într-un mod pașnic, lipsit de violențe fizice sau morale. De exemplu în România multiculturalismul este acceptat și favorizat prin existența mai multor biserici diversificate, dar și a școlilor unde elevii învață despre propria istorie și tradiție, fiind îndrumați să accepte principiile oricărei naționalități și religii cu care socializează în viața de zi cu zi.

În al treilea rând, până și în ziua de azi unele state nu acceptă diferite naționalități, făcând diferențe neadecvate între oameni care provin din alte state mai puțin favorizate internațional, de exemplu pentru a devenii cetățean în Statele Unite ale Americii este necesară acea viză de intrare în țară, dar aceasta doar dacă naționalitatea ta este de român, bulgar și alte state membre UE, iar dacă ești maghiar, italian, german intrarea în SUA este liberă.

Deci, discriminările între națiuni există în continuare, judecând o întreagă țară după câteva cazuri particulare, nefavorabile, iar singura cale de diminuare a conflictelor multinaționale este aceea de a ne forma o idee despre egalitatea între oameni și punerea în aplicare a acesteia, lăsând la o parte superioritățile față de alte persoane. Viitorul e așa cum îl formăm noi tinerii, așa că, să spunem cu toții NU discriminării!⁷

⁷ Informația despre țările UE: <http://mobile.hotnews.ro/stire/20932430>

Conviețuirea multiculturală

PUSTIANU Izabela Maria
Liceul "Sever Bocu" Lipova
Profesor ROXIN Ana-Magdalena

Conviețuirea multiculturală în zilele noastre este mai mult decât necesară, deoarece societatea se dezvoltă într-un ritm alert, provocând o discrepanță acută între treptele ierarhiei sociale. Din punctul meu de vedere această conviețuire se implementează membrilor societății încă din copilărie

Consider că în zilele de astăzi termenul de "rasism" nu este atât de marcant ca în perioada războiului de secesiune din America. Totuși, dacă vedem o persoană de altă etnie pe stradă se manifestă acel fenomen caracterizat prin: mărirea pupilelor, dilatarea nărilor, deschiderea cavității bucale și o ușoară contractare a mușchilor feței...chiar dacă noi susținem că suntem egali și toleranți.

O definiție a egalității spune că egalitatea este un "principiu potrivit căruia tuturor oamenilor și tuturor statelor sau națiunilor li se recunosc aceleași drepturi și li se impun aceleași îndatoriri, prevăzute de regula de drept"¹. Întrucât egalitatea și toleranța stă la baza conviețuirii multiculturale, poate fi chiar un cuvânt de referință pentru acesta.

Fac parte dintr-un grup social de diferite etnii și pe zi ce trece îmi dau seama că diferențele sunt doar fizice. Totuși nu pot spune că părerea mea este universală. Cred că această diferență pe care o facem între oamenii de diferite culturi este, oarecum, o componentă a genelor noastre, a setării genetice umane.

Printre primele instincte cu care ne-a înzestrat natura este capacitatea de comparare, de selecție. La început este vorba de obiecte; vedem un obiect vertical și constatăm că e opusul unui obiect orizontal. Mai apoi volumele, culorile și multe alte criterii de clasificare ne ajută să ne dezvoltăm simțurile. În final, datorită acestui instinct autoimpus de nevoia noastră de evoluție, ajungem să comparăm oamenii: după naționalități, după culoarea pielii, dialect, religie și alte caracteristici care, aparent, ne diferențiază. Ajungem să credem că, ca și în cazul obiectelor verticale și a celor orizontale, pigmentul pielii îi face pe aceștia total opuși, având efect asupra personalității.

De altfel, nu putem da vina pe această înzestrare, pentru că, există dorința noastră de a evolua, de a devenii mai buni. Diferența între necesitatea și dezvoltarea absurdă a acestei gene nu e altceva decât lipsa adaptabilității. Pe scurt, „conviețuirea multiculturală” are la bază egalitatea care există doar prin capacitatea noastră de adaptabilitate.

Tot din copilărie suntem educați să ne ferim de romi sau să nu deschidem ușa unor persoane care aparțin altor religii și care încearcă să ducă mai departe credința în care constă puterea lor. Aceste atât de utilizate concepte care ne sunt impuse încă din copilărie, nu sunt altceva decât justificarea unor întâmplări, respectiv ale unor păreri, a unor stereotipii. Din punctul meu de vedere părinții fac greșeala de a tăia copiilor aripile gândirii. În consecință, datorită curiozității, copiii vor încerca să obțină pe alte căi răspunsuri.

Prin urmare, „conviețuirea multiculturală” este un element foarte important al societății moderne. Un element des marginalizat, care, din punctul meu de vedere este influențat atât de cei șapte ani de acasă cât și de modul de abordare, adaptabilitate și înțelegere a faptului că oamenii nu sunt la fel, dar sunt egali.

BIBLIOGRAFIE:

<https://dexonline.ro>

www.equalrightstriat.org

www.studentinromania.ro

Ingredientele necesare pentru conviețuirea multiculturală

**Ban Eduard
Liceul Teologic Baptist „Emanuel” Oradea
Profesor Iștoc-Zembrea Florin**

Ce este de fapt multiculturalismul? Multiculturalismul se referă la faptul că, într-o anumită societate (sau cultură), au „venit” alte grupuri de diferite etnii, care s-au adaptat mai mult sau mai puțin la regulile care le-au fost impuse de când au intrat în țara respectivă, sau, mai bine zis, în societatea respectivă. Avem ca și exemplu musulmanii care au, „invadat” Europa.

Multiculturalismul a fost de multe ori asimilat ca fiind un mozaic cultural. Acest lucru nu este în sine rău sau greșit, din contră am putea spune că este un lucru bun, dar în zilele de azi acest lucru sau această acțiune a mai stins „flăcările” sau închis mintea oamenilor înspre această idee, deoarece invazia musulmanilor în Europa nu a creat un sentiment de siguranță.

Mulți dintre conducătorii acestei lumi au dorit și au și reușit să îmbrățișeze o societate diversă, o societate care, considerau ei, ar fi un răspuns bun și la problemele sociale ale Europei. Din păcate au fost mulți imigranți care au venit, dar nu au reușit să se integreze.

Din punctul nostru de vedere, multiculturalismul, cât și conviețuirea multiculturală, se referă la faptul că într-o anumită societate, diferitele grupuri etnice care sunt prezente, trebuie să trăiască în pace și armonie cu cei din jur. Firesc ar fi ca în acea societate lucrurile să meargă de la egal la egal.

Eu consider că, dacă se dorește ca într-o societate să poată conviețui mai multe culturi sau grupuri etnice, atunci ar trebui să fie un anumit set de valori normale, ca de exemplu: trăiești într-o zonă în care ești înconjurat de chinezi, arabi și germani. Dacă fiecare dintre aceștia își „face legea” cum dorește el sau ea, e greu sau poate chiar imposibil să te înțelegi cu ei și să conviețuiești în liniște. Da, în discuție intervine conceptul sau ideea de toleranță. Aici am putea oferi spre exemplu Germania, care i-a tolerat și încă îi tolerează pe musulmani care au făcut o serie de lucruri și acțiuni care consider că nu au fost corecte (cum au fost atacurile din această vară, vara anului 2016). Sau trăiești în pace cu conașionarii tăi sau cu alte grupuri etnice care au un set de valori morale, capabili de a diferenția între bine și rău.

Prin urmare, putem afirma că unul dintre cele mai importante ingrediente ar fi sau este respectul, respectul pe care grupurile etnice care se localizează într-o altă societate îl are pentru regulile și constituția de fapt care este în acea societate. Dacă nu, se ajunge la neînțegeri mici, apoi mai mari, apoi probabil la acte de rasism și alte acțiuni de acest fel pe care nu le considerăm cei mai mulți dintre noi normale (firești).

Așadar, consider că este posibil ca mai multe culturi să conviețuiască într-o societate, dar pot să o facă atâta timp cât respectă legile și constituția țării respective și nu fac ce doresc ei.

BIBLIOGRAFIE:

Wikipedia

Despre multiculturalism-Fundația România Literară

Malik, Kenan, „The Failure of Multiculturalism”, <https://www.foreignaffairs.com/articles/western-europe/failure-multiculturalism>

Secțiunea II
Discriminare de gen.

Toma Andrei
Colegiul Național "Elena Ghiba Birta" Arad
Profesor Bulzan Monica

O analiză realistă a status quo-ului reliefează faptul că discriminarea în funcție de gen continuă să existe, chiar într-o societate care se declară echitabilă. Diferența între salariul unui bărbat și al unei femei care ocupă același post rămâne de aproximativ 16%, conform Comisiei Europene. La nivelul simțului comun este răspândită opinia că unele domenii de activitate sunt apanajul bărbaților, femeilor fiindu-le potrivite „ocupații feminine”. Având în vedere că mijloacele sexismului instituționalizat au fost eradicate la nivel european, întrebarea este de ce mai există diferențe majore între bărbați și femei?

Opinia pe care o susțin este aceea că un rol fundamental în reproducerea inegalității o au o serie de idei la care sunt expuși copiii din primii ani de viață. Promovarea aceluiași preconcepții (într-o formă mascată) continuă în educația formală din școli.

Începând cu stadiul de bebeluși, copiii sunt învățați că, în funcție de gen, ei trebuie să răspundă la cerințe diferite din partea părinților. Fetele sunt recompensate pentru aspectul fizic, complimentele adresate lor fiind menite să îl evidențieze: de exemplu "Uite ce chip frumos ai, toți băieții te vor plăcea!". Jucăriile care sunt dăruite fetelor exersează abilitați casnice, precum gătitul sau curățenia. În schimb, de la băieți, părinții se așteaptă să rezolve jocuri care presupun logică; ei trebuie să construiască puzzle-uri și să se familiarizeze cu elemente de strategie. Așadar, se observă că, încă din copilărie, se propagă în mentalul fetelor că ele trebuie să își asume roluri sociale "expresive" cum le numea Parsons, a căror scop este creșterea copiilor și menținerea stabilității emoționale a familiei. Pe de cealaltă parte, băieții vor acționa în roluri "instrumentale", folosindu-și mâinile (adică aptitudinile) pentru a aduce venit. Astfel, se creează o primă diviziune între genuri, care sugerează incapacitatea fetelor de a rezolva sarcini complexe, care să permită apoi integrarea profesională. Cărțile și filmele pentru copii contribuie la perpetuarea acestor prejudecăți: fetele apar ca prințese sau servitoare, în timp ce băieții sunt văzuți ca eroi sau stăpâni.

Inegalitatea fete-băieți ajunge să fie cultivată în cadrul școlii. Așa cum menționam mai devreme, deoarece sexismul instituționalizat nu mai există, responsabil de reproducerea discriminării de gen este un curriculum "ascuns". Acțiunea lui este una mascată, reflectată în diverse elemente din procesul de învățare. Exemplele variază de la activitățile practicate de fete și băieți la ora de sport, până la versurile cântecelor de copii: "Mama la plăcinte coace/Tata trage la rindea". Chiar și succesul sau eșecul primesc explicații legate de sexul elevilor. Un băiat bun la o materie este „un talent”, succesul fiind o dovadă a înzestrărilor sale, iar o fată bună la aceeași materie e "muncitoare", succesul său fiind rodul efortului depus.

Progresul ulterior al societății va fi determinat de răspunsul oferit felului în care sexismul continuă să se impună încă din copilărie; internalizând modelele stereotipice, copiii le proiectează în interacțiunile lor pe parcursul vieții. Deci, se poate afirma că un viitor în care discriminarea nu există, poate deveni real doar dacă educația ambelor sexe este supusă unui proces prin care prejudecățile sunt conștientizate și constant sancționate.

BIBLIOGRAFIE

1. Anthony Giddens, Sociologie, ediția a 5-a, editura ALL
2. Marianne Grabrucker, There's a Good Girl: Gender Stereotyping in the First Three Years of Life: A Diary, London Women's Press

Discriminare de gen între bărbați și femei la locul de muncă

Ivanov Denisa-Liliana
Liceul Tehnologic Special Gheorghe Atanasiu Timisoara
Profesor Bachner Lidia

Numele meu este Ivanov Denisa-Liliana, sunt elevă la Liceul Tehnologic Special Gheorghe Atanasiu Timisoara, clasa a XII-a Croitorie. Provin din Centru de Plasament pentru Copii din Bulgăruș, de la vârsta de 3 ani.

Am ales să scriu despre discriminare de gen, pentru că îl consider un fenomen des întâlnit în România, în zilele noastre. Fiind o elevă cu cerințe educative speciale provenită din centrul de copii, unde trăiesc în condiții vulnerabile cu risc, sunt îngrijorată asupra viitorului meu. Datorită situației mele sociale și de sănătate în care mă aflu, cred că sunt în risc de excluziune socio-profesională după terminarea liceului și datorită genului căruia îi aparțin.

Egalitatea de șanse dintre femei și bărbați consider că este un drept al tuturor, inclusiv al meu pe care vreau să mi-l exercit, doresc să-mi dezvolt propriile aptitudini, să îmi exprim opțiunile fără să fiu judecată de oameni, doresc ca opiniile pe care le-am să le pot exprima fără a fi influențată de particularitățile sexului căreia îi aparțin. Eu cred că și femeile trebuie să aibe același drepturi ca și bărbații, să fie plătite la fel ca ei dacă au rezultate bune. Cunosc situații în care, femeile sunt angajate în muncă pe posturi slab plătite, fie în domeniul comerțului, fie în servicii și mulți bărbați în posturi de conducere. La sate, sunt multe femei casnice, ce trebuie să stea acasă, să aibă grijă de copii, de gospodărie având soții angajați ce aduc banii în casă și asta din cauza mentalității precum „femeia are grijă de casă iar bărbatul aduce banii”.

Legea 202/2002 privind egalitatea de șanse și de tratament între femei și bărbați trebuie predată în școală; aplicată în muncă, pe stradă, în magazin, în mijloacele de transport, în spitale, în politică fără vreo discriminare bazată pe criteriul sex. Băieții, încă din școală, ar trebui să fie educați că „femeile nu sunt doar datătoare si purtătoare de copii” ci și angajate foarte bune, cu rezultate pe măsură în muncă. Fetele, ar trebui să învețe și să accepte că pot fi capabile de muncă la fel de bine cum își gospodăresc propria casă, că au dreptul la a-și face o viață profesională cum doresc urmând cursuri de perfecționare în domeniul dorit.

Sunt multe exemple de evitat pe viitor: într-o instituție pentru același loc de muncă, bărbații sunt încadrați cu salariu mai mare ca femeile; sunt anumite locuri de muncă unde femeile nu pot lucra; femeia cu rol de mamă,soție, angajată cu servicii acasă și în câmpul muncii - nu este tot timpul recunoscută și considerată capabilă pentru domeniul politic (de exemplu, în toată Europa doar 27% dintre parlamentari sunt femei). ”România are cel mai scăzut nivel de trai din UE (Eurostat,2012), iar femeile au un grad scăzut de ocupare pe piața muncii și se confruntă cu situații de discriminare la angajare (potrivit Raportului strategic național de implementare FSE,2013)”, iar acest lucru nu vreau să mă afecteze și pe mine după terminarea liceului, când voi dori să mă angajez.

Bibliografie:

Legea nr. 22din 19 aprilie 2002 privind egalitatea de șanse și de tratament între femei și bărbat, republicatai
<http://proiectul-elisa.fundatia.ro/despre-egalitate-de-gen>

O privire anacronică asupra femeii

Suciu Paula

Liceul „Atanasie Mariescu” Lipova

Profesor: Flueraș Lavinia Aritica

Încă din cele mai vechi timpuri, bărbatul a fost considerat superior femeii, existând unele excepții – perioada matriarhatului. Cu toate că se află în multe ipostaze: mamă, soție, iubită, femeia a fost discriminată în raport cu bărbații. Consider că bărbații și femeile ar trebui să fie egali, deoarece, indiferent de sex, sunt oameni, care conviețuiesc în orașe, împart aceleași locuri de muncă și aceleași mijloace de transport.

În primul rând, în România, dar și în Europa, se manifestă în continuare inegalități de gen, în special pe piața muncii, unde femeile se regăsesc în număr mai mare în sectoarele slab plătite și mai puțin în funcții cu putere de decizie. Bărbații sunt considerați mai direcți, mai obiectivi și mai raționali, dar acest lucru nu înseamnă că femeile nu au aceste calități. Dimpotrivă, femeile sunt creative, empatică, intuitive și dovedesc excelente abilități de comunicare și persuasiune.

În al doilea rând, încă din cele mai îndepărtate vremuri, bărbatul era considerat capul familiei, iar femeia era cea supusă. Consider că soții ar trebui să ia deciziile împreună, consultându-se reciproc. De asemenea, consider că femeile ar trebui să aibă dreptul de a se căsători cu cine doresc, nefiind constrânse să-și aleagă soțul după considerente materiale, respectiv norme religioase sau etnice, de exemplu în unele etnii femeia este promisă unui bărbat încă din copilărie.

Deși au trăit acum mult timp, vikingii nu făceau discriminări între femei și bărbați în societate. Femeia avea dreptul să își exprime opinia, avea dreptul să se căsătorească cu cine voia și să se despartă de soț, fără certuri sau alte probleme. De asemenea, femeile se puteau antrena, lupta și participa în raid-uri, în rând cu bărbații.

În ciuda faptului că își petreceau mare parte a existenței departe de meleagurile natale, viața de familie a oamenilor nordului a fost așezată întotdeauna pe temelii solide. Impresionează până și astăzi poziția de seamă pe care a avut-o femeia în familia vikingă, ceea ce i-a făcut pe anumiți cercetători să considere că în aceste părți ale Europei, rămășițele matriarhatului au avut o mai mare persistență. Vorbind despre poziția femeii în general la populațiile germanice de nord, strămoșii vikingilor, dar și la aceștia din urmă, ea era considerată „părtașă la trudă și pericole”, potrivit spuselor lui Tacitus. Acest lucru se datora faptului că bărbații lipseau vreme îndelungată de acasă, iar grijile gospodăriei și răspunderile familiei treceau pe umerii femeilor. De asemenea, este de remarcat faptul că, nu numai femeia avea datoria să ridice monumente funerare soțului, ci și bărbatul soției.

Cu toate acestea, și în timpul vikingilor existau anumite concepții discriminatorii, cum ar fi faptul că o familie era considerată cu adevărat de seamă și trainică doar atunci când avea cât mai mulți copii. De asemenea, existau și femei sclave, dar, în general, femeile libere aveau dreptul să se căsătorească, fără a fi promise sau obligate. Chiar și oamenii de viță nobilă se puteau căsători cu cei de rând, uneori chiar și cu sclavi, care urmau să fie eliberați din sclavie.

În opinia mea, atât bărbații, cât și femeile ar trebui să fie egali în drepturi, deoarece sunt oameni și trebuie să se respecte reciproc. Stereotipurile impuse de societate determină ca această discriminare să fie o luptă constantă pentru femei atât la serviciu, cât și acasă. Deși s-a dovedit faptul că femeile sunt mai calculate și fac față mai bine situațiilor limită, fiind, în același timp, lidere pricepute și organizate, ele sunt în continuare considerate personaje secundare în societate, iar acest lucru trebuie schimbat!

BIBLIOGRAFIE

www.medierenet.ro, www.proiectul-elisa.fundatia.ro, „Vikingii”, Colecția Atlas, editura Albatros, 1976

Două necunoscute

Bucurean Bianca, Giulia Ilea
Colegiul Național Samuil Vulcan, Beiuș
Profesor Peti Otilia

Adolescență, parfum de primăvară, joc de culori, sunet de fanfară, trăiri albe, experiențe exaltante, curioase, calde și îmbietoare. Totul este un tablou de Picasso cu multă culoare și mister. Totul e candid, totul e culoare.

Ani de liceu ... aripi înalțate la cer sau vise furate?

M-am gândit la un joc! Viața e un joc. Un joc cu doi actori. Unul câștigă altul pierde ? Câștigăm amândoi ? Într-un secol al femismului, femeia, fie ea și adolescentă, și-a pierdut identitatea? Adolescență, lecție pentru viitor!?

Trăim mascat într-o lume a bărbaților sau trăim într-o lume mascată de bărbați?

Vorbim mult, punem multe întrebări, dar ne înțelegem din ce în ce mai puțin. Paradoxal, cuvintele nu ne mai ajută în secolul comunicării. Avem senzația că s-au înmulțit cuvintele peste măsură sau că vorbim fără măsură. Nu mai există contrastul dintre Liniște și Cuvântul care o sculptează, pentru că nu mai există Liniște. Astfel a venit ideea acestui joc și a scenariului ce va urma. Se numește „Două necunoscute,,

Femeia ... protecție, tandrețe și flori- bărbații știu asta! ...Dar lasă să se înțeleagă că florile le pot înlocui pe primele două. Ei nu știu că floarea este primul lucru de care femeia s-ar dispensa în căutarea fericirii. Uită... pentru că sunt suficienți, învingători, lipsiți de nuanțe...ȘI ISTORIA este de partea lor!

Mhm... Trecutul- treburile casnice, creșterea copiilor apanajul femeii casnice. Mă uit în jur... femeia înseamnă azi mama, soție, avocat, doctor, soldat. UNEORI ISTORIA STA MARTURIE!

A doua necunoscută...Trecutul- o societate patriarhală, munci dificile, cariere de succes, protecție, exclusivismul notorietății și carierei. Astăzi, bărbatului modern cu atenție pentru aspectului fizic, putere de asumare, devotament și implicare.

Văd și reversul, desenat uneori în culorile încrâncenării de-a pastra ce e vechi și perimat. Avem două cărări: culoare, speranță și luptă versus mediocritate, acceptare și platitudine.

Conflictul poate fi transpus într-un scenariu de film cu tema »Aripile viitorului « sau « Aripile adolescenței ».

Și totuși, suntem o generație de adolescente născute sub o stea norocoasă. Discriminarea de gen tinde să devină o legedă. Este de datoria noastră de-a alege necunoscuta și cale de urmat. Aripi frânte în platitudine sau vise cladite în realitate.

Jocul pe care vi l-am propus la început vine cu o provocare pentru noi cei la început de drum.

Pe tine, cel care ai fost ales a-mi citi aceste gânduri te rog să te conformezi cu postura paralelului necunoscut , opusul genului/visului tău pentru o zi.

Aștept cu un suspans lipsit de definiție experiența reprodusă după acceptarea provocării !

Sunt adolescentă. La început de drum. Aleg să particip la activ. Tocmai pentru că mă respect, privesc în jur și spun "asta îmi place", "asta nu" și o fac într-un fel care nu ghilținează realitatea, ci dimpotrivă, o însoțesc în rotația ei misterioasă.

Ideea că am șansa să aleg, că familia mă susține, iar societatea nu îmi pune piedici...ÎMI DĂ ARIPI SĂ ZBOR!

Avem nevoie de un armistițiu

Rikabi Fatma
Colegiul Economic Francesco Saverio Nitti Timișoara,
profesor Aghiciuc Monica

Încă de la început șansa femeilor a fost compromisă. Bărbații au câștigat multe drepturi în timp ce femeilor nu li s-a dat dreptul să vorbească. De ce? În vremurile demult apuse, când societatea era încă la începutul evoluției exista o singură regulă: bărbatul poate ridica o cărămidă, e puternic; femeia nu poate, e slabă. În ciuda faptului că timpul a trecut și noi am evoluat a rămas aceeași regulă. Am devenit o minoritate chiar dacă suntem în majoritate, numeric. Amuzant, nu?

"Am crezut că vom rămâne în urma cu 50 de ani dacă n-aș fi câștigat acest meci. Ar fi distrus încrederea tuturor femeilor" a spus Billie Jean King, jucătoare de tennis, după ce l-a învins pe Bobby Rigs în "Bătălia dintre sexe" după ce acesta a declarat că bărbații sunt superiori femeilor în orice sport. Acesta este unul dintre exemplele mele preferate în care o femeie dovedește lumii că nu trebuie să ne bazăm pe stereotipuri.

E ciudat faptul că și în ziua de astăzi sexul opus crede că stereotipurile precum: femeia nu poate fi fermă deoarece nu știe să strângă mâna, femeile nu pot lucra în domeniul științelor și în IT, femeile sunt obsedate de propria lor frumusețe și așa mai departe, dovedesc existența feminină dar dacă ar privi mai profund din perspectiva unei persoane de sex feminin ar descoperi că lucrurile nu stau așa cum par.

Fiecare stat din lume a fost cel mai des condus de un bărbat ce și-a lăsat amprenta în istoria sa. Acum câțiva ani am descoperit despre două femei- Indira Gandhi și Benazir Bhutto- care au ajuns la conducerea a două state în zona de conflict. Ele au oprit războiul și au luptat pentru drepturile lor. Când mulțimea a început să-și aclame drepturile cele două conducătoare au fost asasinată în explozii sinucigașe. Concluzia mea a fost destul de simplă: în momentul când minoritatea a început să își pună întrebări, sexul bărbătesc a simțit o pierdere în putere.

Acestea sunt doar câteva exemple în care o femeie reușește să invingă un bărbat dovedind că ea nu este slabă. Dar tristul adevăr este că după tot acest timp în care femeile puternice au luptat pentru drepturile lor, în ziua de astăzi sexul feminin trăiește cu frica ca va fi rănit fizic sau psihic. La ora actuală multe dintre femei își retrag plângerile legate de abuzul domestic. Frica că vor fi maltratate din nou le diminuează încrederea de sine, lăsându-le să se simtă fără speranță.

Trebuie să le oferim șansa la intimitate și opinie, să ascultăm noi perspective, să discutăm, să ajungem la un pact în care ambele tabere să fie de acord. Avem nevoie de un ARMISTIȚIU.

BIBLIOGRAFIE:
www.emlii.com

Grijac Gabriela Ioana Colegiul Tehnic „Emanuil Ungureanu” Timișoara Profesor Boleanțu Daniela Florica

85% din românii din mediul rural cred că locul femeii este în bucătărie. Cu toate acestea, femeile caută cu îndârjire cursuri de calificare profesională. 90% din locuitorii mediului urban înjură în trafic, bărbații consideră ca femeia la volan creează probleme în traficul aglomerat al marilor orașe.

Femeile vin în fiecare zi la serviciu îmbrăcate frumos, poartă rochii fine și sacouri scumpe și uneori ceasuri de firmă. Conduc mașini „pentru bărbați” deși, de cele mai multe ori, pun capul singure pe pernă. Într-o ședință, marea victorie a unei femei frumoase e să-i facă pe bărbații din biroul respectiv să-i dorească ideile, nu s-o dorească. În timp ce femeile în posturi de conducere sunt conectate la probleme de pe telefoane scumpe și ipad-uri îngrămădite în genți de firmă, există alte milioane de reprezentante ale sexului frumos sufocate de griji și probleme în autobuzele care le duc spre servicii. Multe nu au slujba dorită, genți scumpe ci sacoșe de cumpărături; nu au tocuri înalte ci pantofi comozi. Sunt mamele care nu au bone, sunt angajatele care semnează condica în fiecare zi. Însă TOATE SUNT FEMEII!

Emanciparea femeii a dus la schimbarea structurii de rol conjugal. Mișcarea feministă a inițiat acest proces și viza modificarea mentalităților și comportamentelor actorilor sociali în ceea ce privește diferențele de gen dintre cele două sexe.

„Scopul urmărit era egalitatea femeii cu bărbatul. Femeia supusă, fără ambiții, asociată familiei tradiționale, este azi din ce în ce mai puțin prezentă în statistici. Foarte puține femei mai acceptă subordonarea totală față de bărbat, toleranța excesivă și dependența material-afectivă. Conștientizarea ideii potrivit căreia femeile pot decide singure cum își direcționează viața, cariera și relația de parteneriat au generat eliminarea discriminării în cariera profesională și au permis accesul femeii la ocuparea unor funcții publice. Era cursul firesc al evoluției societății și pasul care a marcat începutul destrămării familiei tradiționale”, ne spune lector universitar doctor Onelia Pescaru, din cadrul Universității „Transilvania” Brașov.

Sunt femei care nu știu să lupte pentru ceea ce vor în viață sau care sunt în fiecare zi convinse verbal sau fizic că nu sunt bune de nimic și nu reușesc să iasă din acel cerc vicios. Sărăcia, educația, mentalitatea le împiedică să gândească foarte bine ca să decidă că au o singură viață și să devină stăpâne pe propriul lor destin. Femeia este considerată de multe ori mediocră, dar se și complăce și nu consideră că poate visa la o funcție, uneori este încurajată de anturaj să nu facă acele lucruri care par atribuite doar bărbaților. Vremurile s-au schimbat. O femeie are acces la educație, la internet (în 30% cazuri), la documentare, dacă dorește acest lucru.

Puține femei știu că România are o lege care sancționează discriminarea, Legea nr. 48, adoptată în anul 2002, iar Consiliul Național de Combatere a Discriminării funcționează din anul 2003. Rolul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării este de a informa și de a forma societatea românească în vederea eliminării oricărei forme de discriminare, de a investiga și de a sancționa actele de discriminare.

BIBLIOGRAFIE

www.documents.tips

www.carierapenturfemei.ro

<http://newsbv.ro/2015/08/08/emanciparea-femeii-consecintele-asupra-familiei/>

Evoluția prescripției rolului femeii în societate

Radu Denisa
Colegiul Național Bănățean, Timișoara
Profesor Bozgan Adriana Aurelia

“Astăzi, datorită cuceririlor feminismului, devine din ce în ce mai normal ca fata să fie încurajată să studieze, să se consacre sporturilor; dar, dacă nu reușește în aceste lucruri, cei din jur sunt gata s-o ierte mult mai ușor decât pe băieți; reușita ei este mult mai îngreunată de faptul că de la ea se cere un alt soi de realizare: să fie și femeie, să nu-și piardă feminitatea.”

Simone de Beauvoir

Prin aceste gânduri, Simone de Beauvoir exprimă într-o formă comprimată un proces lung de evoluție a rolului atribuit femeii în societate, și a propriei definiții a acestui rol. În literatură, acest proces mai este denumit și "emanciparea femeii". În spatele acestor cuvinte se află confruntarea femeii cu sistemul patriarhal, cu prescripția tradițională a rolurilor în relațiile de familie, și aspirațiile ei de a avea drepturi egale cu bărbații pentru a duce o viață independentă.

De la începutul vremurilor noastre, lumea atribuie femeii rolul de a îndeplini îndatoririle casnice. Trăind în virtutea obiceiurilor tradiționale, oamenii știau că femeile nu au aceleași drepturi și aceleași privilegii precum bărbații, de exemplu dreptul de vot. Nefiind active pe piața muncii plătite, acestea nu aveau venit propriu și nici acces la resursele financiare ale familiei decât dacă le permitea bărbatul; ca atare nu își puteau cumpăra nimic fără înștiințarea soțului lor.

Procesul de emancipare a femeii a fost accelerat pe de o parte de evoluția tehnologică și industrială, care a necesitat forță de muncă, pe de altă parte de evenimentele secolului XX. În urma celui de-al doilea Razboi Mondial, multe femei au fost nevoite să se angajeze pentru a-și putea întreține familiile. De asemenea, în țările foste comuniste, femeile erau încadrate pe piața muncii și beneficiau de multe drepturi, de exemplu de educație și studiu. Însă îndatoririle casnice rămâneau tot în grija lor. Cu toate acestea, poziția femeii în societate s-a îmbunătățit.

Diferența dintre țările comuniste și cele liberale, era aceea în realizarea carierei. În urmă cu treizeci de ani, femeile reușeau mult mai greu să se realizeze pe planul carierei, deoarece în unele țări erau întrebate dacă au copii sau dacă și-ar dori să aibă.

La o analiză mai atentă se poate observa că rolurile în societate se învată încă din vârsta copilăriei prin intermediul jucăriilor. Fetițele sunt încurajate să preia responsabilități legate de viața de familie prin jucării ca papuși bebeluși, veselă deosebită și meticuloasă, pe când la jucăriile băieților vom găsi în mare parte jucării tehnice sau militare. De la fetițe se așteaptă să aibă grijă de casă și să fie sensibile, pe când băieții să fie orientați spre tehnică.

În concluzie, s-ar putea afirma că schimbările în rolul femeii în familie și societate sunt în țările europene, după un mai mult de un secol de mișcări feministe de emancipare foarte vizibile, chiar dacă inegalități în plata pentru aceeași muncă prestată sunt și astăzi mai degrabă regulă, decât excepție. În alte părți ale lumii, de exemplu în Afganistan, femeia este însă și astăzi supusă voinței bărbaților din familie, și astfel exclusă de la participare socială de la educație și viață publică sau de pe piața muncii.

Bibliografie: <http://autori.citatepedia.ro/de.php?a=Simone+de+Beauvoir>

Sociologie, ediția a V-a, de Anthony Giddens, Editura ALL

Discriminarea de gen

Vădean Cosmina-Ioana
Colegiul Național „Constantin Diaconovici Loga” Timișoara
Profesor Bozgan Adriana Aurelia

Discriminarea reprezintă deosebirea făcută între obiecte, idei și persoane. Discriminarea de gen reprezintă deosebirea dintre bărbați și femei, această deosebire nefiind făcută egal pentru ambele genuri. Încă din antichitate cunoaștem puterea bărbatului și inferioritatea femeii, dar cu toate că inteligența umană s-a dezvoltat radical până acum, femeile sunt privite de mult ori ca fiind ființe slabe, lipsite de ajutor. Dar din păcate, în secolul 21 nu mai sunt discriminate doar femeile, întâlnim foarte multe cazuri de discriminare asupra bărbaților. Toate acestea vi le voi prezenta în cele ce urmează.

Discriminarea față de femei. Aș vrea să vă pun două întrebări la care o să răspund și eu ulterior. Dacă în timpul războiului ați avut nevoie de femei în orice domeniu, acum de ce nu ne mai lăsați să muncim cot la cot cu voi? De ce noi suntem numite sexul slab când noi dăm viață și îndurăm acele dureri ale travariului și contracțiile dureroase? Noi, femeile, de multe ori părem fragile și de puține ori suntem, dar asta nu semnifică faptul că noi nu putem munci cot la cot cu bărbații, irelevant în ce domeniu. Într-adevăr, prin femei se vede fumul, se vede puritatea și inocența, dar se poate vedea și puterea și un lider bun. Sunt de acord că noi nu avem aceeași putere fizică ca cea a unui bărbat, dar putem avea mereu aceeași putere intelectuală și asertivă. Doresc să vă răspund la cele două întrebări și să-mi exprim părerea în legătura cu ele. Acum nu mai muncim cot la cot cu bărbații deoarece, în acea perioadă ei erau plecați pe front și cineva trebuia să le ia locul în fabrici pentru producerea de arme și de armament, iar pentru a doua întrebare tind să cred că răspunsul este unul variabil de la o persoană la alta, de exemplu opinia mea în legătură cu semnificația „sexului slab” este cea că femeile au o sensibilitate mai ridicată decât cea a bărbaților și ele își exteriorizează altfel emoțiile.

Discriminarea față de bărbați este asemănătoare cu cea a femeilor, întrucât bărbații nu pot obține aceleași locuri de muncă ca femeile în anumite domenii. De multe ori intrăm într-un salon de înfrumusețare și întâlnim doar femei care se ocupă de hairstyle și make-up, chiar dacă bărbații pot fi la fel de talentați în arta înfrumusețării tindem să credem că acest tip de meserie le este atribuită în totalitate femeilor. De câte ori nu am auzit fraza „Femeile stau acasă și cresc copiii, iar bărbații merg la muncă să întrețină familia.”? Sunt de acord că femeile au o conexiune mai bună cu copilul, dar asta nu semnifică faptul că bărbatul nu joacă un rol important în viața copilului. Ambii părinți iau parte la creșterea minorului, în cazul în care nu este o familie destrămată sau monoparentală.

Prin toate exemplele prezentate mai sus afirm faptul că nu doar femeile sunt discriminate, ci și bărbații. În societatea în care trăim acum există o mulțime de prejudecăți care ne împing să nu ne urmăm simțurile ci să facem ce spun cei din jurul nostru. Sunt de părere că ar trebui tras un semnal de alarmă și să începem să răspândim dreptul de a fi unic, de a te exprima în modul în care dorești, de a fi original, atât timp cât respecti legile țării din care faci parte.

Miulescu Eugenia Mihaela
Colegiul Tehnic „General Gheorghe Magheru” Tg-Jiu
Profesor Vulpe Carmen Rodica

Încă suntem martorii discriminării de gen, în ciuda progreselor remarcabile pe care noi, oamenii, le-am făcut. Inegalitatea de gen este un fenomen care transcende frontierele dintre culturi, religii, națiuni și niveluri de trai. Femeile sunt adesea victime ale acestui tip de inegalitate, începând de la simple aluzii: „femeile nu vorbesc, ele dau din gură”, „femeia este unealta dracului”, „femeia blondă este proastă”, deși aceeași culoare la bărbat nu înseamnă aproape nimic, etc. Bourdieu consideră că primatul universal acordat masculinității în taxonomiile culturale are teme în logica schimburilor simbolice, în construcția socială a relațiilor de rudenie și căsătorie, în cadrul cărora femeile sunt socotite obiecte de schimb.

Grupurile militanților feministe protestează împotriva faptului că femeile nu au fost niciodată categorizate ca indivizi. Au fost văzute doar ca parteneri tăcuți ai bărbaților, un fel de rău necesar, cu rolul principal de a naște copii pentru perpetuarea urmașilor. Weissmann afirma faptul că femeia este o ființă slabă, victimă a fiziologiei ei, orientabilă după bărbat, care trebuie să o ocrotească și să-i împrumute personalitatea lui. Familia este prima care cultivă și ajută dezvoltarea diferențelor dintre membri. Freud a teoretizat faptul că diferențele pornesc din prima copilărie și se accentuează în școală în urma grupurilor formate de membrii de același gen. Așadar, până în prezent, cu toții am fost învățați că bărbații sunt de gen masculin (puternici, „nu au voie să plângă”), iar femeile sunt de gen feminin (slabe, „trebuie să stea la cratiță”).

Cultura din ziua de astăzi este într-o continuă schimbare. De la perioada de tiranie a tatălui în Roma antică (epocă în care căsătoria avea scopuri exclusiv de procreație, dragostea fiind asociată cu legăturile extraconjugale), la modelele familiale de azi în care bărbații își iau concedii parentale pentru creșterea copiilor, este o cale lungă parcursă la nivelul mentalităților legate de rolurile de gen. Felul în care ne raportăm față de masculinitate sau față de feminitate, este în plină transformare. Până nu demult, femeile nu aveau drept de vot iar astăzi avem nu doar regine (Anglia, Olanda), dar și femei președinte de țară, prim-miniștrii (India, Germania, Irlanda, Filipine, Letonia) sau femei miniștrii ai apărării. Pentru femeile de toate vârstele existau restricții: nu aveau dreptul la vot (sau de a publica), nu ocupau funcții superioare, iar accesul la studii nu era posibil. Biserica (în trecut dar și în prezent) promovează supunerea femeii bărbatului ales („Femeia nebătută e ca moara neferecată”).

De asemenea, literatura oferă și ea tot atâtea dovezi ale variației și schimbărilor raporturilor de gen în timp. Faimoasele romane, personajele și poveștile lor sunt tot atâtea mărturii ale mentalităților, prejudecăților și obiceiurilor de gen ale epocilor respective. Figuri mitice sau istorice de femei care au condus bărbații în luptă, cum ar fi Boadicea, Ioana d'Arc, Khana Snesh sau Irina Sibrova, au condus de-a lungul timpului în imaginația colectivă occidentală. Funcțiunile lor principale erau nu de a demonstra faptul că femeile sunt capabile de eroism în război ca și bărbații, ci mai degrabă femei excepționale împotriva firii lucrurilor.

BIBLIOGRAFIE:

- Petre Anghel – „*Cultură și interculturalitate*”, Editura Limes, Cluj-Napoca, 2009
Nira Yuval-Davis – „*Gen și națiune*”, Editura Univers, București, 2003
Lazăr Vlăsceanu – „*Manual de sociologie*”, Editura Polirom, Iași, 2011

Cutume ale discriminării de gen

Botez Bianca Bettina
Colegiul Național "Mihai Eminescu" Oradea
Profesor Marian Elena Cristina

Discriminarea sexuală (numită și sexism) este o atitudine sau prejudecată, exprimată sau ne-exprimată, privind superioritatea unui reprezentant al unui sex asupra altui sex și cu discriminarea acestuia din urmă.

În primul rând, femeile sunt cele care sunt discriminate cel mai mult. Încă din cele mai vechi timpuri, nașterea unui băiat era mult mai ușor acceptată decât cea a unei fete, deoarece la familiile nobile era asigurat locul la tron. În India, nașterea unei fete aduce doar o nouă servitoare în cămin.

În al doilea rând, nu mai departe de secolul al XIX-lea ar fi fost de neconceput să te gândești la participarea femeilor în viața publică. Anglia a introdus dreptul de vot pentru femei abia în 1918, iar SUA în 1920, dar și atunci numai pentru acele femei care nu erau de culoare. În România, dreptul de vot pentru femei a fost introdus prin Constituția din 1938, promulgată de regele Carol al II-lea.

Femeile au fost învățate să fie ambițioase, perseverente, competitive, dar niciodată mai mult decât bărbații. În zilele noastre se spune că femeia face treburile casei mai mult decât bărbatul: gătește, face curat prin casă. De ce? Au fost femeile născute cu calitatea de a găti? Au fost doar învățate să vadă gătitul ca o regulă a lor, cu toate că majoritatea oamenilor pe care noi îi numim "chef" sunt bărbați. "Nu este frumos ca o femeie să bea, de ce o faci?", "E urât să vezi o femeie cu țigara în gură, atunci de ce fumezi? Chiar nu te interesează de imaginea ta?", "Cum adică te-ai îmbrăcat cu rochie deasupra genunchilor? E vulgar.", "De ce te-ai tuns? Femeilor le stă mai bine cu părul lung.", sunt doar câteva fraze pe care femeile sunt nevoite să le îndure.

Pe de altă parte, într-o măsură mai mică, sunt discriminați și bărbații. Hardardottir a precizat că: "Este mai dificil pentru un bărbat să fie acceptat pe o poziție de educator decât este pentru o femeie să primească un job de inginer" și să nu uităm că în Austria, mai puțin de 2% dintre educatori sunt bărbați.

În caz de dezastre sau naufragii, femeile și copiii sunt salvați primii, bărbații întotdeauna lăsați la urmă, deoarece se presupune că sunt mai puternici. O femeie poate fi angajată la un loc de muncă în funcție de aspectul fizic, un bărbat va trebui însă să aibă studii și competențe. Dacă apare o problemă, bărbatul va trebui să o rezolve, în schimb femeia va găsi un bărbat care să rezolve problema.

În opinia mea, s-a ajuns destul de departe cu discriminarea între bărbați și femei. Sunt două genuri total diferite și ar trebui să fie tratați fiecare după competențele lor. Ar trebui să încetăm să facem aceste comparații între genuri. Lumea suferă de această problemă, așa că noi trebuie să conștientizăm și să eliminăm această barieră între genuri.

Surse utilizate: https://ro.wikipedia.org/wiki/Discriminare_sexual%C4%83
http://practis-braila.ro/img/uploaded_docs/201502_BR_Tema_4_OO_EIE_v1.pdf
https://www.youtube.com/watch?v=hg3umXU_qWc
<http://www.altreileasector.ro/egalitatea-de-gen-si-discriminarea-barbatilor/>

Ironia discriminării de gen

Marian Miruna Maria
Colegiul Național "Mihai Eminescu" Oradea
Profesor Marian Elena Cristina

Discriminarea reprezintă o atitudine ce constă în tratarea diferită și nedreptă a unor persoane datorită simplei apartenențe la o anumită categorie socială.

Consider că acest comportament are un puternic impact asupra societății, dar și la nivel individual, fie că ești victimă a discriminării sau un practicant a acesteia, deși pe parcursul vieții ajungem în ambele ipostaze, uneori inconștient. Discriminarea poate fi de sex, de religie, de limbă, pe bază de vârstă, etc. Tipul de discriminare ce urmează să fie dezvoltat în rândurile următoare este cel adresat diferențelor de gen.

În primul rând, din punct de vedere statistic, se confirmă că femeile sunt cu mult mai vulnerabile la atacurile discriminării de gen în comparație cu bărbații. Această situație se datorează faptului că, încă din cele mai vechi timpuri, ele au fost percepute ca fiind doar un suport al bărbaților, deoarece erau considerate slabe și incapabile de a dobândi aceleași însușiri precum cele ale sexului opus. Aceste principii sunt întâlnite inclusiv la locul de muncă, unde, în Europa, femeile sunt plătite cu aproximativ 16% mai puțin în comparație cu bărbații. Desigur, din punct de vedere biologic, există individualități clare, dar acestea nu pot împiedica o femeie să atingă scopuri comune cu cele ale unui bărbat. Încă de la o vârstă fragedă, fetele sunt învățate că trebuie să închidă ochii în fața comportamentului uneori irațional al băieților și să le scuze imaturitatea chiar și după vârsta copilăriei, deoarece „băieții vor fi băieți”. Sunt învățate să le fie teamă să iasă din casă în jurul orelor târzii, pentru că s-ar putea întâlni cu fluierăturile și lipsa de respect impregnate, cu ajutorul societății, în comportamentul anumitor băieți și bărbați. Sunt învățate să se acopere și să fie rușinate cu propriile trupuri, deoarece altfel ar atrage tot feluri de hărțuiri. Astfel se formează o cultură a violului, în care victima este învinovățită pentru traumele la care este supusă. Toate aceste fenomene au ca și efect scăderea drastică a stimei de sine a victimelor discriminării, astfel lumea pierde sub eticheta slăbiciunii și incapacității nejustificate minți și personalități care ar putea realiza schimbări inimaginabile.

În al doilea rând, problema se extinde și pe terenul genului masculin, existând exagerări și în cealaltă extremă. De exemplu, în cazul divorțurilor, copiii sunt încredințați mamei, deoarece se consideră existența unei înclinații parentale prin natură, și, astfel, de cele mai multe ori, instanțele nu iau în considerare cercetarea comportamentului și evaluarea aptitudinilor tatălui. Drept consecință, prin ironie, existența discriminării în rândurile bărbaților are ca rădăcină standardele impuse de către societate genului feminin.

Așadar, există oare speranța ca într-o zi să trăim într-o lume care oferă oportunități egale? Desigur, această speranță se numește feminism și, contrar opiniilor eronate, feminismul presupune o mișcare revoluționară care are ca scop atingerea egalității în domeniul social, politic și economic între femei și bărbați.

În concluzie, efectele discriminării de gen trebuie oprite, iar acest fapt trebuie să înceapă cu îndrumarea copiilor conform unor principii de calitate, doar în acest fel putem privi cu încredere viitorul acestei generații.

- SURSE DE INFORMARE: 1. https://www.youtube.com/watch?v=hg3umXU_qWc
2. http://ec.europa.eu/justice/gender-equality/gender-pay-gap/index_ro.htm
3. https://en.wikipedia.org/wiki/Rape_culture
4. https://ro.wikipedia.org/wiki/Discriminare_sexual%C4%83
5. <https://ro.wikipedia.org/wiki/Feminism>
6. <https://www.youtube.com/watch?v=LhjsRjC6B8U>

Onofrei Sara
Colegiul Național "Traian Lalescu" Reșița
Profesor Demenenco Daniela

Discriminarea este tratamentul defavorabil aplicat unui individ sau unui grup de indivizi din cauza apartenenței lor la un anumit grup social.

Una dintre formele de discriminare cele mai perfide este discriminarea de gen. Aceasta începe în familie unde părinții transmit copiilor direct sau indirect convingerile proprii cu privire la gen și continuă pe băncile școlii, unde din manuale învățăm că mamele, femeile, stau în bucătărie, udă flori și fac curățenie, ele sunt persoane supuse, în timp ce bărbații sunt portretizați ca fiind puternici, lideri și cei cei aduc banii în casă.

Întrădeavăr fetele sunt diferite de băieți prin faptul că în copilărie ele sunt mai interesate de păpuși, flori sau haine în timp ce băieții sunt mai mult interesați de mașini, avioane sau jocuri sportive. Copiii învață de mici ceea ce înseamnă să fi băiat sau fată și e aproape imposibil ca în dezvoltarea noastră de la copil la adolescent și mai apoi la adult, să nu experimentăm o anumite prejudecată de gen. Spre exemplificare, băieții sunt considerați mai buni la matematică (în general la științele exacte), față de fete, care sunt considerate mai bune la științele umaniste sau sociale.

Cea mai pregnantă formă de discriminare de gen este promovarea mentalității că femeile sunt bune doar în a-și îndeplini rolul de mamă și soție. Vedem și acceptăm mai greu femeia în rolul de lider. Femeile, se consideră, că prezintă un dezavantaj în faptul că la un moment dat vor deveni mame sau că sunt deja mame. Se consideră că femeile nu pot fi și mame și devotate carierei pe care o au. În urma acestui aspect femeile reușesc mai greu să se impună în societate și chiar în familie, ca adevărați lideri.

La noi în țară, această idee a discriminării de gen, există mai pregnant în mediul rural, unde rolul femeii este acela de a fi supusă barbatului.

În contrabalans, se află egalitatea de gen, manifestată de dreptul fiecăruia să-și exprime liber opțiunile de orice fel și să-și dezvolte aptitudinile fără a fi influențat de gen.

Femeile și bărbații chiar dacă nu sunt egali din punct de vedere fizic, nu înseamnă că în ceea ce privește capacitatea intelectuală nu ar fi egali. Nu trebuie pornit de la premisa că un bărbat se descurcă mai bine decât femeia. Trebuie promovată egalitatea de gen, trebuie susținută competența nu genul.

Acest lucru cel mai bine e surprins de vorbele pline de înțelepciune ale liderului Dalai Lama care a spus „Scopul nostru primordial ar trebui să fie, ajutorul acordat celorlalți. Dar dacă nu putem ajuta, estențial este să nu-i rănim”.

Liț Alexandra
Colegiul Național “ Mihai Eminescu” , localitatea Oradea, județul Bihor
Profesor Gheban Andrei

Societatea reprezintă un ansamblu de criterii morale și sociale care situează întreaga conviețuire într-un întreg. Din punct de vedere al diferențelor dintre culte, ne confruntăm cu acelea discriminatorii dintre genuri, pe diferite planuri culturale ale vieții cotidiene.

Cultura este o moștenire a generațiilor care are rolul de a menține o continuitate între acestea și care este transmisă fie prin reprezentări vizuale precum cele culturale, artistice, arhitecturale; fie prin viu grai, relatate descendent prin fapte istorice care au marcat țara într-un fel sau altul de-a lungul istoriei. Aceste reprezentări caracterizează în diferite feluri tipurile variate de culturi prezente în lume. Desigur că, există și alte criterii de individualizare ale culturii precum moda, sfera culinară variată sau normele de educație. Acestea reprezintă criterii de baza în jurul cărora se învârt lumea mass-media, politică, culturală și socială. Cultura la nivelul genurilor se diferențiază în mod special între țările europene și cele africane din mai multe puncte de vedere. Unul ar fi cel în raport cu vestimentația feminină caracteristică. Astfel, în țările europene și respectiv, cele americane, femeile abordează un tip clasic, independent, care pune accentul pe individualism și poziția acesteia pe scara socială. Deci, femeia clasică care are capacitatea de a purta o serie de îndatoriri, fiind lăsat istoriei statutul vechi al femeii, ale carei atribuții erau strict cele gospodărești și creșterea copiilor, fapt care în zilele noastre a fost îmbunătățit și reglementat. De cealaltă parte a barierei vorbim despre tipul de vestimentație din țările africane. Îmbrăcămintea arabă, în special cea feminină, a stârnit multe controverse de-a lungul timpului în Occident. Îmbrăcămintea femeilor este și ea diferită în funcție de naționalitate. Vestimentația urmează standardele unui anumit tip de religie, cultură și statut care urmărește evidențierea strict a părților esențiale precum ochii, fața și mâinile.

O problemă cu care se confruntă în continuare lumea este legată de discriminarea între genuri, în diferitele culte ale lumii. Pe plan European, diferența de remunerare între femei și bărbați reflectă discriminarea și inegalitățile de pe piața muncii. În schimb, de-a lungul timpului drepturile femeilor au fost câștigate treptat până în punctul în care ne aflăm astăzi, unde idealurile feministe au fost în mare parte atinse. Femeia ajunge într-o oarecare măsură pe aceeași scară ierarhică cu bărbatul. În țările arabe, de exemplu, unde modernismul nu a distrus gândirea arhetipală, femeile încă se confruntă cu discriminarea și cu diferite restricții ale drepturilor. Majoritatea problemelor acestora nu au originea în religie așa cum se crede, chiar dacă acest factor joacă un rol important, ci mai mult provin din tradițiile specifice culturii. Cea mai mare problemă a femeilor din aceste țări este cea a neajutorării, acestea fiind lipsite de apărare sau de o serie de drepturi, spre deosebire de țările europene, unde femeia este respectată. În plus, în aceste țări puterea se află în mâna bărbatului, care deține controlul asupra femeii.

Prin urmare, fiecare dintre noi este dator de a întocmi normele morale de respect reciproc indiferent de naționalitate, religie statut social sau gen. De asemenea, consider că genurile sunt egale între ele, având un statut de importanță care echivalează în societate și care trebuie tratat ca atare.

Surse de informare:

<http://www.creeaza.com/familie/arta-cultura/Interculturalitatea838.php>

http://ec.europa.eu/justice/gender-equality/index_ro.htm

INEGALITATEA ÎNTRE BĂRBAȚI ȘI FEMEI

Stelică Adrian Alexandru
Colegiul Tehnic Emanuil Ungureanu Timișoara
Profesor Lupescu Luminița Silvia

În opinia mea, discriminările de gen sunt nedrepte, deoarece bărbații se consideră superiori femeilor.

De la începuturi, femeia trebuia să se supună cerințelor bărbatului ei, aceasta rămânând acasă să aibă grijă de copii sau să întrețină casa, iar bărbatul mergea la vânătoare. Rolul femeii în societate era unul scăzut, acestea având multe interdicții, printre care se numără și votul. Femeile erau considerate inferioare bărbaților și drept umare, aveau mai puține drepturi. Acestea erau obligate să poarte doar rochii sau fuste, nicidecum pantaloni, căci aceștia aparțineau îmbrăcăminteii bărbătești. Femeile erau mereu neîndreptățite de către bărbați.

Discriminarea femeilor reprezintă orice diferențiere, excludere sau restricție bazată pe sex, care are ca efect sau scop împiedicarea sau anularea recunoașterii, beneficiului sau exercitării de către femei, indiferent de statutul lor matrimonial, pe baza egalității dintre bărbați și femei, a drepturilor omului și libertăților fundamentale, în domeniile politic, economic, social, cultural, civil sau în orice alt domeniu.

Părerea mea despre această discriminare este foarte categorică, deoarece femeile nu ar trebui să fie discriminate de către bărbați, ar trebui să aibă aceleași drepturi, să nu se mai teamă sau să fie considerate inferioare, dimpotrivă, trebuie să se simtă egale cu bărbații, având aceleași drepturi.

Egalitatea de gen este un drept prin care oricine este liber să își dezvolte propriile aptitudini și să își exprime opțiunile, fără ca acestea să fie influențate de particularitățile sexului. Comportamentele, aspirațiile și nevoile diferite ale femeilor și bărbaților, trebuie să beneficieze de apreciere și promovare egală. Discriminarea de gen este o încălcare a drepturilor omului.

Această discriminare este de neacceptat pentru că un gen nu poate fi superior celuilalt. Cum ar putea să fie un gen superior un gen să se simtă mai superior decât celălalt interzicându-i anumite lucruri sau eliminarea unor drepturi?

În concluzie, discriminarea de gen a avut ca finalitate dezbinarea egalităților dintre genuri, dar nu trebuie să uităm că totii suntem egali, având aceleași drepturi și să nu ne considerăm superiori față de alții, impunând anumite reguli.

BIBLIOGRAFIE:

proiectul-elisa.fu

Imagine: www.google.ro

O lume egală pentru toți

Ene Adelina
Colegiul Național Bănățean
Profesor Aida Lupulescu

Discriminare. Un cuvânt foarte puternic care produce vociferări și astăzi, în secolul 21 într-o lume "modernă". Dar să începem de la rădăcinile discriminării. În sociologie, termenul "discriminare" este tratamentul defavorabil al unui individ sau al unui grup de indivizi bazat pe apartenența lor la o anumită "clasă" sau "categorie". În conformitate cu definiția Națiunilor Unite, "comportamentele discriminatorii pot lua forme diferite, dar toate implică o anumită formă de excludere, respingere sau de tratament inegal".

Vrem nu vrem, vedem zilnic discriminare. Des întâlnită este discriminarea femeilor. Vedem zilnic femei care spun vrem egalitate, vrem să fim plătite ca soții noștri. Dar câte dintre ele fac ceva pentru a schimba asta? Toate femeile vor egalitate, dar câte luptă pentru ea? Încă de la începutul timpurilor, femeia a fost văzută ca fiind inferioară bărbatului. Femeia trebuia să se căsătorească tânără, să procreeze și să aibă grijă de casă pentru restul vieții sale. Femeia era văzută ca matroana casei și nimic mai mult, femeia nu avea drepturi, doar obligații. A fost în zadar mișcarea feminină din 1960 din America? A fost zadarnic sacrificiul acelor femei?

Femeile nu sunt discriminate doar din punctul de vedere al salariului lor, ci și al educației. Și astăzi, în unele colțuri ale lumii femeilor le este refuzat dreptul la educație. În urmă cu doi ani o fată pakistaneză de numai 14 ani, Malala Yousafzai (laureată a premiului Nobel pentru Pace în 2014) a fost împușcată în cap de către talibani deoarece a vrut să meargă la școală, deoarece organizația teroristă ISIS nu este de acord cu educația copiilor. "Extremiștilor le este frică de cărți și pixuri, puterea educației îi înspăimântă. Le este frică de femei", a spus aceasta. Toată lumea se aștepta ca ea să renunțe la lupta pentru educația copiilor, a fetelor în special. Dar nu a fost așa. „Au crezut că ne vor reduce la tăcere, dar s-au înșelat. Din acea tăcere s-au ridicat mii de voci” a zis ea.

În ce lume am ajuns să trăim dacă persoana aleasă să reprezinte Partidul Republican la alegerile prezidențiale ale Statelor Unite ale Americii din noiembrie 2016 (Donald Trump) își permite să discrimineze femeile în direct pe posturile naționale de televiziune? Astfel de lideri vrem să ne conducă popoarele? Lideri care consideră că banii pot rezolva orice problemă? Lideri care nu le vor oferi copiilor noștri șanse egale la educație, la un loc de muncă? În loc să privim în viitor, privim în trecut?

Misoginismul este unul dintre cele mai grave lucruri cu care se confruntă tinerele din ziua de astăzi. Dacă unei fete de 12 ani i se va spune: "-Ești fată, sigur vei pierde!" atunci încrederea ei în sine va scădea foarte mult și acest lucru își va pune amprenta în viitorul acesteia.

Din păcate aceasta este societatea în care trăim astăzi. Poate încă mai există speranță. Dar stand și privind nu vom schimba nimic.

BIBLIOGRAFIE:

1. Malala Yousafzai - „Eu sunt Malala”, Ed.Young Art, 2015
2. <https://ro.wikipedia.org/wiki/Discriminare>

Ciupercă Diana Lavinia
Coordonator Obulescu-Fiț Patricia Victoria
Colegiul Tehnic Emanuil Ungureanu, Timișoara

Întotdeauna am fost interesată de nenumăratele moduri în care femeile au fost discriminate de-a lungul istoriei, și mai ales de transformările pe care discriminarea le-a suferit în societatea actuală, în pofida măsurilor de combatere a acesteia. Putem oare vorbi în momentul de față de o egalitate de șanse între femei și bărbați?

Timp de mii de ani, femeile au fost considerate inferioare bărbaților, o schimbare semnificativă în societate intervenind abia în secolul al XX-lea, când situația femeilor a cunoscut o importantă ameliorare sub presiunea mișcării feministe. Evoluția a fost punctată chiar prin mari conferințe internaționale, sub egida ONU, precum cele din Mexic, din 1975 și Cairo, din 1994.

Cu toate acestea, discriminarea femeilor se perpetuează pe plan social, cultural, politic și economic, continuând să fie o realitate în întreaga lume.

Sunt o mulțime de probleme cu care se confruntă femeile în prezent, însă doresc să pun accentul pe violența domestică, prostituția și traficul de femei și, nu în ultimul rând, pe diferența de remunerare din câmpul muncii, ca principalele manifestări ale discriminării în secolul al XXI-lea. **Violența împotriva femeilor este un fenomen global, un adevărat flagel cu care se confruntă cel puțin un sfert din femeile din întreaga lume.**

În societate violența împotriva femeilor, a fost și rămâne inegalitatea sexelor și lipsa actelor legislative corespunzătoare. Relațiile dintre femei și bărbați sunt privite ca o problemă particulară, în care instituțiile statului – sociale, juridice sau ale sănătății publice – nu întreprind întotdeauna măsurile necesare pentru a schimba situația creată de-a lungul timpului.

Violența poate avea un caracter economic, poate lua forma abuzului fizic, sexual, emoțional sau psihologic. De asemenea, formele de violență pot fi de scurtă sau de lungă durată, severe sau chiar mortale.

În România, statisticile arată că, în mediul rural, 8 din 10 femei sunt expuse la violența domestică, iar anual se înregistrează sute de omoruri, consecințe ale acesteia și ale maltratării.

Ca și violența, **prostituția și traficul de femei** constituie o altă problemă importantă cu care se confruntă femeile în prezent.

Traficul de femei este o formă nouă de prostituție, apărută la sfârșitul secolului al XX-lea. **Diferența de remunerare** între femei și bărbați reprezintă diferența dintre salariile bărbaților și salariile femeilor, calculată pe baza diferenței medii dintre remunerațiile brute ale angajaților de gen feminin și de gen masculin.

Cu toate acestea, în prezent, femeile nu beneficiază în totalitate de egalitate de șanse și drepturi și cred că instituțiile statale și organizațiile internaționale sunt obligate să prioritizeze soluționarea acestei probleme.

Femeia, deși totdeauna adulată în postura de mamă, soție, iubită, a fost, de-a lungul istoriei, mereu discriminată față de bărbați

Suntem diferiți

Băisan Delia-Carina
Colegiul Tehnic Emanuil Ungureanu-Timișoara
Profesor Putnoky Ligia-Mina

Suntem diferiți și asta ne face interesanți și unici. Dar cei din jurul nostru au grijă să ne facă să uităm cât suntem de speciali.

Și eu trebuie să recunosc că sunt diferită. Poate din cauza mea sau poate din cauză că am o soră geamană și suntem mereu comparate. Eu sunt „oaia neagră” și uneori nu înțeleg de ce. Poate s-au obișnuit să mă vadă așa sau poate eu sunt prea „altfel”. Da, cred că acum sunt mai încăpățânată, mai intransigentă, mai scortosă și mă întreb cum aș fi fost astăzi dacă nimeni nu m-ar fi arătat cu degetul pentru că suntem gemene dar diferite “ca soarele și luna”.

Oare de ce le place atât de mult să ne spună cum ar trebui să fim, cum ar trebui să ne comportăm, cum ar trebui să reacționăm, cum ar trebui să respirăm și nu ne acceptă așa cum suntem, cu defectele și calitățile noastre. De ce vor să ne facă să ne simțim prost sau să râdă de noi, deși nici ei nu sunt perfecți?

Oare așa se simt puternici și superiori? Sau poate le place doar să se distreze și nu-și dau seama cât rău fac vorbele lor?

Sunt convinsă că vi s-a întâmplat și vouă ! Și poate nu odată !

Ce se întâmplă atunci ? Unii se închid în ei, și rabdă în tăcere. Îți vezi mergând cu capul în jos de parcă întreaga lume ar purta-o în spate. Alții nu mai „aud” ce se vorbește în jurul lor și trăiesc într-o lume ghidată după legi și norme proprii. Par niște ciudați care nu se integrează în societate, dar de fapt e doar un mecanism de apărare. Asta îi ajută să treacă mai ușor prin viață. Sunt și ceilalți, cei care au devenit din asupriți asupritori. Ei sunt parcă mai îndârjiți decât toți, dar o fac, cred eu, pentru că e mai ușor de cealaltă parte a baricadei. Și mai sunt și cei care încep războaie cu morile de vânt, dar sunt în inferioritate și până la urmă cedează, așa...ca mine. Se resemnează, mai luptă din când în când, își oblojesc rănilor și li se pietrifică sufletul.

Oare cum ar fi viața noastră dacă nu ar fi nimeni să ne judece și să ne ponească? Cu siguranță am fi fost mai veseli și mai încrezători în forțele proprii.

Sau unde am fi ajuns dacă nu ar fi fost un coleg binvoitor care să arate cât e el de spiritual luându-se de noi? Poate am fi mutat munții sau am fi construit o scară de vise până la cer, sau poate am fi fost purtătorii lor de cuvânt sau cei mai buni prieteni.

Și asta se întâmplă zilnic ! În orice școală! Chiar dacă nu aveți o soră geamană cu care să fiți comparați. De parcă nu am putea avea pace și liniște în suflet, nu am putea fi binevoitori cu cei din jurul nostru, iubitori ...oameni!

Vazar-Tripon Daiana Colegiul Național "Elena Ghiba Birta" Profesor Vancu Rodica

Potrivit DEX, discriminarea de gen sau sexismul reprezintă discriminarea sexuală care funcționează, de regulă, în defavoarea femeilor și în favoarea bărbaților, la nivel individual, dar și instituțional.

După părerea mea, numeroasele probleme din vremea actuală (și nu numai) la nivel mondial se datorează unor prejudecăți cu privire la egalitatea dintre sexe și poziția femeii în societate, unele fiind însușite în mod absolut inconștient.

În primul rând, pe plan religios încă din cele mai vechi timpuri femeia a fost considerată obiect de sacrificiu atât fizic cât și moral. Există țări în care femeile nu au drepturi. Un exemplu ar fi Afganistan unde, femeile sunt condamnate la moarte încă de la naștere, majoritatea populației feminine a țării este analfabetă, sunt obligate să se căsătorească, sunt bătute ca niște animale și ucise fără motiv. Congo este cunoscută pentru gradul ridicat de violență sexuală, sunt abuzate aproximativ 400.000 de femei anual, agresorii nefiind pedepsiți. În India și Somalia sunt bătute în stradă fără ca cineva să intervină. Femeile din Arabia Saudită sunt considerate mamifere care au aceleași drepturi ca și cămilele.

De amintit este perioada Inchiziției care este considerată cea mai dură perioadă a Evului Mediu și a Bisericii Catolice datorită cruzimii cu care oamenii „vânau vrăjitoarele”. A fost inițiată de papa Inocenț VII în anul 1484, în care un număr surprinzător de femei nevinovate de toate vârstele au fost mutilate, arse pe rug, spânzurate sau decapitate, fiind acuzate de vrăjitorie și satanism.

În al doilea rând, pornind de la premisa că femeile sunt inferioare bărbaților pe plan social, civil și mai ales politic, putem afirma că în lume există o ambivalență între cele două genuri și că femeia trebuie să îndeplinească doar rolul de mamă și casnică, lăsând în seama bărbatului problemele familiei. Totodată, conform Bibliei femeii, publicată de Elisabeth Cady Stanton în 1895: "Elementele masculine și feminine, exact egale și echilibrate reciproc, sunt esențiale pentru menținerea echilibrului universului".

Elisabeth Cady Stanton a fost o personalitate marcantă a mișcării drepturilor femeii. În 1848 declarația ei de la Seneca Falls, New York a dus la inițierea primei organizații din SUA a drepturilor femeilor la vot. Stanton a luptat și pentru drepturile parentale și de custodie a femeii, a drepturilor de proprietate și drepturile de muncă. O altă persoană remarcabilă în istoria drepturilor femeii este Emmeline Pankhurst care a dat naștere unui curent feminist la sfârșitul secolului al XIX-lea, numit „Suffragette” prin care a oferit femeilor dreptul la vot, dreptul la gândire liberă și dreptul de a fi ascultat.

În anul 1977 a fost adoptată printr-o rezoluție a Adunării generale ONU, "Ziua internațională a femeii", care se sărbătorește anual pe data de 8 martie pentru a comemora reușitele politice și economice ale femeilor cât și discriminarea și violența care este prezentă în multe părți ale lumii.

În consecință conceptele extremiste și discriminarea de gen continuă să afecteze omenirea, însă ceea ce noi putem face este să sperăm că mentalitatea societății se va schimba, iar dorința de emancipare a femeilor va fi în sfârșit îndeplinită.

BIBLIOGRAFIE:

- https://ro.wikipedia.org/wiki/Ziua_Interna%C8%9Bional%C4%83_a_Femeii
- <http://www.hipo.ro/locuri-de-munca/vizualizareArticol/709/Discriminarea-de-gen-o-problema-actuala>
- https://www.realitatea.net/cum-si-de-ce-erai-ucise-vrajitoarele-in-evul-mediului_1181282.html
- <http://www.evz.ro/femeile-au-aceleasi-drepturi-precum-camilele-si-caprele.html>
- <http://debarbati.ro/divertisment/cele-5-tari-din-lume-in-care-femeile-n-au-niciun-drept.html>
- http://www.historia.ro/exclusiv_web/general/articol/10-lucruri-tiut-inchizi-ia
- https://en.wikipedia.org/wiki/Elizabeth_Cady_Stanton

<https://en.wikipedia.org/wiki/Suffragette>

https://ro.wikipedia.org/wiki/Ziua_Interna%27a_a_Femeii

Biblia Femeii-Elisabeth Cady Stanton

Perspective asupra discriminării de gen în societatea contemporană

Boroș Carina-Alexandra

Colegiul Economic Francesco Saverio Nitti, Timisoara

Prof.coord. Covaci Nicoleta –Lenuța

Noțiunea de discriminare este adesea folosită într-un mod abuziv, pentru a reda inegalitățile care se nasc în sânul populației active. Din cauza mentalității învechite, potrivit căreia femeia este născătoare de copii și veșnic preocupată de treburile gospodărești, întâlnim destule situații de discriminare, sub pretextul că femeia reprezintă „sexul slab”, sintagmă inventată de bărbați.

Discriminarea de gen este o încălcare a drepturilor omului. În România, problematica egalității de șanse este reglementată prin Legea nr. 202 din 2002, privind egalitatea de șanse și de tratament între femei și bărbați. Pe lângă prevederi generale, legea prezintă domeniile în care se aplică măsurile pentru promovarea egalității de șanse și de tratament între femei și bărbați și pentru eliminarea tuturor formelor de discriminare bazate pe criteriul de sex. Aceste domenii sunt munca, educația, sănătatea, cultura și informarea, politica, participarea la decizie, furnizarea și accesul la bunuri și servicii și alte domenii reglementate prin legi speciale.

Conform Indexului Egalității de Gen realizat de Institutul European pentru Egalitate de Gen în 2013, România ocupă ultimul loc în ceea ce privește egalitatea de gen, în toate ariile analizate, inclusiv muncă, bani, cunoaștere. În același timp, România are și cel mai scăzut nivel de trai din UE (Eurostat, 2012), iar femeile au un grad scăzut de ocupare pe piața muncii și se confruntă cu situații de discriminare la angajare (potrivit Raportului strategic național implementare FSE, 2013). Uneori, la angajare, femeii i se cere să nu intre în concediu de maternitate prea curând, ba chiar să facă un test de graviditate. Angajatorii afirmă că au nevoie de persoane care trebuie să lucreze, nu să stea acasă și să primească bani.

În lumea civilizată, femeile duc o viață liberă, ele par egale cu bărbații: nu mai sunt închise în harem, pot circula nestânjenite, conduc mașina, lucrează în birouri, putând deține funcții de conducere, sunt alegătoare și eligibile, iar, în principiu, pot avea orice profesie: scriitoare, pictorițe, magistrați, medici, veterinari, arhitecți, ingineri. Egalitatea intelectuală dintre bărbați și femei este recunoscută și demonstrată, din moment ce pot face aceleași studii și primesc aceleași diplome.

Cu toate că egalitatea de gen reprezintă un drept, prin care fiecare poate să-și exprime opțiunile, totuși există anumite convingeri cu privire la comportamentul femeilor și al bărbaților:

- a. Doar bărbații pot ocupa o funcție de conducere, deoarece sunt mai fermi și mai bine organizați.
- b. Femeile sunt pricepute în gospodărie și în îngrijirea copiilor, deoarece ele dețin instinctul matern.
- c. Bărbații sunt foarte buni la științele exacte, chiar dacă nu este dovedit științific că inteligența logico-matematică diferă în funcție de gen.
- d. Bărbații trebuie să întrețină familia.
- e. Bărbații sunt mai puternici, iar femeile sunt foarte sensibile și empaticе.
- f. Femeile nu au capacitate decizională și nu pot să conducă bărbații.
- g. Femeile sunt influențabile și destul de frivole.
- h. Bărbații nu posedă arta manipulării.
- i. Femeile nu sunt perseverente și pot fi ușor „cumpărate”.
- j. Femeile plâng des, în timp ce bărbații nu plâng niciodată.

Strategiile de combatere a discriminării diferă de la o țară la alta. Cele mai întâlnite sunt: campaniile de informare și de conștientizare a egalității de gen; editarea unor ghiduri prin care sunt determinați angajatorii să nu facă diferențieri între bărbați și femei; elaborarea unor norme legislative prin care să se elimine abuzurile împotriva „sexului slab”.

Cu siguranță că problemele cauzate de discriminarea de gen vor fi mereu în atenția comunităților, deoarece există o competiție asiduă între femei și bărbați în a-și demonstra inteligența și tăria de caracter, și, mai ales, există o dorință de depășire a complexelor de orice fel.

SURSA ONLINE :

http://www.proffem.ro/documente/STRATEGIA-COMBATEREA_STEREOTIPURILOR_DE_GEN.pdf

Secțiunea III
Discriminare etnică/ religioasă

Bariere însuflețite

Bota Adeline
Liceul Tehnologic „Clisura Dunării” Moldova Nouă
Profesor Ziman Lăcrimioara

Consider că de-a lungul vieții întâlnim persoane care ne atrag, fie spiritual, fie fizic, în ciuda oricăror diferențe existente. Care este natura barierelor ce se opun stabilirii unei legături între noi și de ce nu putem opri cursul unei puteri negative ce spulberă orice contact?

În primul rând, iubind o persoană integral, îi oferim libertatea ca ea să evolueze individual, manifestându-și fără constrângeri pomirile personalității. Iubirea pretinde respectul ca și condiție organică a acesteia. Nu putem iubi o persoană sfidându-i convingerile sau credințele, indiferent de natura acestora. Iubind pe cineva, respectăm ceea ce este sfânt în inima persoanei, pentru că puternicele convingeri nu pot fi înlăturate; respectul pentru ele nu include adoptarea lor, nici conformarea cu ele.

În al doilea rând, din punct de vedere al conviețuirii umane interculturale, nu avem obligația de a-i face pe alții fericiți, însă suntem obligați să nu deranjăm pe nimeni. De aceea, prietenii nu trebuie clădite pe baza considerentelor etnice sau religioase, acestea nefiind criteriile definitorii în selectarea oamenilor pe care dorim să-i includem în universul nostru. Pentru mine, un prieten reprezintă o persoană lângă care simt că pot evolua, a cărei personalitate se interconstrucționează cu a mea, creând un echilibru al ființei, nealterat de diferențele dintre noi.

De asemenea, orice tip de discriminare, etnică sau religioasă, de o intensitate mai mare sau mai mică, este urmarea unei prejudecăți. Prejudecata aceasta, prin originea ei superficială, împiedică abilitățile de a colabora trainic cu alte persoane. Înainte de a fi definit de convingerile sale, un om este definit de capacitatea sa de a-i ajuta pe alții, de a manifesta compasiune, de a nu face rău, de a iubi în mod pur și inocent frumosul, de a-și oferi sprijinul spre binele altora. Fără a prezenta importanță legea morală după care se ghidează, esențial este să își mențină drumul drept, pe o cale prosperă, ce oferă noi și largi perspective de dezvoltare individuală.

Cu cât iubesc mai mult o persoană, cu atât iubesc mai mult ceea ce ea iubește. Tot ce-i place ei, tot ce prezintă interes pentru ea, tot ce o marchează, tot ce o evocă în mintea mea, dobândește un farmec aparte. Iubind-o organic, ea devine parte din mine. Prin urmare, nimic nu pătrunde în mintea mea ca să-mi schimbe această viziune, nu dau curs prejudecăților sau considerentelor etnice, religioase, care ar fi irelevante în acest sens.

În plus, istoria ne învață că nu există o puritate etnică. Ca exemplu concret stau devastatoarele și tragicele urmări ale nazismului.

În urma celor afirmate, se poate concluziona că relațiile interumane nu trebuie stabilite pe baza unor pseudocriterii, cum ar fi etnia sau religia, căci omul este definit de calitățile pe care le dobândește în timp, care îl formează, care îi conturează personalitatea. După cum spunea Nelson Mandela : “Nimeni nu se naște urând alte persoane pentru culoarea pielii lor sau pentru religia lor. Oamenii învață să urască, iar dacă pot învăța ura, pot învăța și iubirea, care este un sentiment mai apropiat de inima omului. “

BIBLIOGRAFIE:

http://www.realitatea.md/20-de-citate-celebre-de-la-nelson-mandela-care-te-vor-inspira_24062.html

Nu judeca !

Stroia Sarah - Noemi
Colegiul Tehnic Energetic "Regele Ferdinand I" Timișoara
Profesor Faur Olivia Corina

Pe ce se bazează discriminarea? Ce este o prejudecată? Care sunt motivele pentru care se recurge la discriminare? Care sunt soluțiile?

În primul rând, discriminarea reprezintă încălcarea dreptului la egalitate, iar acest drept este încălcat de cele mai multe ori în școli. Discriminarea se bazează pe o prejudecată, care nu este altceva decât o idee preconcepută, greșită, pe care și-a făcut-o o persoană despre altcineva. Ce au la bază aceste prejudecăți? Zvonuri, care sunt lansate de anumiți elevi.

În al doilea rând, există mai multe motive care pot duce la discriminare. Unul dintre acestea este acela al diferențelor dintre etnii și religii în rândul elevilor numită discriminare etnică / religioasă. Elevii cu etnii sau religii diferite de etnia sau religia predominantă din școală se simt izolați de ceilalți, se marginalizează, pot fi excluși din anumite activități școlare și extrașcolare, respectiv cercuri de prieteni, nu-și pot exprima liber opiniile sau ideile.

Consider că în cazul elevilor de altă religie, etnie sau naționalitate din școală, trebuie să se acorde aceleași drepturi, șanse egale de a se integra în comunitate. Din păcate, foarte mulți elevi din ziua de azi nu pot accepta elevi diferiți. Tocmai pentru că nu există unitate, comunicare și acceptare, apare în școli violența verbală sau fizică.

Pornind de la faptul că nimeni nu are dreptul să judece o carte după copertă, la fel nimeni nu are dreptul să judece un elev dintr-o etnie sau religie diferită, neavând cunoștințe aprofundate despre acel elev, respectiv etnia sau religia din care face parte. Eu consider că acea persoană nu este suficient de evoluată încât să accepte că o altă persoană nu are aceleași principii și obiceiuri de viață.

În cazul unor prejudecăți formate de către anumiți elevi, cea mai bună soluție este comunicarea. Prin comunicare se poate stabili dacă afirmațiile făcute cu privire la persoana respectivă sunt adevărate sau sunt doar niște prejudecăți. Identificarea propriilor stereotipuri și prejudecăți este esențială în realizarea unei comunicări pe termen lung între diferitele grupuri de etnii sau religii diferite și constituie primul pas spre deschiderea către celălalt și dezvoltarea unor noi perspective de conviețuire în societate.

În al treilea rând, eu consider că etnia sau religia nu te definește ca persoană, deoarece sunt de părere că respectul și valorile morale sunt cele care definesc o persoană. Nu consider că o etnie sau o religie te discreditează sau te acreditează în vreun fel. Sunt de părere că nu contează ce etnie sau ce religie ai, contează doar să ai bun simț și să îl respecti pe celălalt, pentru a fi tu însuți respectat.

Nu în ultimul rând, cred că din fiecare etnie sau religie putem învăța lucruri noi, interesante sau putem dobândi anumite valori, pe care până atunci nu am avut ocazia să le asimilăm. Părerea mea este că fiecare persoană are dreptul de a avea anumite tradiții sau anumite credințe și mai cred că nimeni nu este îndreptățit să judece acea persoană.

În concluzie, nici o persoană nu ar trebui să judece o altă persoană dintr-o anumită etnie sau religie, fără a fi în cunoștință de cauză, ci ar trebui să se documenteze și să înțeleagă că nu o etnie sau o religie definește acea persoană.

BIBLIOGRAFIE:

<http://www.ultrapsihologie.ro/psihologie/discriminarea/>

<http://wedu.ro/generatia-c/discriminarea-din-scoli-o-mare-problema>

Diferiți, dar egali

Mocanu Jana- Daiana
Liceul Tehnologic „Mihai Novac” Oravița
profesor Bodnea Daniela

Încă de la începuturile migrațiilor unor popoare, discriminarea etnică a reprezentat o problemă a societăților, răspunsul împotriva migrației fiind de cele mai multe ori o atitudine xenofobă.

Eu cred că rațiunile acestei discriminări care există chiar și în ziua de azi sunt motivate de istorie, unde avem nenumărate cazuri în care anumite popoare migrau în scopuri expansioniste, de cucerire, deși diverse alte popoare au fost nevoite să migreze din cauze naturale, cum ar fi clima/schimbarea climei, epuizarea resurselor etc. Dacă ar fi să aruncăm o scurtă privire în trecut, istoria ne oferă exemple la îndemâna oricui ale acestui tip de discriminare, fiind suficient să luăm în considerare sclavia populației de negri în unele state americane de acum două-trei secole, sau ororile săvârșite de către naziști, care vizau exterminarea evreilor, în timpul celui de-al doilea război mondial.

Cum menționam și mai devreme, discriminarea etnică, chiar și cea religioasă există și în ziua de azi, cu o relevanță destul de semnificativă și cu o extindere la nivel global, sub forma unei mentalități, nu și a unei practici (cum a fost cazul Germaniei Naziste).

Manifestarea discriminărilor de acest tip are loc chiar și la nivelul unor țări precum Statele Unite ale Americii, sau a celor integrate în Uniunea Europeană.

În România, cea mai însemnată problemă etnică este cea a romilor, unde cetățenii români, de etnie romă sunt marginalizați chiar și la nivelul instituțiilor de învățământ.

Aceste lucruri au ca și cauză principală existența prejudecăților, care în România au rămas aceleași din vechi timpuri și conform acestor prejudecăți, majoritatea romilor sunt priviți ca hoți, de asemenea toți cetățenii maghiari doresc stăpânirea Transilvania, toți musulmanii sunt teroriști (deja o prejudecată globală) etc.

Un lucru alarmant este însă că această atitudine tinde să capete și conotații politice (de tip naționalist), conectate/explicate și de sentimentul pierderii propriei culturi a unui popor.

Spre exemplu, una din campaniile cunoscutului fenomen „BREXIT” (referendumul din Marea Britanie pentru părăsirea Uniunii Europene) a fost clădită pe conceptul conform căruia Marea Britanie aparține englezilor (în Marea Britanie există un număr foarte mare de străini, printre care și imigranți, majoritatea fiind musulmani). Efectul va fi, bineînțeles, degradarea confortului persoanelor de alte naționalități în această țară, pentru că cetățenii britanici au ales să păsească în afara Uniunii Europene.

Tot în politică, unul dintre candidații principali la postul de președinte al Statelor Unite, Donald Trump și-a promovat campania prin declarații conform cărora va urma să construiască ziduri la granițele țării, numărul mare de imigranți mexicani fiind principala cauză a acestei declarații, mulți americani exprimând faptul că ar fi mulțumiți de acest lucru.

Așadar, problema discriminării este cât se poate de serioasă, fie că vorbim de nivelul școlilor primare sau al campaniilor electorale recente din țări puternice, deci trebuie rezolvată, prin depășirea barierelor, a prejudecăților și clădirea unui spirit nu naționalist, ci umanist.

Trenul morții și al vieții

Coroiu Eliza
Liceul Teologic Baptist "Emanuel, Oradea
Profesor Fildan Mihaela

Evreii sunt un popor care a dat naștere unei civilizații unice de-a lungul istoriei. Poporul evreu este originar din Orientul Apropiat, îndeosebi din regiunea numită în antichitatea "Țara lui Israel" sau Canaanul.

Încă de la început, evreii trec prin multe situații dificile, cele mai reprezentative fiind cei 400 de ani de robie egipteană și robia babiloniană. În anul 63 î.Hr., Israelul este cucerit de romani în contextul expansiunii Imperiului Roman. Urmează perioada cea mai cruntă pentru evrei. Este intervalul de timp ce precedă diasporei evreilor când aceștia s-au împrăștiat în toată Europa în urma distrugerii Ierusalimului. În toată această perioadă, evreii vor suferi foarte mult, fiind persecutați, înjosiți și umiliți în toate felurile. Lumea îi ura pentru că erau "Poporul ales" a lui Dumnezeu. În ciuda tuturor acestor lucruri, evreii nu s-au renegat de credința lor în Dumnezeu și chiar dacă erau împrăștiați prin toate colțurile Europei, ei și-au păstrat în mod miraculos autenticitatea și cultura.

Proramul de exterminare a evreilor este plănuț și executat de regimul socialist din Germania condus de Adolf Hitler în timpul celui de-al Doilea Răzoi Mondial, program cunoscut și sub numele de Holocaust când au fost uciși aproximativ șase milioane de evrei, de toate vârstele, majoritatea din Europa. Au fost mai multe lagăre de exterminare, cel mai mare fiind Auschwitz.

Este greu de descris în cuvinte felul în care au fost tratați evreii și ceea ce au simțit ei, care nu erau considerați oameni, ci ca având un statut inferior oamenilor. Evreilor li se impun treptat restricții. Dacă nu respectau ce li se impunea, erau executați inuman, indiferent unde se aflau. La început, evreii nu aveau voie să circule pe stradă fără "Steaua lui David", o emblemă care era simbolul evreilor. Restricțiile devin din ce în ce mai multe și mai inumane, iar apoi în fiecare oraș unde erau evrei se vor construi cartiere speciale pentru ei, numite ghetouri. Evreii nu mai aveau voie să iasă în afara ghetoului. Din această cauză, foarte mulți evrei vor muri datorită foametei, a frigului și a bolilor. Din aceste ghetouri sunt apoi transportați în lagăre cu niște trenuri cunoscute și sub numele de "trenurile morții". Ei nu știau însă ce se va întâmpla cu ei. La început, în lagăre erau puși să muncească în condiții inumane și datorită acestor condiții mulți dintre ei se îmolnăvesc și mor. Cei care rezistau condițiilor, la urmă oricum sfârșeau în camerele de gazare. Unul dintre lucrurile cele mai josnice este faptul că s-au făcut multe experimente pe evrei.

M-a marcat foarte mult cartea "Băiatul cu pijamale în dungii" de John Boyne, bazată pe fapte reale, în care se relatează întâmplarea unui băiețel german, Bruno. Tatăl acestui băiat primește o slujbă importantă la marginea unui oraș și se mută acolo împreună cu familia. Bruno, departe de toți prietenii lui, devine plictisit de monotonia noii lui vieți și începe să exploreze împrejurimile casei. El descoperă în spatele casei un teren imens împrejmuit de garduri cu sârmă ghimpată unde se aflau mulți oameni îmbrăcați toți la fel cu "pijamaie în dungii". Bruno va lega o strânsă prietenie cu un baiat de dincolo de gard și într-o zi își propune să treacă gardul în naivitatea lui de copil. Bruno este căutat de familie, dar în momentul când tatăl lui îi găsește hainele la marginea gardului este prea târziu. Bruno era deja împreună cu toți evreii în camera de gazare.

Cu toate acestea, după Holocaust a rămas o mică rămășiță a evreilor care își proclamă independența în 1948, după două mii de ani când evreii au fost împăștiați în jurul bazinului mediteranean de către Imperiul Roman.

Discriminare etnică/religioasă

Păcurar Alin-Dan
Liceul "Sever Bocu" Lipova
Profesor Roxin Ana-Magdalena

Pentru început, "Discriminarea etnică/religioasă" este cea mai des întâlnită discriminare și în același timp cea mai agresivă. Ea este în special datorată perioadei comuniste în care percepția oamenilor s-a format în așa fel încât să urască toate persoanele care nu sunt de aceeași naționalitate cu ei, precum și datorită religiilor pentru îndemnarea la violență, fie ea fizică sau verbală cu scopul convingerii, mai degrabă forțată, a celorlalți că religia lor este cea corectă.

Discriminarea etnică ține de disputele bazate pe diferențele de naționalitate. Cel mai adesea această discriminare apare din partea cetățenilor unei țări mai înstărite față de membrii unei țărișoare mai puțin dezvoltată dar și datorită evenimentelor petrecute în special în secolul trecut și nu numai, referindu-mă la războaiele care au cauzat această ură între națiuni. Oamenii nu fac altceva decât să ducă mai departe această ură prin dispute infantile legate de veșnicul "Care-i mai bun?", în viziunea noastră lucrurile încă rezumându-se la cel mai bun și rău, nereușind să realizăm faptul că două lucruri sau chiar mai multe pot fi bune. Iar problema cea mai mare pe acest subiect e că nu se poate determina respectivul "Care-i mai bun?" neexistând criterii de analiză, oamenii fiind într-o continuă luptă crâncenă, un război nesfârșit, dorind să afle cine e mai bun, dar adevărul e că totul ține de perspectivă, precum în cazul cifrelor 6 și 9, care se schimbă în funcție de modul în care le privești.

Totuși, ne-am îngădit în spatele unor granițe, crezând că persoanele din afara acestora nu sunt oameni asemenea nouă, văzând o diferență minusculă mult mai mare decât e ea. Această îngădire fiind responsabilă pentru toate discriminările bazate pe orice subiect și totuși nu reușim să reținem că suntem cu toții egali.

Discriminarea religioasă este asemănătoare cu cea etnică, numai că este întâlnită și în cadrul aceleiași națiuni. Cea mai mare problemă a religiei este faptul că e autoimpusă, iar o persoană nu are dreptul de a-și alege o religie, o credință care să-i pară lui corectă, el fiind manipulat încă din primele săptămâni de viață să se alăture unei religii, fără conștiința sau consimțământul său, iar în multe religii este imoral să-ți părăsești credința cu scopul de a crede în altă religie, astfel că respectiva persoană e blocată într-o religie impusă lui de alte persoane și convins să popularizeze respectiva religie și să lupte cu îndărătnicie, în unele religii mai mult decât în altele, în convingerea membrilor celorlalte religii să se alăture religiei lui. Cunoșc o mulțime de persoane religioase a căror cea mai mare satisfacție e momentul în care pot purta o dezbateră pe tema religiei și au ocazia să-și susțină credința, întotdeauna ajungându-se la o dispută lipsită de înțelegere în care fiecare rămâne cu propria-și opinie.

Problema cu aceste discriminări este că sunt cele mai violente dintre toate, oamenii ucigându-se între ei pentru simplul fapt că nu împart aceeași viziune asupra unei divinități sau pentru că o grupă de oameni s-a născut într-o țară iar cealaltă în altă țară.

BIBLIOGRAFIE

1. <http://www.ipedia.ro/iluminismul-354/>
2. <https://www.wikipedia.com>

Discriminarea religioasă

Pîrcălabescu Narcis Gabriel
Colegiul Economic "Francesco Saverio Nitti" Timișoara
prof. Aghiciuc Monica

În opinia mea, discriminarea presupune un tratament diferit, nedrept față de persoane, din cauza apartenenței lor la un anumit grup social. Discriminarea religioasă este una dintre cele mai întâlnite forme de discriminare din întreaga lume, Oamenii judecă după aparențe, după prejudecățile pe care le au sau le sunt induse, fără a dialoga cu persoanele de altă confesiune. Există mai multe forme de comportamente discriminatorii, dar toate au comun faptul că implică o anumită formă de excludere sau de respingere. Oricine poate fi victimă a discriminării!

În majoritatea țărilor democratice există legi împotriva discriminării, iar egalitatea de tratament este în general garantată de Constituție. Cu toate acestea, fenomenele de discriminare există chiar și în absența unor legi pro-discriminare, și împotriva eforturilor de combatere a fenomenului. Discriminarea are mai multe forme, precum: discriminarea directă (ex. refuzul de a angaja o persoană pentru că este în vârstă), indirectă (ex. anunțuri care fac referire la diferite etnii), multiplă (refuzul unui doctor de a trata o persoană de diferită etnie și diferită orientare sexuală) etc. Legea nr. 324/2006 definește discriminarea ca fiind: "orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare cu HIV, apartenența la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice. Discriminarea religioasă este între ortodoxism, care reprezintă majoritatea, și celelalte culte religioase, care reprezintă minoritatea, dar și între diferitele culte minoritare..

Discriminarea nu face bine nimănui. Celui discriminat îi face rău prin atitudinea, comportamentul față de el. Din cauza oamenilor care discriminează, discriminații pot ajunge în depresie, deoarece ei se simt izolați de persoanele din jurul lor, Minoritățile religioase sunt persecutate, supuse atacurilor violente, încarcerate, torturate și lipsite de drepturile fundamentale ale ființei umane, acest lucru întâmplându-se în special acolo unde religia frizează fanatismul. Această formă de discriminare, este destul de întâlnită în țări precum: Nepalul, Sri Lanka și Pakistanul, Siria și alte țări arabe. Din fericire, acest lucru nu se întâmplă și în România, unde oamenii sunt mult mai toleranți.

În concluzie, discriminarea e o modalitate nepotrivită, în opțiunea mea de a respinge anumiți oameni. Ea nu aduce nimic bun și chiar poate dăuna grav sănătății.

Spune NU discriminării! Fii tolerant! Cu toții ne naștem egali și trebuie să rămânem egali în raport cu Divinitatea!

BIBLIOGRAFIE:

www.împarte.ro

www.ziare.com

www.semnele timpului.ro

Andreea Andraș
Colegiul Național Bănățean
Profesor Balica Petru

Discriminarea reprezintă diferențierea restrictivă de drepturi pentru o parte a populației unei țări, pentru o organizație sau pentru unele țări față de altele. Discriminarea etnică presupune ca această diferențiere să se răsfrângă asupra unui grup de persoane având o limbă și o cultură diferite de cea a populației majoritare din țara în care locuiesc. Aceasta este interzisă în Uniunea Europeană prin *Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene*, articolul 21 pentru că discriminarea menționată reprezintă o violare a drepturilor exprimate în *Declarația Universală a Drepturilor Omului*. În opinia mea, respectarea drepturilor tuturor etniilor este benefică și trebuie să fie aplicată de către autorități și învățată la școală și în familie.

În primul rând, acceptarea minorităților etnice ca fiind egale în fața legii cu populația majoritară permite atât dezvoltarea culturală a tuturor comunităților, cât și o posibilă îmbunătățire economică. Multiculturalitatea este o sursă a dezvoltării durabile. Spre exemplu, în Banat, diferite grupuri etnice (maghiari, germani, sârbi, bulgari etc.) sunt egale în drepturi, fapt care le permite să conviețuiască pașnic, fără să existe tensiuni între acestea. Ca urmare, în Timișoara se regăsesc trei teatre naționale având fiecare spectacole de teatru în trei limbi diferite: română, germană și maghiară. În această privință, Timișoara este unică în Europa. De asemenea, venirea coloniștilor germani în Banat a dus la înflorirea industrială și comercială a regiunii. Cunoștințele germanilor le-au permis bănățenilor să se dezvolte mai rapid decât românii din alte regiuni.

În al doilea rând, pentru menținerea unei astfel de situații, și anume conviețuirea pașnică a celor de origini diferite cu poporul majoritar, educația este esențială. La o școală de stat, un copil trebuie să învețe că toți cetățenii țării sunt egali în drepturi și că astfel prevede constituția. Nu trebuie, deci, tratate diferit minoritățile, nici dacă ar fi vorba despre discriminare pozitivă, care înseamnă acordarea de privilegii unor minorități. De pildă, acordarea autonomiei Ținutului Secuiesc ar reprezenta un caz de discriminare pozitivă. Însă, pentru a accepta astfel de valori, un copil trebuie să vadă același tip de atitudine și în familie, părinții reprezentând modele pentru acesta. Autoritățile, de asemenea, trebuie să aibe un comportament exemplar față de minorități. Din păcate, prejudecățile față de un anumit grup etnic sunt veșnic prezente și ușor de copiat. Profesorii nu se abțin întotdeauna de a face remarci subiective la adresa unor minorități, părinții cu atât mai puțin. Autoritățile fac, de asemenea, abuzuri. De exemplu, la Spitalul „Marie Curie” din București, copiii romi au fost așezați separat față de cei români, deși segregatia pe criterii etnice este contrară legii fundamentale a statului de drept.

În concluzie, toleranța și respectarea drepturilor tuturor grupurilor etnice nu sunt doar prevăzute de lege, ci sunt și ideale pentru dezvoltarea unei comunități și ulterior, a unei întregi națiuni. Cu toate acestea, este nevoie de eforturile unei majorități a cetățenilor unei țări pentru ca aceste valori să fie respectate și transmise mai departe.

BIBLIOGRAFIE Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene
Declarația Universală a Drepturilor Omului

WEBOGRAFIE

opiniatimisoarei.ro(<http://www.opiniatimisoarei.ro/curcubeu-de-etnii-in-timis-ce-am-invatat-noi-romanii-de-la-nemti-unguri-sarbi-bulgari-sau-ucrainieni/11/05/2012>)
mediafax.ro (<http://www.mediafax.ro/social/discriminare-etnica-la-spitalul-marie-curie-copii-romi-tinuti-in-saloane-separate-9081720>)

Discriminarea etnică și religioasă din trecut până în prezent...

Bogdan Adrian Ionuț
Colegiul Tehnic „Alexandru Roman”
Profesor Cadleț Ana Mihaela

Discriminarea, în opinia mea, este o acțiune intenționată a unei instituții, a unei societăți, a unei țări sau a unei persoane prin care valorile democratice, dar și drepturile omului sunt încălcate prin acordarea unor avantaje unei persoane față de altă persoană în funcție de religie/etnie/statut social. Discriminarea reprezintă opusul fraternității, egalității și al altor valori simbolice, valori ce ar trebui să clădească societatea contemporană. De multe ori, prin discriminare, uităm valorile umane și uităm că toți suntem creația aceluiași constructor.

Cel mai bun exemplu istoric de discriminare etnică și religioasă se află în cel mai sumbru și întunecos capitol al istoriei celui De Al Doilea Război Mondial, acesta fiind Holocaustul, numit și Soluția finală. Holocaustul fost un program de ucidere în masă a populației evreiești, creat de naștii germani și cu un rezultat dezastruos, moartea a 6 milioane de evrei și a unui milion de oameni nevinovați.

Prima fază a Soluției finale a fost înlăturarea drepturilor evreilor, în comparație cu germanii. Averile evreilor bogați au fost confiscate, magazinele și afacerile distruse, iar familiile despărțite. Urmările au fost terifiante: milioane de oameni lipsiți de orice lucru necesar de a trăi, copii orfani, oameni veniți din lagare cu sechele și diferite boli. Această întâmplare fără asemănare în istorie ne arată că discriminarea nu trebuie să devină un mod de conducere a unui stat, un ideal al unei societăți sau un mod de viață al unei persoane. Pentru mine, discriminarea denotă lipsa de bunătate, respect și compasiune. De-a lungul istoriei, discriminarea a fost un fapt obișnuit în viețile oamenilor aflați sub conducere absolutistă, ca exemplu discriminarea populației românești din Ardeal de către autoritățile maghiare în timpul ocupației. Lipsa de drepturi, discriminarea politică și religioasă au devenit fapte frecvente. Unele evenimente în istorie au lovit puternic acest defect, și anume, Revoluția Franceză din 1789 care a introdus în premieră celebra deviză ale cărui cuvinte sunt valabile și azi: „Libertate, Egalitate și Fraternitate”.

În prezent, discriminarea rămâne un fapt cu apariție regulată, fie că vorbim de etnie, fie religie, dar totuși părerea mea e strâns legată de deviza franceză. Consider că toate persoanele au aceleași drepturi, indiferent de culoarea pielii sau de religie. Persoanele care nu își acceptă semenii demonstrează în mod indirect faptul că au slăbiciuni sau scopuri incorecte. Orice om are dreptul de a avea orice religie, este libertatea fiecărui om, libertate câștigată prin evenimente ce au marcat necesitatea uniunii dintre oameni în față oricărui abuz. În prezent majoritatea statelor lumii interzic discriminarea prin legi scrise în constituție.

Concluzia mea este foarte simplă: pentru a nu discrimina o persoană trebuie să ai cunoștința trecutului, trebuie să ai compasiune, să respecti deviza egalității și să nu uiți că celălalt are suflet la fel ca și tine. Nu uita că faptele pe care le faci azi te condamnă maine!

BIBLIOGRAFIE:

<http://www.antidiscriminare.ro/ce-este-discriminarea>

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Discriminare>

https://ro.wikipedia.org/wiki/Revolu%C8%9Bia_francez%C4%83

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Holocaust>

Alb sau negru?

Nuțulescu Ilinca
Colegiul Național "Mihai Eminescu" Oradea
Profesor Marian Elena Cristina

Este oare discriminarea etnică o așa numită boală a epocii contemporane? Mă aflu printre cei care neagă cu vehemență această teorie. O asemenea violare a drepturilor omului se înregistrează de sute de ani, în pofida faptului ca este ilegală. Dar ce înseamnă concret discriminarea etnică, numită și rasială? Conform Convenției Internaționale privind Eliminarea Tuturor Formelor de Discriminare Rasială (ICERD), "...termenul 'discriminare rasială' înseamnă orice distincție, excludere, restricție sau preferință pe bază de rasă, culoare, descendență sau origine națională sau etnică ce are ca scop sau efect anularea sau scăderea recunoașterii, exercitarea, în mod egal, a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului în domeniul politic, economic, social, cultural sau în orice alt domeniu al vieții publice". Așadar, discriminarea rasială se referă în primul rând la excluderea pe orice plan a unui grup etnic specific, cu scopul de a-i nega drepturile și libertățile.

În primul rând, sunt de părere că această încălcare evidentă a drepturilor omului este nefondată. Nu are un motiv real, nu se realizează ca o pedeapsă, este pură răutate sau ignoranță, sau poate puțin din amândouă. Pe parcursul timpului, discriminarea rasială s-a manifestat sub mai multe forme, una dintre ele fiind sclavia. De exemplu, Statele Unite ale Americii, un stat cu o reputație ca fiind "tărâmul tuturor oportunităților", are în spate o istorie întunecată legată de rasism. Sute de ani, persoanele de culoare aparținând altor grupări etnice au fost persecutate de către "albi" și considerate inferioare. Au fost supuse la violențe atât psihice, cât și fizice, au fost forțate să lucreze în condiții inumane, înfometate și supuse unor pedepse corporale brutale. În esență, sclavii nu aveau nici un drept, nici o libertate, viața lor era în mâinile proprietarilor lor, iar aceștia puteau decide orice în legătură cu ei. Chiar vrem ca asta să se repete? Nu putem învăța din greșelile celor dinaintea noastră?

În al doilea rând, sunt de părere că rasismul se datorează ignoranței. O persoană bine informată nu va fi niciodată rasistă. Din păcate, ignoranța face tot mai multe victime. Consider că este inuman ca în secolul XXI să mai existe discriminare etnică și să se acționeze în consecință, ca acum două sute de ani. Un caz real și care este în plină desfășurare și care îmi susține afirmația este persecutarea oamenilor de culoare din Statele Unite ale Americii care sunt în conflict cu poliția, iar aceștia, ca să le înăbușe protestele și nemulțumirile, consideră ca trebuie să îi elimine. Doar anul acesta s-au înregistrat 176 persoane de culoare care au fost împușcate mortal de către un organ al legii, fără nici un motiv plauzibil sau dovedit. Întrebarea este de ce? De ce prejudecățile și ignoranța continuă să facă victime?

În concluzie, discriminarea etnică se perpetuează de sute de ani și reprezintă credința că apartenența la o rasă diferită de cea majoritară aduce după sine inferioritatea.

SURSE UTILIZATE:

- 1.http://www.huffingtonpost.com/entry/black-people-killed-by-police-america_us_577da633e4b0c590f7e7fb17?
- 2.<http://www.imparte.ro/Ajutor/Reintegrare-sociala/Discriminarea-notiuni-de-baza-154.html>
- 3.<http://inliniedreapta.net/alb-si-negru-despre-rasisti-si-progresisti-america/>

Discriminarea religioasă: iubire și ură?

Mischie Ana-Maria
Colegiul Național "Mihai Eminescu" Oradea
Profesor Marian Elena Cristina

Discriminarea reprezintă tratamentul diferențial aplicat unei persoane în virtutea apartenenței, reale sau presupuse, a acesteia la un anumit grup social. În majoritatea țărilor democratice există legi împotriva discriminării, iar egalitatea de tratament este în general garantată de Constituția acelei țări. Cu toate acestea, fenomenele de discriminare există chiar și în absența unor legi pro-discriminare. De aceea caracterul uman trebuie dovedit prin relațiile noastre cu ceilalți, toleranța fiind una dintre cele mai importante virtuți pe care omul le posedă.

În primul rând, discriminarea religioasă are loc atunci când unei persoane îi este refuzat dreptul la protecție egală în fața legilor, egalitatea de statut în temeiul legii, egalitatea de tratament în administrarea justiției și egalitatea de șanse și accesul la locuri de muncă, educație, locuințe, servicii publice și facilități, precum și loc public pentru exercitarea lor și dreptul lor la libertate religioasă. Această discriminare se referă la discriminarea față de cei care conviețuiesc conform unor principii morale religioase prin presiuni, intimidări, calomnieri, insulte și limitarea libertăților religioase.

Pentru a înțelege problema serioasă cu care omenirea se confruntă, trebuie să menționăm date în conformitate cu evenimente recente ale istoriei planetare. Un raport american din anul 2013 constituit de Institutul Pew care analizează atitudinea guvernelor și a societății civile din 198 de țări și teritorii față de practici religioase arată că musulmanii, care au fost hărțuiți în 50% din țările analizate, și creștinii, hărțuiți în 52% dintre statele analizate, au suferit mai multe restricții decât evreii. Totuși, studiul arată că evreii reprezintă numai 0,2% din populația lumii, în timp ce creștinii și musulmanii depășesc jumătate din populația Terrei. În aceste situații, pe lângă amenințări verbale și intoleranță în societate, grupuri organizate care se opun prezenței grupurilor minoritare au atacat aceste comunități religioase.

În al doilea rând, din nefericire, nu doar cei care aparțin de un cult religios sunt persecutați, ci și atei și scepticii religioși, în special în țările islamice, aceștia fiind aspru pedepsiți. Uneori sunt privați de drepturile omului precum accesul la educație, dreptul de a avea funcții publice sau în instituții de stat, dreptul de a exista. Le este îngădită libertatea de gândire și de exprimare, li se refuză dreptul la cetățenie și la căsătorie, fiind acuzați că au abandonat religia părinților lor.

În opinia mea, credința fiecărui om ar trebui respectată ca un drept fundamental al omului. Nelson Mandela, activist al drepturilor civile, afirmă că „Nimeni nu se naște urând o altă persoană datorită culorii pielii sale, ori a religiei sale. Oamenii învață să urască, iar dacă ei pot învăța să urască, ei pot fi învățați să iubească, deoarece dragostea este un sentiment mai natural pentru inima omului decât opusul său.” Consider că aceste idei reprezintă conceptul egalității cu care toți ne naștem, descoperind că suntem, într-adevăr învățați să disprețuim, etichetăm și discriminăm pe măsură ce ne dezvoltăm într-un mediu intolerant față de cei diferiți, fapt care trebuie alterat prin educație și conviețuire în pace a tuturor națiunilor.

SURSE UTILIZATE:

1. www.wikipedia.org
2. www.ziare.com
3. www.cuvintecelbre.ro,

Efecte ale discriminării etnice

Fabian Brigitta Maria Celia
Colegiul Național "Mihai Eminescu" Oradea
Profesor Marian Elena Cristina

Discriminarea este o acțiune care presupune un tratament diferit, nedrept față de unele persoane din cauza apartenenței lor la un anumit grup social, etniei sau religiei. Există mai multe forme de comportamente discriminatorii, dar toate au în comun faptul că implică o anumită formă de excludere sau de respingere.

Etnia definește acei indivizi care se consideră sau sunt considerați de alții ca împărtășind caracteristici comune care îi diferențiază de alte colectivități dintr-o societate în cadrul căreia dezvoltă un comportament distinct.

În România, potrivit legii nr. 324 din 14 iulie 2006, prin "discriminare" se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

Din punct de vedere istoric, discriminările etnice se manifestă încă din cele mai vechi timpuri. Un exemplu potrivit în acest sens l-ar constitui urmările războiului din 1877-1878 când românii din Transilvania încearcă să câștige drepturi, dar sunt respinși cu brutalitate din cauza etniei, chiar dacă românii erau majoritari. Valeriu Achim susține în romanul său, "Nord-vestul Transilvaniei", că "în regatul ungar s-au produs mari nemulțumiri și chiar derută, luându-se de îndată măsuri special pentru urmărirea activității unor intelectuali români pentru prevenirea și împiedicarea unor manifestări de solidaritate cu cauza dreaptă a poporului român."

Un alt exemplu istoric îl reprezintă Al II-lea Război Mondial, când prejudecățile rasiale au produs decesul a mii de evrei. Un băiat evreu de 14 ani reușește să scape dintr-un lagăr de concentrare și îi trimite o scrisoare lui Adolf Hitler, în care spunea: "Eliberează-ne!(...) Minoritatea e în mare suferință...". Scrisoarea a fost primită și citită, însă Hitler rămâne indiferent la cererile copilului întrucât ștampilează scrisoarea și notează sub ștampilă "adaugă la dosar". Aceasta a fost soarta sutelor de scrisori adresate lui, de către evrei.

Una dintre marile greșeli ale istoriei a fost intoleranța față de semenii noștrii, discriminarea. Este foarte important să învățăm și să înțelegem istoria, nu pentru a judeca faptele omeniilor, ci pentru a nu repeat greșelile trecutului. Din păcate discriminarea încă face parte din viața de zi cu zi. Nimeni nu este perfect; un copil nu are cum să își aleagă familia în care se naște, nu poate să-și schimbe părinții sau mentalitatea lor, însă copilul poate deveni un om respectuos, altruist și tolerant atât timp cât el însuși își dorește aceste calități și este educat ca atare.

În opinia mea, dacă dorim o schimbare în lume, trebuie să începem prin a ne schimba pe noi înșine. Din momentul în care noi învățăm să îi acceptăm pe cei din jurul nostru, indiferent de țara de proveniență și limba maternă, și lumea va ajunge în punctul în care ne va accepta.

"Să nu dorim lucruri imposibile...Nu avem de-a face cu resturi de popoare(...), ci avem în fața noastră blocuri unite..." - Mocsári Lajos

SURSE UTILIZATE:

1. <https://ro.wikipedia.org/wiki/Discriminare>, 2. <http://www.egalitate.md/index.php?l=ro>
3. Valeriu Achim, "Nord-Vestul Transilvaniei", Editura Meditații, București, 2009,
4. Henrik Eberle, "Scrisori către Hitler", Editura Gutinul, Baia Mare, 1998.

Stereotipuri și prejudecăți

Domocoș Dariana
Colegiul Național "Mihai Eminescu" Oradea
Profesor Marian Elena Cristina

Discriminarea este o acțiune care presupune un tratament diferit, nedrept față de persoane din cauza apartenenței lor la un anumit grup social. Există mai multe forme de comportamente discriminatorii, dar toate au comun faptul că implică o anumită formă de excludere sau de respingere.

În majoritatea țărilor democratice există legi împotriva discriminării, iar egalitatea de tratament este în general garantată de Constituție. Cu toate acestea, fenomenele de discriminare există și în absența unor legi pro-discriminare, și împotriva eforturilor legislative de combatere a fenomenului.

Una dintre ramurile discriminării este discriminarea religioasă. Aceasta se reflectă prin tratarea unei persoane sau a unui grup într-un mod diferit din cauza părerilor și credințelor opuse. Minoritățile religioase sunt persecutate, supuse atacurilor violente, încarcerate, torturate și lipsite de drepturile fundamentale ale ființei umane.

De exemplu, în Antichitate, ostilitatea față de evrei avea temeuri religioase, situație agravată de concurența cu creștinismul. În sec. IV d.Hr., evreii erau tolerați cu greu de creștini, fiind condamnați la migrare permanentă. Motivul acestei intoleranțe era respingerea lui Hristos. În Evul Mediu, evreilor li s-a refuzat acordarea cetățeniei și recunoașterea drepturilor civile în majoritatea țărilor europene, ei fiind expulzați din câteva regiuni și obligați să poarte haine distincte. Din această perioadă datează multe din stereotipurile legate de evrei care au persistat până în epoca modernă.

În plus, în zilele noastre, discriminările religioase continuă. Din această cauză, creștinii din Nepal vor să își facă propriul recensământ, întrucât suspectează că recensământul oficial nu prezintă date exacte și că autoritățile vor să îi considere o minoritate neglijabilă. Mulți creștini care se tem de persecuții au evitat și evită să-și declare apartenența la religia creștină. De asemenea, persoanele care se ocupă de sondaje sunt suspectate că notează persoanele cu nume tradiționale hinduse ca aparținând religiei hinduse în mod automat.

Comportamentul nostru, determinat de stereotipuri și prejudecăți, este deseori cauza unei comunicări dificile și a conflictelor, în special etnice. Aceste aspecte au ca scop excluderea minorităților. Această abordare are drept rezultat excluderea socială. Un bun exemplu este reprezentat de excluderea romilor. Nu de puține ori am văzut localități unde drumul se termină acolo unde începe comunitatea de romi, sau racordarea la utilități se făcea până la prima casă de romi. 90% dintre romii din 11 state membre trăiesc în gospodării cu venit echivalent sub pragul sărăciei naționale. Milioane de romi trăiesc în condiții de mahala, fără electricitate, apă curentă sau condiții de igienă de bază. Deși aceștia au altă etnie față de noi, consider ca aceștia ar trebui tratați la fel ca românii, nu ar trebui arătați cu degetul și nici desconsiderați pentru că, la fel ca noi, și ei sunt oameni.

În concluzie, consider că discriminările vor fi într-o continuă creștere, dacă populația și autoritățile nu vor încerca să oprească această nedreptate. Oamenii ar trebui să fie considerați la fel, indiferent de religie, etnie sau altă diferență. Dumnezeu ne-a lăsat pe această planetă ca fiind toți egali, iar noi nu avem nici un drept să nu ne respectăm unul pe celălalt.

SURSE UTILIZATE: www.wikipedia.com
www.istoriiregiste.wordpress.com
www.scolarusu.ro

Bodea Răzvan
Colegiul Economic "Francesco Saverio Nitti", Timișoara
Profesor Trică Gabriela Adriana

Etnia definește acei indivizi care se consideră sau sunt considerați de alții ca "împărtășind caracteristici comune care îi diferențiază de alte colectivități dintr-o societate în cadrul căreia dezvoltă un comportament distinct". Termenul a fost introdus pentru a stabili o distincție față de rasă, întrucât, deși un grup etnic poate fi indetificabil în termeni de trăsături rasiale, el poate împărași și alte caracteristici comune precum religia, ocupația, limba sau politica.

Discriminarea etnică reprezintă tratamentul inegal la care este supus un grup de populație datorită faptului că desemnează o anumită rasă. Rasisimul este sistemul determinist de credințe aflate în spatele discriminării rasiale, asociind aceste caracteristici cu anumite trăsături fizice, psihologice sau sociale valorizate negativ.

Peste tot în lume există o separare atunci când vorbim de comunități etnice sau dezavantajate datorită unor factori determinanți. În foarte multe cazuri este vorba de segregarea scolară. În raportul anual al Agenției Uniunii Europene pentru Drepturi Fundamentale (FRA) se arată că grupurile vulnerabile în domeniul educației în majoritatea Statelor Membre ale UE sunt romii, precum și copiii migranților.

În pofida eforturilor depuse de către statul român și organizațiile antidiscriminare din România, situația romilor la nivel național rămâne un subiect îngrijorător, aceștia fiind expuși discriminării, fiind afectați direct de excluderea socială, în domenii precum educația, ocuparea locurilor de muncă, sănătatea și ocuparea unui adăpost.

Trebuie precizat faptul că situația îngrijorătoare de excludere socio-economică a romilor se regăsește, nu doar în România, ci și la nivelul celorlalte state membre ale Uniunii Europene. În aceste condiții, amploarea problemei în ansamblu a atras după sine o reacție a Uniunii Europene, cu scopul de a promova egalitatea în drepturi a tuturor oamenilor. Comisia Europeană a adoptat în anul 2011 o Comunicare menită să favorizeze dezvoltarea de strategii naționale pentru integrarea romilor până în anul 2020, în care sunt prezentate în detaliu politicile și măsurile concrete care trebuie aplicate. Potrivit acesteia, strategiile naționale ale statelor membre trebuie să urmărească o abordare specifică, care, în conformitate cu Principiile comune de bază privind incluziunea romilor, va contribui în mod activ la integrarea socială a romilor în societate și la eliminarea segregării acolo unde aceasta persistă.

Combaterea discriminării la nivelul mentalului colectiv rămâne o misiune extrem de dificilă, întrucât putem vorbi despre eliminarea totală a discriminării, numai în măsura în care fiecare cetățean va reuși să îi privească pe membrii celorlalte comunități etnice, ca fiind cetățeni cu drepturi și libertăți egale.

BIBLIOGRAFIE :

w.w.w.discriminare.md

w.w.w.qvorum.ro

Cocoană Simona
Colegiul Economic "Francesco Saverio Nitti", Timișoara
Profesor Trică Gabriela Adriana

Discriminarea este o acțiune care presupune un tratament diferit, nedrept față de persoane din cauza apartenenței lor la un anumit grup social.

Printre cele mai frecvente fenomene de discriminare se află: discriminarea pe criterii de vârstă, de avere, de convingeri politice, de naționalitate, de rasă, de sex, dereligie, de orientare sexuală etc.

Minoritățile religioase sunt persecutate, supuse atacurilor violente, încarcerate, torturate și lipsite de drepturile fundamentale ale ființei umane, susține o importantă organizație care activează pentru apărarea drepturilor minorităților.

În prezent, viața religioasă în România se desfășoară conform principiului libertății credințelor religioase, principiu enunțat la articolul 29 din Constituția României, "*cultele religioase sunt autonome față de stat*", alături de libertatea gândirii și a opiniilor.

Chiar dacă nu se definește explicit ca stat laic, România nu are nici o religie națională, respectând principiul de secularitate: autoritățile publice sunt obligate la neutralitate față de asociațiile și cultele religioase. Cetățenii sunt egali în fața legii și în fața autorităților publice, indiferent de convingerile religioase sau părerile despre lume și viață pe care le au.

Culte religioase sunt autonome față de stat, care însă trebuie să le sprijine. Tot conform Constituției, discriminările religioase, ca și incitarea la discriminare și promovarea urii religioase, sunt interzise.

Prin Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor Publicată în Monitorul oficial Partea I, nr. 11/8.01.2007 se prevede, între altele, că "În România nu există religie de stat; statul este neutru față de orice credință religioasă sau ideologie atee. Cultele sunt egale în fața legii și a autorităților publice. Statul, prin autoritățile sale, nu va promova și nu va favoriza acordarea de privilegii sau crearea de discriminări față de vreun cult."

Curtea Constituțională a României a decis la 12 noiembrie 2014 că dispozițiile Legii învățământului nr.84/1995 și ale Legii educației naționale nr.1/2011 care prevăd că „La solicitarea scrisă a elevului major, respectiv a părinților sau a tutorei legal instituit pentru elevul minor, elevul poate să nu frecventeze orele de religie” sunt neconstituționale. Argumentația Curții pornește de la ideea că cel care vrea să facă ceva trebuie să ceară acel lucru, și nu cel care nu vrea. Prin urmare, înscrierea din oficiu a elevilor la ora de religie încalcă dreptul la libertatea conștiinței. De aceea, „părinții care vor să își înscrie copiii la materia Religie trebuie să depună o cerere”, materia nemaifiind obligatorie.

Conform recensământului din 2002, 18.806.428 de cetățeni, reprezentând 86,8% din populație, s-au declarat ortodocși, 1.028.401 s-au declarat romano-catolici (4,5% din populație), 698.550 reformați (3,7%), 330.486 penticostali (1,5%), 195.481 greco-catolici (0,9%), 129.937 bapțiști (0,6%) ș.a. În Dobrogea, există o minoritate islamică (0,3%), compusă majoritar din turci și tătari. Există și un număr mic de atei (0,04%), agnostici, persoane care sunt non-religioase (0,06%) și persoane fără o religie declarată (0,05%).

În concluzie, după cele formulate mai sus se ridică întrebarea dacă la nivelul unităților de învățământ nu există discriminare pe teme religioase neexistând profesori pentru fiecare cult.

BIBLIOGRAFIE:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Religia_%C3%AEn_Rom%C3%A2nia

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Discriminare%26n>

Discriminare sau prejudecați?

Bințițaș Adrian
Colegiul Tehnic "Emanuil Ungureanu" Timișoara
Profesor Lupescu Luminița Silvia

„Stăteam pe podea. Nu aveam pat, nu aveam scaun, aveam doar o podea de beton. Celula avea cam 1,4 m lățime și 2,8 m lungime și înăuntru nu era decât o găleată. Acela era closetul meu. Celula era plină de dăunători, tot felul de insecte parazite; mișunau gândaci, ploșnițe care m-au ciupit peste tot.” (*1)

Acestea sunt cuvintele rostite de Harold King, care a fost ținut în regim de izolare 4 ani și jumătate în Republica Populară Chineză. De ce?

Din ianuarie 2016 până în iulie 2016, 50 de sud-coreeni au înaintat plângeri la Grupul de lucru ONU ca urmare a încălcării drepturilor lor. Un număr de 495 de tineri sunt închiși în prezent în Coreea de Sud. Ei se adaugă la cei 18.000 de tineri condamnați la 35000 ani de închisoare în ultimii 60 de ani. De ce?

În 24 septembrie 1994 Paulos Eyassu, Isaac Magos și Negede Teklemaniam sunt arestați și închiși, fără să fie acuzați și judecați. Azi, în 2016, continuă să fie în închisoare unde și-au petrecut toată tinerețea, privați de posibilitatea de a se căsători și de a avea copii, de a le oferi sprijin părinților care îmbătrânesc sau de a-și trăi viața așa cum doresc. Motivul?

În toate aceste cazuri motivul e același: discriminare religioasă! Toți aceștia sunt Martori ai lui Iehova.

Discriminarea religioasă? Nu e ceva nou. Miguel Servetus, născut în anul 1511 în Spania, licențiat în artă și cu doctoratul în medicină la Paris, geograf, medic și fiziolog, a fost executat pe rug în anul 1553 doar pentru că la acea dată convingerile lui religioase erau diferite de ale celorlalți, catolici și protestanți.,, *Din perspectivă istorică, Servet a murit pentru ca libertatea conștiinței să devină un drept fundamental al tuturor oamenilor din societatea modernă.*” (*2)

Ați simțit și voi pe propria piele ce înseamnă să fii victima discriminării? Discriminarea se naște din prejudecăți. Victimele își găsesc greu un loc de muncă, au parte de asistență medicală și instruire inferioare, mai puține privilegii sociale și mai puține drepturi garantate de lege. Ea poate lua și forma genocidurilor.

Discriminarea persistă chiar și unde există legi împotriva ei. În aceste țări persistă întrebarea: au reușit legile să înlăture discriminarea sau doar să o ascundă? Actele de discriminare pot fi sesizate și pedepsite de lege, dar prejudecățile au legătură cu sentimentele și gândurile noastre care nu pot fi supuse legii. De aceea mă întreb: pot oamenii să schimbe gândurile și sentimentele altora sau macar pe ale lor?

Chiar și cei care se declară împotriva discriminării și a prejudecăților și cred că sunt toleranți nu își dau seama că și ei au prejudecați. Este acest lucru valabil în cazul tău? Dar în cazul meu?! Dacă suntem sinceri cu noi înșine vom recunoaște că în adâncul inimii avem prejudecați. Chiar dacă se va pune capăt discriminării se va pune capăt și prejudecăților? (*3)

BIBLIOGRAFIE:

*1 - www.jw.org/ro

*2 - Treziți-vă, mai 2006

*3 - Turnul de Veghe, 1 iunie 2013

Popa Mihaela
Colegiul de Silvicultură Casa Verde
Profesor Uleu Monica-Alina

Discriminarea generată de rasă, culoare sau etnie atrage după sine, implicit, și violarea drepturilor omului. Dacă ne raportăm la aspectele teoretice ale acestui cocept, discriminare rasială înseamnă orice "distincție, excludere, restricție sau preferință pe bază de rasă, culoare, descendență sau origine națională sau etnică ce are ca scop sau efect anularea sau scăderea recunoașterii, exercitarea, în mod egal, a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului în domeniul politic, economic, social, cultural sau în orice alt domeniu al vieții publice" ("Convenția Internațională privind Eliminarea Tuturor Formelor de Discriminare Rasială" - ICERD). Și așa putea continua să culeg informații despre discriminare, având în vedere ca Internetul reprezintă o sursă inepuizabilă în acest sens. Însă vă voi spune cum văd eu discriminarea... așa cum mi s-a revelat semnificația acesteia, spunându-vă o poveste. O banală poveste, care pentru mulți ar trece neobservată, fără a crea mari semne de întrebare.

În drum spre clasa mea, îngândurată de faptul că nu consideram că m-am pregătit suficient pentru ziua respectivă, am trecut pe lângă clădirea grădiniței, aflată în curtea școlii mele. Mi-am aruncat privirea și am zărit pe o bancă un copil stingher, cu un pachetel în mână. Culoarea fețișoarei sale îi dezvăluia clar identitatea: copil român. Ușa grădiniței s-a deschis și a ieșit într-o hărmălaie de nedescris o ceată de copii. Aceștia s-au îndreptat spre banca unde ședea copilul abătut de care v-am spus. Cu gesturi repezi, l-au împins spre capătul băncii, încât acesta s-a ridicat și s-a îndreptat spre un colț al gardului. Tăcut, abătut, izolat de ceilalți. Și ca să-i fie câștig pe deasupra, unul dintre colegi i-a smuls pachetelul din mână, aruncându-i-l și râzând, atrăgându-l și pe ceilalți în jocul lui obraznic. Am vrut să intervin și să îi pun la punct pe micuți, însă la ce bun? Știam că ceilalți colegi ai lui o vor lua de la capăt după ce aş fi plecat... însă nu m-am îndurat nici să plec. Micul marginalizat stătea ca o statuie, fără nicio reacție, din ochi nu-i ieșea nicio lacrimă... din această atitudine am înțeles că nu era prima dată când i se întâmpla așa ceva. Însă neașteptatul s-a produs: ușa grădiniței s-a deschis timid, și un copilăș bălai a pășit în lumina soarelui. S-a uitat în jur, s-a dus și s-a așezat lângă colegii lui și și-a scos pachetelul să mănânce. În acel moment l-a văzut pe micuțul pe se refugiasse într-un colț. A ezitat un moment, apoi s-a îndreptat spre el și i-a întins unul dintre sandwich-urile lui, acestuia luminându-i-se ochii când a văzut că cineva s-a apropiat de el. În zgomotul zglobiu am reușit să deslușesc numele celor doi, care-și împărtășeau câteva impresii copilărești: pe micul marginalizat îl chema Ionuț, iar pe bunul și micul samaritean – Eduard. Ceilalți copii s-au repezit la Ionuț, râzând și adresându-i cuvinte jignitoare. Atunci Eduard s-a ridicat hotărât, a intrat pe ușa grădiniței și s-a întors du doamna educatoare de mână. Doamna le-a ținut morală celorlalți copii, spunându-le că ceea ce au făcut nu reprezintă un motiv de mândrie. Aceasta este povestea. Banală, nu?

Însă acesta nu este sfârșitul. În fiecare zi am continuat să trec pe la grădiniță, în pauze, să văd ce mai face micul meu discriminat. Și zi de zi l-am văzut alături de noul lui prieten, Eduard, care a știut cum să procedeze, neintrând în jocul răutății celorlalți. Și fața amândurora era luminată și veselă. Astfel, salvarea unui copil a fost alt copil, care se pare că a înțeles mult mai multe decât înțelegem, de multe ori, noi, oamenii mari.

Mesajul receptat de mine a fost următorul: discriminarea este o atitudine care se naște de multe ori în sânul familiilor, astfel copiii reproducând întocmai comportamentul părinților lor. Dacă părinții știu să gestioneze sentimentele copiilor lor față de semenii, atunci tendința de a-i desconsidera pe ceilalți din diferite motive dispare. Și-am mai înțeles că nimeni nu este mai presus de nimeni, că oamenii se remarcă prin calitățile pe care le au, nu prin culoarea pielii, prin religia căreia aparțin, prin gen sau prin multe alte aspecte, de multe ori nebănuite. Oamenii se nasc egali, dar uită să-și acorde spirijinul și atenția cuvenite.

Așadar, discriminarea mi se pare una dintre cele mai mari defecte ale omenirii, care pot genera, în timp, dorința unora de a-i elimina pe alții, pornind de la ideea că sunt mai puternici și au mai multe drepturi. Aș îndrăzni să lansez un slogan care să sune așa: "Cea mai puternică armă împotriva discriminării este INOCENȚA copiilor."

Discriminare rasială în secolul XXI

Munte Zenovia Maria
Coordonator Obulescu-Fiț Patricia Victoria
Colegiul Tehnic Emanuil Ungureanu, Timișoara

Mereu am încercat să înțeleg dacă sloganul “Noi vrem să oferim ajutor săracilor” este adevărat. Și am descoperit recent că acest slogan a fost titlul unui amplu proiect pregătit de Guvernul din Bratislava și care viza aproximativ 200.000 de oameni din 700 de comunități locale izolate. Oficial propunerea vizează persoanele defavorizate și prevede acordarea unui ajutor financiar familiilor de romi în care femeile sunt de acord să se sterilizeze printr-o operație gratuită. La o privire mai atentă, programul pare să semene cu cel al fostului regim comunist, când femeile de etnie romă erau sterilizate aproape forțat pentru a se împiedica înmulțirea acestei minorități. Măsurile extreme ale comuniștilor nu au avut însă efectele scontate pe termen lung, dacă ne gândim că în Slovacia trăiesc, oficial, 400.000 de romi, la o populație de aproximativ 5 milioane.

În Cehia situația este oarecum asemănătoare; potrivit Avocatului Poporului din acest stat, multor femei romeni nici măcar nu li se explica în ce consta operația și ce presupunea aceasta. Autoritățile comuniste din anii '70 recomandau aplicarea unor programe de educație sanitară pentru reducerea natalității și a înmulțirii nedorite a populației romne. Activiștii pentru drepturile minorităților susțin însă că practica sterilizării fără consimțământ continuă și acum. „Știm că încă se mai întâmplă. Avem cazuri înregistrate în 2007 și 2008”, a declarat pentru „Prague Daily Monitor” Gwendolyn Albert, activistă pentru drepturile omului de origine americană. Ea povestește un caz din 2007, în care o asistentă socială îi explica unei femei cehe de etnie romă care avea deja trei copii că doi dintre aceștia vor fi tranferati în grija statului, dacă nu va recurge la sterilizare. Necunoscând legislația, femeia a acceptat să fie operată.

În 2003, Ungaria, Cehia și Slovacia au fost subiectul unor ample controverse privind încălcarea flagrantă a drepturilor omului. Conform unui raport din 2003 al OSCE intitulat “Sterilizarea forțată a femeilor de etnie romă”, aproximativ 200 de femei slovace de etnie romă au declarat că au fost sterilizate fără ca ele să-și dea consimțământul, fără a li se spune ce fel de operație o să li se facă sau și-au dat consimțământul pur și simplu. Studii preliminare de aceeași factură făcute de Centrul European pentru Drepturile Romilor în Ungaria și Cehia indicau faptul că și în aceste țări se petrecea același fenomen. “În anumite cazuri, femeilor li s-a spus deabia după operație că au fost sterilizate”, se afirma în raportul ERRC din 2003.

Mă întreb, oare în țara noastră pe vremea comuniștilor se întâmpla același lucru, ținând cont că aici era interzis avortul. Oare toate acestea se întâmplă și din lipsă de educație a acestei etnii sau uni doreau să nu fie educați să poată fi ușor de manipulat?

BIBLIOGRAFIE

<http://www.europuls.ro/old/societate-sp-1187835791/politic-social/565-discriminarea-romilor-responsabilitatea-cui>

<https://danielvalahu.wordpress.com/2011/08/20/discriminare-rasiala-in-secolul-xxi/>

Culoarea nu face diferența între noi

Vălean Alexandru
Profesor Onița Sorina Dori

M-am hotărât să scriu un eseu despre discriminare etnică pentru faptul că am cunoscut o astfel de situație chiar la noi în clasă. Situație ce a durat câteva săptămâni.

Începând cu clasa a VI a în colectivul clasei noastre a venit un coleg nou, de etnie romă, ramaș repetent de la o altă școală. Remus, colegul meu de culoare mai tuciu a fost primit cu un oarecare dispreț și reținere de către colegii mei încă de la începutul primelor zile de școală.

Fiind nou venit, nu de puține ori i-au fost adresate cuvinte jignitoare în formulele de adresare de către unii dincolegii mei, făcându-l adesea „, cioara,, sau „,negricosule.Văzând că stă retras și abătut într-una din pause l-am abordat având o discuție cu el.Așa am aflat că provine dintr-o familie cu multi frați și ca locuiește într-un apartinător comunei noastre.Avea o situație mai deosebită deoarece parinții lui nu aveau un loc de munca stabil.

De atunci mereu am discutat câte ceva în recreații, iar la fotbal îl luam în echipa mea, că era priceput în jocul cu mingea.Apoi am început să-l ajut la temele ce nu reușea să le facă singur și încet am devenit prieteni.Avea un suflet bun , imi destăinuia din obiceiurile lor dar și despre dificultățile pe care le întâmpina familia tot din cauză că erau rromi.

Pe zi ce trecea el prindea încredere în mine și era tare bucuros ca-l eram aproape.Toată lumea a observat că noi am devenit prieteni buni și totuși câteodată mai aruncau cu vorbe urate în el.

Am început să mă informez , să știu ce înseamnă discriminarea cu adevărat și cine o mai suportă pe acest pământ. Așa am aflat ca rromii sunt un popor european de origine indiană, ai caror strămoși au părăsit Valea Gangelui din India de Nord acum 800 de ani.Acum exista circa 10 milioane de rromi care traiesc, în general, în condiții dificile și care se confruntă zilnic cu discriminarea.

De secole, rromii au fost dați afară din diverse țări prin deportare, sub amenințarea sancțiunilor dacă rămân, inclusiv a pedepsei cu moartea, numai pentru motivul ca s-au născut rromi.Populația rromani(rromii) a trebuit să fugă, indiferent unde era, de violență și discriminare.

Drepturile rromilor sunt violate zilnic în Europa.Muncitorilor rromi li se refuza anumite locuri de munca, copiilor rromi li se refuza intrarea în școală.

Comunitatea lor este deseori considerată marginală și tradițională, ceea ce înseamnă ca este foarte posibil să sufere de excluziune socială.

În realitate, rromii pot fi considerați a fi primul popor european, pentru ca au „încalcat” granițele europene mult înainte să fi existat orice tratat internațional sau convenție. Ei călătoresc peste tot în Europa îmbogățindu-și cultura cu cultura țărilor vizitate și îmbogățind, de asemenea, patrimoniul cultural European.

„Ca în multe alte părți din lume, și rromii din România suportă consecințele prejudecăților, ale discriminărilor și, în ciuda recunoașterii drepturilor lor individuale și colective, se află de multe ori într-o situație de inegalitate de șanse cu celelalte comunități.

Atunci am început să le spun colegilor mei despre discriminare și că Remus, prietenul meu trebuie tratat ca oricare dintre noi, fără nicio deosebire.

O persoană poate avea prejudecăți puternice cu privire la o minoritate etnică însă nu poate acționa sub impulsul sentimentelor sale negative deoarece pe plan social asemenea comportamente discriminatorii nu sunt dezirabile sau sunt interzise prin lege.

Și Remus are nevoie de afecțiune de curaj de dragoste ca noi toți ceilalți pentru a reuși pe mai departe în viață.

Religia nu schimbă drepturi

Șuclea Petronela Melania Ioana
Profesor Pavel Ildiko Hortensia

De-a lungul timpului au existat conflicte, minore sau majore, bazate pe diferența culturii religioase.

Din cauza culturii religioase diferite, oamenii erau diferențiați, ei nefiind egali în drepturi, unii fiind chiar sacrificați, batjocoriți și dați ca exemplu celor de aceeași religie cu cel batjocorit sau chiar omorât.

Discriminarea religioasă, a dus la nașterea a multor războaie, multă ură, pierderi însemnate de suflete. Oamenii nu se tolerau unii pe alții din această cauză s-a ajuns la o nouă formă de rasism, prezentă și în ziua de astăzi, intoleranța fiind pretutindeni, religiile minoritare fiind batjocorite de cele majoritare și chiar invers uneori.

Există țări în care oamenii sunt amenințați cu moartea, cum ar fi India, unde familiile creștine sunt forțate adeseori să renunțe la religia lor, convertindu-se la religia hindusă, fiind obligați să semneze acte în care se specifică faptul că au făcut-o de bună voie, această afirmație fiind falsă în majoritatea cazurilor de convertire. Sunt însă indivizi care se convertesc din cauza batjocurei, rușinea se acumulează încetul cu încetul, ei cedând în favoarea altei religii.

Se implinesc 1700 de ani de când în România se spune că există toleranță religioasă, desigur că există, dar din păcate, mai mult cu numele.

Umilința este pretutindeni, ea ia vieți, persoane care încetează din viață din cauza intoleranței, rușinii, cu metode dureroase sau mai puțin dureroase, mereu dându-se pretextul de incapacitate de a se integra, dar sub care se ascunde de cele mai multe ori neacceptarea.

Oamenii trebuie să învețe să se accepte unii pe alții, pentru că toți suntem egali în drepturi. Făcând rău cuiva, ne facem rău singuri, vrem să trăim în pace, dar intolerăm și admitem din a accepta persoane diferite, putem schimba asta, dar discriminarea nu este soluția!

Discriminare etnică și religioasă

Dudaș Gabriel
Liceul „Sever Bocu” Lipova
Profesor Roxin Ana Magdalena

„Nu încerca să crezi ceva supraomenesc. Fii uman, acceptă caracterul uman al celuilalt, cu toate slăbiciunile la care este expus acesta. Partenerul tău va comite greșeli, la fel cum tu vei comite greșeli, și amândoi trebuie să înveți. A fi împreună este o mare învățătură a iertării, înțelegerii faptului că celălalt este la fel de uman ca tine. Doar un pic de iertare.” (Zicală filozofică a lui Osho)

„Tinerii spun, nu discriminării”, din punctul meu de vedere discriminarea este o problemă de gradul zero în țara noastră. „De ce?!” Deoarece „suntem” un popor ușor influențabil, suntem în topul statelor cu cele mai multe probleme legate de depresie, de aici putem ajunge foarte ușor la discriminare. Tinerii obișnuiesc să își creeze un colectiv să se „desprindă” din problemele pe care le au în viața personală (lipsă financiară, materială sau de comunicare cu familia). Acest anturaj poate influența foarte mult modul de a judeca o persoană, un grup de persoane sau un statut social.

„Ce legături are anturajul cu discriminarea?”

Anturajul te poate schimba cel mai mult, fiecare individ din acel anturaj având o religie, etnie sau mentalitate diferită, preluând idei de la fiecare individ, din om cu potențial te poți „transforma” într-o persoană respinsă, văzută negativ. În acel moment orice persoană în această situație începe să pună întrebări. „De ce eu?, Cu ce am greșit?” De aici ne putem da seama că persoana în cauză oricând poate începe să disprețuiască persoanele din jur, să se producă discriminare față de persoanele din jur crezând că este normal. Când anturajul începe să critice o persoană cu dezabilități sau de altă etnie, începi să „tu” să fii de acord cu ei fără a te gândi înainte.

„Ce se întâmplă cu persoanele discriminate?”

La rândul lor persoanele discriminate încep să „discrimineze” alte persoane simțindu-se într-un fel „amenințat”. Aceștia începând să critice fără să-și dea seama că acel individ are probleme, provocându-se un „haos” total, începând să ne criticăm într-e noi.

„Mentalitatea = o cauză a discriminării”

Fiecare individ are modul său de a gândi, modul său de a se comporta în societate, lipsa de educație duce la formarea unui mod negativ de a gândi. Chiar și o persoană cu un statut social ridicat poate discrimina fără să-și dea seama. Cum? Printr-un simplu mod, acela de a judeca o persoană după „copertă”. Eu consider că înainte de a judeca o persoană trebuie să aflăm concret, „cum, de ce și cu ce scop” a greșit acea persoană. Din păcate se poate observa tot mai des obiceiul oamenilor de a judeca și critica persoane cu dezabilități, cu etnie diferită sau cu un statut social scăzut fără să știe ceva legat de ele.

Persoanele de altă etnie nu ar trebui să fie respinse, deoarece putem prelua reciproc idei, obiceiuri sau chiar și sentimente, ne-am putea schimba viața personală având atâtea exemple, putem prelua obiceiuri și idei pozitive oferindu-ne o viață fericită. Consider că „discriminarea etnică/religioasă” este, în general, lipsă a respectării valorilor. Ca oameni, trebuie să fim destul de realiști încât să ne dăm seama că, dacă am fi toți la fel, societatea nu ar putea evolua. Diversitatea etnică și religioasă deschide porțile spre diferit, spre schimbare, spre nou.

BIBLIOGRAFIE

<http://autori.citatepedia.ro/de.php?a=Osho>

<https://www.wikipedia.com>

Despre discriminare și nondiscriminare

Laza Dorina – Andreea
Liceul de Arte „Sabin Păuța” Reșița
Profesor Paniță Tudor

Conviețuirile etnice sunt percepute de un număr mare de indivizi ca fiind (de cele mai multe ori) anevoioase, incomode și împovărătoare, atât pentru populația care intră în contact cu noile etnii, cât și pentru statul care se confruntă cu integrarea și cu asigurarea bunăstării minorităților acestora, fapt ce nu are niciun temei just. Diversitatea etnică nu este un concept nou, din contră, omenirea s-a văzut nevoită să-i facă față de nenumărate ori de-a lungul istoriei : de la cucerirea și colonizarea unor teritorii de către Imperiul Roman, la invazii ale turanicilor în Europa sau la colonizarea Americii de către europeni, niciun popor nu a rămas străin de aceste conviețuiri, mai mult sau mai puțin pașnice.

În primul rând, credem că acest naționalism perfid de care dau dovadă anumiți oameni influenți sau chiar din scena politică este unul din motivele pentru care persoanele obișnuite își însușesc comportamente și păreri ce nu le aparțin, astfel, ajungând să judece și să condamne minoritățile etnice pentru tensiuni sociale sau tensiuni politice, pe baza unor idei preconcepute. Considerăm că este de o importanță majoră cunoașterea cauzelor și motivelor ce determină strămutarea unor mase de oameni din locurile natale. Sărăcia, drama războaielor, persecuțiile sau condițiile geografice nefavorabile sunt principalii factori care condiționează existența precară și, totodată, îi silesc pe oameni să caute un trai mai bun. De multe ori ne este ușor să judecăm, deoarece nu avem experiențe anterioare care să ne facă să înțelegem postura în care se află cei pe care îi numim „străini”.

În pofida faptului că fiecare stat are legi care încearcă să combată discriminarea și eliminarea oricărui fel de violență între comunitatea etnică majoritară și minorități, conviețuirea pașnică nu poate fi garantată în totalitate de aceste legi. Personal, ne place să credem că educația pe care o primim este cea care ne definește gândirea, moralitatea și înțelegerea față de cei cu care interacționăm; de aceea considerăm că e important ca școala să abordeze subiectul discriminării etnice și al rasismului, identificându-l în propria incintă și mai apoi înlăturându-l cu ajutorul unor activități de grup sau în colaborare cu diverse ONG-uri și asociații de voluntariat specializate în acest domeniu. Aceste sfaturi și exemple de bune practică pe care copiii le-ar primi și le-ar exercita la școală ar trebui să-i vizeze și pe părinți, de asemenea.

Bineînțeles că metodele prin care putem reduce discriminarea etnică pot fi diverse : organizarea evenimentelor social-culturale cu tematică, desfășurarea unor activități care să poată integra persoanele discriminate (cercuri de lectură, drumeții, practicarea unor sporturi de echipă, activități de ecologizare sau de voluntariat).

În concluzie, credem că în tendința actuală de globalizare, într-o eră ce ne pune la dispoziție posibilități nenumărate de a cunoaște și de a explora în încercarea progresului continuu, problema discriminării etnice ne limitează gândirea și ne înjosește moralitatea. Discriminarea, etnică sau de altă natură, nu își are locul și ar trebui exclusă dintre principiile generatoare de progres ale secolului al XXI-lea.

BIBLIOGRAFIE :

www.alexanderlanger.org

www.wikipedia.com

A fi deosebit înseamnă să lupți pentru drepturile tale

Lele Fivia
Liceul Teologic Baptist "Emanuel" Oradea
Profesor Fildan Mihaela

Discriminarea este acțiunea prin care unele persoane sunt tratate diferit sau lipsite de anumite drepturi fără un motiv întemeiat. În zilele de azi, în majoritatea țărilor există legi privitoare la evitarea situațiilor în care unele persoane sunt discriminate, însă discriminarea încă există.

Discriminarea religioasă se realizează prin marginalizarea unui grup sau a unei persoane, pe baza religiei sau a confesiunii lor. În istorie există numeroase astfel de exemple, unele dintre ele prezentând atrocități care s-au produs unor persoane.

În România, perioada comunistă dintre anii 1965-1989 poate fi considerată cea mai relevantă perioadă în care s-au petrecut astfel de lucruri. Creștinii erau discriminați, fiindu-le interzis să se întrunească în biserici, să dețină Biblii sau să-și manifeste în orice fel religia în public, deoarece Partidul Comunist Român a luat numeroase măsuri drastice, considerate de ei "pedepse" pentru cei care "încălcau legea". Mulți creștini au fost astfel bătuți în public sau închiși în închisori, unde li se aplicau tratamente inumane: erau bătuți cu anumite instrumente și loviți în părțile sensibile ale corpului, li se smulgea părul din cap și unghiile, mulți au fost chiar iradiați, provocându-li-se leucemie, iar unii au fost uciși.

Însă oamenii nu s-au dat bătuți, au luptat pentru drepturile lor, pentru religia lor. Mulți au mers până acolo încât, chiar dacă știau că pedepsele sunt mari, și-au manifestat public nemulțumirea.

Deși regimul încerca tot mai mult să țină sub control manifestările creștinilor, acestea luau amploare: tot mai multe Biblii se aduceau în țară, se depozitau în secret, mai apoi fiind distribuite către cititori, care deveneau din ce în ce mai mulți, apăreau tot mai multe revolte publice. Mai mulți și mai mulți oameni deveneau creștini, contrar a ceea ce promova perioada comunistă, deveneau "diferiți" față de marea majoritate. Din ce cauză? Din cauză că unele persoane au refuzat să fie sufocate de febra discriminării, au avut destul curaj încât să lupte pentru drepturile lor, pentru dorința arzătoare pe care o aveau, și anume: să nu mai fie nevoiți să-și ascundă credința.

E adevărat și faptul că mulți creștini au suferit, unii chiar și-au sacrificat viețile pentru țelul lor, însă ei știau pentru ce luptă: pentru o lume mai bună, în care să trăiască fără frică și fără discriminare, o lume în care copiii lor să aibă dreptul de a-și manifesta liber religia.

Prin urmare, noi azi putem să fim creștini liberi, putem să exprimăm liber ceea ce suntem cu adevărat. Putem să-i considerăm un exemplu pe cei care au luptat în acea perioadă, deoarece ei au reușit să dezintegreze discriminarea religioasă din perioada lor, un lucru ce pare imposibil pentru mulți dintre noi în zilele noastre. Considerați că va veni și rândul nostru să preluăm ștafeta în numele celor ce au luptat în trecut și, mai ales, în numele lui Dumnezeu să ducem mai departe în această țară toate principiile creștine, să luptăm pentru drepturile noastre și pentru familia creștină tradițională.

Discriminarea etnică

Enache Elena,
Colegiul Tehnic "General Gheorghe Magheru" Târgu-Jiu
Profesor Rada Lavinia

Discriminarea etnică este definită ca fiind "o acțiune care presupune un tratament nedrept față de unele persoane din cauza apartenenței lor la un anumit grup social". Există mai multe forme de comportamente discriminatorii, dar toate au în comun implicarea unei anumite forme de excludere sau de respingere vis-à-vis de o persoană sau un grup de persoane. Printre cele mai frecvente forme de discriminare se regăsește discriminarea etnică.

Un fenomen interesant de subliniat, este ponderea mare a populației de etnie maghiară și a populației de etnie romă de pe întregul teritoriu al României. Discriminarea etnică îndreptată împotriva populației de etnie romă este mai accentuată față de discriminarea orientată împotriva persoanelor ce fac parte din alte etnii, ceea ce corelează cu existența unui stereotip negativ mult mai puternic asociat persoanelor rrome. De exemplu: convingerea că toți rromii sunt leneși sau necinstiți, este un stereotip .

Prejudecățile bazate pe diferențe culturale, pot plasa un grup minoritar într-un cerc vicios. Ceea ce ne arată că societatea acționează discriminator asupra grupului minoritar cu scopul de a-l păstra în statuturile inferioare ale societății.

Reacțiile negative ale fenomenului de discriminare etnică constau în:

- ◆ retragere (unii membri ai populației minoritare se izolează dând naștere la diverse resentimente deprimante, pentru populația majoritară);
- ◆ imitare (în loc să se izoleze sau să fugă, mai mulți membri ai grupurilor etnice imită grupul dominant);
- ◆ agitare (mulți membri ai grupurilor minoritare nu-și acceptă statusul social inferior, reacționând în diferite moduri, precum mișcarea pentru drepturile civile a populației afro-americane).

Reacțiile pozitive ale fenomenului de discriminare etnică au dus, în anumite locuri, la apariția unor drepturi care-l avantajează în raport cu alte categorii sociale. În România s-au creat școli/facultăți cu locuri special alocate pentru populația de etnie romă, precum și pentru populația de etnie maghiară.

Discriminarea include orice exprimare directă a prejudecății care afectează ireversibil persoanele în cauză. Poreclele rănesc foarte mult, fiind exemple clare de discriminare, la fel ca și expresiile care conțin referiri rasiale și glume cu conotații de natură etnică.

Principalele forme ale discriminării sunt:

- ◆ ignorarea (grupurile etnice tind să formeze insule culturale sau enclave etnice, iar în România întâlnim localități întregi de rromi),
- ◆ segregarea într-o societate unde s-a abordat segregarea populației, accesul la un loc sau la o poziție în grupul dominant fiind limitat la câteva persoane. "Barierele sunt puse pentru a menține membrii grupurilor minoritare la locul lor". Segregarea rezidențială, școlară și ocupațională sunt trei exemple dintre cele mai des întâlnite.
- ◆ violența în masă (cea mai extremă formă de discriminare este agresiunea fizică îndreptată asupra persoanelor din grupurile minoritare) se întinde de la hărțuire la distrugerea proprietății.

Din punctul meu de vedere, într-o societate bine structurată oamenii nu ar trebui să manifeste atitudini discriminatorii, indiferent de forma sau tipul de manifestare, de etnie, apartenență religioasă, de sex, sau dacă vizează persoanele cu deficiențe locomotorii sau psihice. O primă regulă de care ar trebui să ținem toți cont ,ar fi: "Judecăm situații, nu persoane!"

Secvența după care îmi coordonez acțiunile, este: "Pentru a fi liber nu este suficient să te eliberezi de lanțuri, trebuie să respecti și să susții și libertatea altora"(Nelson Mandela).

BIBLIOGRAFIE

1. Doina Nedelcu, "Educație, democratica, incluziune si interculturalitate" Editura Didactică și Pedagogică, R.A., București, 2007.
2. www.citatediscriminare.ro
3. www.dexonline.ro
4. www.cartionline.ro

Să oprim discriminarea!

Mocan Andreea-Giorgiana
Colegiul Economic Arad
Profesor Sirca Veronica

Discriminarea sub diferitele ei forme o întâlnim de-a lungul timpului. Așa se face că și discriminarea religioasă o găsim prezentă în toate timpurile. Încă de la apariția sa, creștinismul s-a confruntat cu o astfel de problemă.

Chiar și Iisus Hristos nu a fost acceptat de conașionalii săi și chiar omorât pentru noua învățătură de credință pe care a propovăduit-o, chiar dacă nu au găsit nici o vina în El.

După înălțarea lui Iisus la cer, când Sfinții Apostoli au continuat propovăduirea Evangheliei, s-au lovit și ei de aceeași soartă, fiind omorâți pentru învățătura lui Hristos. Sfinții Apostoli Petru și Pavel au fost martirizați la Roma prin decapitare, iar Sfântul Apostol Andrei care, a ajuns chiar pe teritoriul țării noastre și anume, în Dobrogea unde a propovăduit învățătura lui Hristos a fost martirizat pe o cruce în formă de "X" care a rămas ca un simbol al martiriului său.

Creștinii primelor veacuri au avut parte de multe suferințe și neacceptări din partea conașionalilor și a conducătorilor și nu pentru puțină vreme, ci mai bine de 3 veacuri nu le-a fost îngăduit să-și trăiască convingerea religioasă. Printre împărații care au fost împotriva creștinilor, se număra și Dioclețian, considerat „ cel mai sângeros” care prin Decretul Universal pe care l-a dat „ NU VĂ ESTE PERMIS SĂ EXISTATI”(303 d. Hr.) îi obliga să aleagă între credință și propria viață, acesta omorându-și chiar și soția care era creștină.

După moartea lui Dioclețian la tronul Imperiului vine tânărul Constatin cel Mare, care prin Edictul de la Milan din 313 d. Hr acordă libertate creștinilor. Această schimbare a fost ca o binecuvântare pentru creștinii care vreme de 300 de ani au fost prizonieri.

Cu discriminare religioasă s-au confruntat și românii din Transilvania care au fost supuși diferitelor presiuni pentru a renunța la credința ortodoxă. Ei erau considerați "tolerați" și lipsiți de orice drepturi făcându-se o presiune de atragere la Biserica Apuseană propunând o formulă nouă numită "uniație" sau "greco-catolicism".

După Primului Război Mondial discriminarea religioasă a fost redusă, toți cetățenii statului având drepturi egale, indiferent de naționalitate. Însă cel de Al Doilea Război Mondial aduce asupra sa o schimbare, instaurarea comunismului, care prigonea creștinii, reluând persecuțiile din trecut. Perioada comunistă a fost una nefavorabilă, care a impus o educație ateistă. Cu toate încercările la care a fost supusă Biserica Ortodoxă Română dar și creștinii drept-măritori au rămas în picioare, mărturisindu-l pe Hristos. Odată cu Revoluția din decembrie 1989 s-a pus capăt persecuțiile împotriva creștinilor, fiecare persoană fiind liberă să trăiască după crezul său.

Vedem că discriminarea indiferent de care ar fi ea nu poate să producă decât suferință, nedreptate, lipsa libertății astfel că noi trebuie să ne educăm împreună și să ne acceptăm. Cred că și școala trebuie să fie pregătită să schimbe mentalitățile și să unească.

Pentru ca în viitor să nu mai vorbim de discriminare, oamenii ar trebui să fie mai uniți, să facă front comun pentru a reuși să spună NU discriminării! Oamenii ar putea să arate mai multă dragoste, înțelegere și compasiune față de cei din jur, să îi ajute nu să îi critice sau să îi privească diferit urmând îndemnul lui Hristos „Poruncă nouă vă dau vouă: Să vă iubiți unii pe alții, precum v-am iubit și Eu pe voi.” (Ioan 13,34)

BIBLIOGRAFIE:

1. Sfanta Scriptura Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1979

2. Istoria Bisericii Ortodoxe Române, Mircea Păcurariu, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1987
3. Istoria Bisericii Universale, Tipografia Mrinex, Baia Mare, 1995

A.R.D.E.

ASOCIAȚIA ROMÂNĂ PENTRU DEZVOLTARE EUROPEANĂ

Echilibru

O revistă pentru elevi, profesori, părinți și comunitate.

O revistă care își propune să vă țină în contact cu ideile de viață ale tinerilor, astfel încât școala să-și poată construi coerent misiunea, părinții să-și creioneze cât mai aproape de adevăr, viitorul și comunitatea să creeze în mod obiectiv, oportunități valorizând realizările lor.

Pentru fiecare om interesat de dezvoltare prin educație.

ISSN 2559 - 3323

ISSN-L 2559 - 3323

Adresa: str. Simion Bănuțiu, nr. 67, ap. 18, Timișoara 300304,
jud. Timiș

Telefon: 0040.744.610.618

E-mail: ardetimisoara@gmail.com

Colectivul de redacție

Coordonator redacție:

prof. Mariana Eftimie - Asociația Română pentru Dezvoltare Europeană

Redacția:

prof. Putnoky Ligia - Colegiul Tehnic "Emanuil Ungureanu" Timișoara

prof. Adina Mloc - Colegiul Tehnic "Emanuil Ungureanu" Timișoara

prof. Carmen Gaspar - Liceul Teoretic "Vlad Țepeș" Timișoara

prof. Codruța Căpățână - Colegiul Tehnic "Emanuil Ungureanu" Timișoara

prof. Patricia Fiț Orbulescu - Colegiul Tehnic "Emanuil Ungureanu" Timișoara

Foto:

psih. Bachner Ligia - Liceul Tehnologic Special "Gheorghe Atanasiu" Timișoara

Prelucrare imagine:

prof. Putnoky Ligia - Colegiul Tehnic "Emanuil Ungureanu" Timișoara

Suport IT:

prof. Călin Diaconescu - Casa Corpului Didactic Timiș

prof. Vlad Rusu - Colegiul Tehnic "Henri Coandă" Timișoara

<http://arde-tim.weebly.com>

Premierele Timișoarei

- 1718 - atestarea fabricii de bere, a doua cea mai veche de pe teritoriul actual al României;
- 1728 - începutul canalizării Begăi, cel mai vechi canal navigabil de pe teritoriul actual al României, în prezent nefuncțional;
- 1745 - construcția Spitalului Municipal;
- 1760 - primul oraș al monarhiei cu străzile iluminate cu lămpi;
- 1771 - primul ziar care a apărut pe teritoriul actual al României și totodată primul ziar german din sud-estul Europei: "*Temeswarer Nachrichten*";
- 1815 - se înființează biblioteca tipografului Josef Klapka, prima bibliotecă publică de împrumut din Imperiul Austriac;
- 1854 - primul serviciu telegrafic într-un oraș al României de azi;
- 1855 - primul oraș al monarhiei habsburgice cu străzile iluminate cu gaz;
- 1881 - prima rețea de telefonie de pe teritoriul actual al României;
- 1884 - primul oraș din Europa continentală cu străzile iluminate electric, cu 731 de lămpi;
- 1886 - prima stație de salvare din Ungaria și România;
- 1889 - primul meci de fotbal european din România;
- 1895 - prima stradă asfaltată de pe teritoriul de azi al României;
- 1897 - primele proiecții cinematografice pe teritoriul actual al țării noastre;
- 1899 - al doilea tramvai electric într-un oraș din România de azi, după cel din București, 1894;
- 1953 - singurul oraș european cu trei teatre de stat în română, maghiară și germană;
- 1989 - declanșarea revoluției române împotriva regimului comunist și primul oraș liber din România.